

EVOLUCIJA ILI STVARANJE

Kako je nastao svemir? Kako je nastala planeta Zemlja? Kako je nastao čovjek? Na ova pitanja do danas su ponuđena samo dva odgovora: 1) evolucija, i 2) stvaranje. I danas *u školi i na fakultetu* mladi uče evoluciju, a *u crkvi* i ponegdje kod kuće djeca slušaju o stvaranju. Negdje se ljudi zaklinju nad Biblijom da će govoriti istinu, a ipak vjeruju u evoluciju. Danas vlada mišljenje da je evolucija dokazana teorija, a da stvaranje svijeta od strane Boga predstavlja mit.

Dokaz je konačno svjedočanstvo da je neka izjava istinita. **U znanosti se istina dokazuje promatranjem ili eksperimentom.** Evoluciju nitko nije promatrao kroz povijest, niti je itko eksperimentalno prikazao kako životinje evoluiraju jedna u drugu.

Znanstvenim metodama ne može se dokazati ni evolucija ni stvaranje. Eksperimentalno se ne može dokazati porijeklo svijeta ni po jednoj teoriji. Nitko od ljudi nije promatrao ni tijekom evolucije, ni čin stvaranja. Pošto se ne mogu znanstveno dokazati, **moramo testirati koji je koncept vjerojatniji**, koji se bolje uklapa u činjenice iz prirode koje se mogu testirati.

PRETPOSTAVKE		
	evolucija	stvaranje
Živa bića:	Su se razvila iz nežive materije	Sve je stvorio Bog
Život je nastao:	Spontano	Namjerom Boga
Redoslijed:	Prvo su nastali jednostavni, pa složeniji organizmi. Od životinja evolucijskim <i>razvojem</i> nastao je čovjek	Sva živa bića stvorena su istovremeno po svojim vrstama. Savršeni čovjek je <i>degradirao</i> do životinjskih osobina
Trajanje:	Evolucija traje milijardama godina	Svijet je stvoren prije oko 6000 godina
Zakoni:	Sve se dogodilo po prirodnim zakonima kakvi su i danas, bez natprirodnog djelovanja	Bog je pri stvaranju uspostavio današnje zakone. Prirodni zakoni mijenjani su prilikom pada u grijeh i Potopa.

Skup svih osnovnih ideja o nekom pojmu, na primjer o nastanku svijeta, čini jednu paradigmu. Evolucijska paradigma se dosta razvijala u posljednjih 150 godina, ali još uvijek nije dala odgovore na osnovna životna pitanja. Stvaranje svijeta koje je pokrenuo inteligentni Stvoritelj je druga paradigma suprotstavljena evoluciji. Nemoguće je objasniti cijelu paradigmu u jednom predavanju, ali uvijek vrijedi početi, vrijedi biti otvoren za istraživanje novih ideja. Koja od ove dvije paradigme bolje objašnjavaju pojave u prirodi, evolucija ili stvaranje?

EVOLUCIONISTI OPOVRGAVAJU EVOLUCIJU

Rašireno je mišljenje da svi znanstvenici vjeruju u teoriju evolucije i da je ta teorija opće

prihvaćena. To je daleko od istine. Postoje i znanstvenici koji ne vjeruju u evoluciju, nego smatraju da pojave u prirodi ukazuju na inteligentnog Stvoritelja. S druge strane, nasuprot raširenom konceptu ove teorije, ne postoji samo jedna usklađena znanstvena teorija evolucije, nego mnogo suprotstavljenih teorija.

Teoriji evolucije nikada ne nedostaju kritike. *Mnoge najoštrije kritike došle su baš od evolucionista. Postoji lista od preko 50 suprotnih teorija evolucije.* Kada god se ponudi nova teorija, njen autor ukazuje na greške ranijih teorija.

Sam Darwin je u „Porijeklu vrsta“ posvetio cijelo poglavlje teškoćama koje je on sam vidio za svoju verziju ove teorije. Njegova knjiga sadrži preko 800 nagađanja, koja su u suštini potpuno neznanstvena. Mnogo puta je upotrijebio fraze kao što su „**smatramo,**“ „**ako pretpostavimo,**“ „**možda,**“ „**moglo je biti.**“ Ovo nisu izrazi za znanstveno ustanovljene činjenice. Darwin je priznao da „kada uđemo u detalje, ne možemo dokazati da se jedna vrsta promijenila.“ Darwin je vjerovao u danas opovrgnutu Lamarckovu teoriju koja tvrdi da se stečene osobine mogu naslijediti. A ipak, ljudi su prihvatili njegove ideje.

„Pažljivi čitatelj znanstvenih časopisa ne može ne biti upozoren na sve raširenija govorkanja da je nešto trulo u državi darwinizma.“ (Niles Eldredge, Nature 22.8.1985, p683). Izrazito pro-evolucionistički časopis Nature, objavio je članak „Razvoj evolucionističkih teorija“ gdje konstatira da je „**teorija darwinizma neprikladna objasniti evoluciju u toku ogromnog perioda vremena**“ (2. stu. 1984., str 386). Isti časopis kaže da „glavno pitanje evoluciji danas ostaje isto kao i u Darwinove dane: pokazati **porijeklo i zajedničkog pretka, kako je došlo do nevjerojatne raznolikosti života?**“ (20. Srp. 1988., str. 206).

I pored svih opovrgnutih teorija, evolucionisti i dalje vjeruju u evoluciju. „Spontane generacije živih organizama su nemoguće, ali mi ipak postojimo, kao rezultat, kako ja vjerujem, spontane generacije.“ C. Ponnampuruma „Chemical Studies in the Origin of Life,“ Space Life Science I, 1968, p64. On uviđa da život ne može nastati sam po sebi, ali ipak prihvaća teoriju evolucije.

„**Mi nemamo apsolutni dokaz za teoriju evolucije... i teorija evolucije bi trebala biti odbačena ako bi se pojavila bolja ideja.**“ „Veliki dio opće publike je skeptičan prema darwinizmu. Darwinizam se može na kraju pokazati kao pogrešan.“ - znanstvenici Britanskog muzeja (12. Ožu. 1981., str.82) Pošto ovi komentari dolaze od urednika časopisa koji je osnovan promicati evoluciju, oni su sigurno značajni.

Molekularni biolog Dr Michael Denton napisao je knjigu „Evolucija - teorija u krizi“ (Burnet, London, 1985) gdje kaže: „**Darwinova teorija evolucije nije ni manje ni više nego veliki mit 20-og stoljeća o nastanku svemira.**“ I pored toga, on ostaje evolucionist!

„Teorija evolucije prirodnom selekcijom čini se neodgovarajućom, neuvjerljivom i definitivno pogrešnom.“ G. Taylor „Velika misterija evolucije“ (1983., str.137) Koncept prirodne selekcije ili „opstanka najsposobnijih“ predstavlja nepravilnu tautologiju, zaključivanje: **Tko opstaje? Pa, najsposobniji. A tko je najsposobniji? Pa, oni koji opstaju!** Poznati astronom Sir J. F. W. Herschel, nazvao je Darwinovu teoriju prirodne selekcije „zakon nagađanja.“

„Objašnjavalačke doktrine biološke evolucije ne mogu izdržati objektivnu, duboku kritiku. One dokazuju da su u sukobu sa realnošću i da su nemoćne riješiti velike probleme.“ P. P. Grasse, „Evolucija živih organizama“ (1977., str.202)

Richard Goldschmidt je 1940. objavio svoju „Epigenetičku evoluciju“ gdje on sugerira da se evolucija dogodila serijom velikih koraka unaprijed. Na primjer, iz jajeta dinosaura izlegla se primitivna ptica ili na primjer, majmun je rodio pračovjeka. Ova teorija je poznata kao „Čudovište koje obećava.“ Mnogi su odbacili ovu neznanstvenu ideju. Gdje bi pripadnik te potpuno nove vrste

našao supružnika? Darwin je predvidio ovu ideju i odbacio je kao suprotnu prirodi, frazom „Natura non saltum“ (**Priroda ne pravi skokove**).

Na predavanju o Darwinu u British Association (ruj. 1980.), Dr John Durant, University College, Swansea, rekao je: „Darwinovo evolucionističko objašnjenje porijekla čovjeka pretvorilo se u **moderni mit, na štetu znanosti i društvenog napretka**.“ (New Scientist, 11 ruj. 1980, p765).

Teorija evolucije se još uvijek prepravlja, prilagođava i mijenja nizom novih verzija, koje nude znanstvenici koji nisu bili ubijeđeni u raniji oblik te teorije. Evolucionisti su sami obrađujući teoriju evolucije pokazali da je to nesigurna pretpostavka. Vjerovanje da se evolucija dogodila negdje, nekada i nekako je vjera u nepoznato. Teorija evolucije je dogma u koju ni njeni „svećenici“ više ne vjeruju, ali je brane zato što joj je jedina alternativa Bog koji je stvorio svijet.

STAVOVI SE MIJENJAJU

U vrijeme kada je Alfred Wegener objavio teoriju da su kontinenti bili ranije spojeni u jedan kontinent, tadašnji znanstvenici su ga ismijali. Tko bi prihvatio ovu teoriju, bio bi isključen iz znanstvene zajednice. Tada se vjerovalo da se zemlja u prošlosti sakupljala jer se hladila, a planinski lanci su nastali bočnim skupljanjem površinskih slojeva.

Poslije Wegenerove smrti, tek kada je postavljena teorija tektonike ploča po kojima navodno klize kontinenti, prihvaćena je Wegenerova ideja razdvajanja kontinenata. Zašto ideja o razdvajanju kontinenata nije odmah prihvaćena? 1) Zvučala je suviše revolucionarno, a ljudi ne žele lako odbaciti ono što su ranije vjerovali, bez obzira koliko to bilo pogrešno; 2) tada nije bilo dovoljno dokaza; 3) tada je tektonika ploča podrazumijevala katastrofu (Potop). Tek kada se pronašla teoretska mogućnost da se u evoluciji može tako nešto dogoditi, tek tada je prihvaćena ova ideja.

Isto tako, tko god danas ne vjeruje u evoluciju, isključuju ga iz znanstvene zajednice. U vrijeme kada su znanstvenici imali podršku vlasti, na primjer u nacističkoj Njemačkoj ili Staljinovoj Rusiji, pokazali su istu svirepost ne manju od inkvizitora.

Postoje i evolucionisti i kreacionisti koji u svom razmišljanju ne polaze od znanstvenih činjenica, nego pokušavaju za svoje pretpostavke naći činjenice koje ih potvrđuju. Zato je veliki broj znanstvenih tvrdnji koje su danas odbačene kao pogrešne.

SLOŽENOST ŽIVOTA

I najmanji oblik života je složeniji od bilo čega što je čovjek stvorio. Protein sadrži 50 do 10 000 aminokiselina poredanih po točnom redoslijedu. Mogućnost slučajnog formiranja jednostavnog proteina od samo 50 aminokiselina je $1:10^{65}$ (65 nula iza jedinice!), a pritom je *samo jedna kombinacija ispravna*. To je praktički nemoguće, a svaka stanica sadrži 10^{14} proteina! Jednostavni gen u stanici sadrži oko 400 aminokiselina poredanih po određenom redu. Kolika je vjerojatnost da će gen nastati slučajno? Kao kada bi majmun sjeo za pisaću mašinu i pokušao otkucati kombinaciju od 400 slova. Vjerojatnost je $1:10^{130}$, ali *i za tako malu vjerojatnost potrebno je živo biće - majmun. Sama mašina to nikad ne bi otkucala sama*. Vjerojatnost da sav čovjek nastane slučajno manja je nego da majmun slučajno otkuca na pisačkoj mašini sve knjige u biblioteci.

Aminokiseline — proteini — stanica — tkivo — organi — organski sistemi — čovjek

DNK u ćeliji sadrži informacije kao 1000 knjiga od po 600 strana. Svaka stanica sadrži 2000

trilijuna molekula, a molekula je grupa atoma. Jedna oplođena jajna stanica sadrži potpune informacije za izgradnju cijelog čovjeka. A koliko tek stanica sadrži sav čovjek! Da li vrijedi riskirati život za beskonačno malu vjerojatnost slučajnog nastanka života kada postoji razumna alternativa - inteligentni Stvoritelj?

Kako je mogla slučajno nastati stanica kojoj je istovremeno neophodan sistem za razmnožavanje, sistem za probavu, imunološki sistem, sistem za disanje, bez čega ne bi mogla živjeti niti stvarati potomke? Ako bi slučajno nastao sistem za probavu, kako bi stanica mogla disati bez sistema za disanje, kako bi stvorila potomke bez sistema za razmnožavanje? Sistemi organa nisu mogli nastati jedan po jedan, nego svi odjednom.

Ako je život nastao abiogeno (iz nežive materije), *zašto se to danas ne događa?* Zato što život dolazi samo od živog, kao što je Louis Pasteur dokazao.

Danas ateisti uglavnom izbjegavaju pitanja kako je nastala materija i kako je nastao život. Oni stvaraju dogme koje nisu dokazane a zabranjeno je reći da možda nisu istinite. Umjesto znanosti nudi se filozofija koja sadrži logičke greške. Deviza jednog oholog ateiste je: „Bog zna sve, ali ja znam još više.“ Ljude danas interesira jedino kako da za sebe iskoriste današnji dan da jedu i piju i da se razmnožavaju. Taj način života je karakterističan za amebe, a razumni, duhovni čovjek zaslužuje bolje i više.

Kada smo bili mali pričali su nam bajku u kojoj se žaba pretvorila u princa (čovjeka). U tu bajku je mogao povjerovati samo dječji um. Desetak godina kasnije, nastavnici su nas u školi uvjeravali da se žaba ipak može pretvoriti u princa, samo posle više milijardi godina. Mnogi ljudi još uvijek vjeruju u ovu bajku za odrasle.

Logika koju čovjek ima kao poklon od Stvoritelja, govori da postoji samo jedno biće u svemiru koje stvara život: Bog. Stvorena bića prenose iskru života koju smo dobili od Boga, ali samo je Bog u stanju oživjeti ono što je mrtvo.

SLUČAJNOST

Prema teoriji evolucije, slučajnost je svemoguća sila koja je dala sve oko nas. Međutim, u prirodi postoji zakon vjerojatnosti po kojoj će se neki događaj dogoditi ili se neće dogoditi. Da li se *teorija evolucije uklapa u zakon vjerojatnosti?*

Zamislite da iz aviona bacite na tisuće papirića iznad svoje kuće. Kolika je vjerojatnost da dio papirića padne u vaše dvorište i da se poredaju tako da ispišu vaše ime i prezime? Čak i kada bi papiriće poredali u avionu u obliku vašeg imena i bacili, opet bi došlo do kaotičnog rasporeda papirića, a ne do smislenog rasporeda. Takve stvari se ne događaju slučajno. Ma koliko bilo vremena i ma koliko pokušaja, slučajno raspoređivanje materije neće dati poredak, a kamoli visoko uređenu ćeliju ili organizam. *Vrijeme ne pomaže evoluciji da se slučajno dogodi.* Potrebna je inteligentna osoba koja ima namjeru poredati sve elemente, osoba koja mora biti moćnija od prirodnih zakona koji teže stvaranju nereda a ne poretka.

Ako se i dogodi jedan fenomen slučajnosti, taj slučajni fenomen ne može se ponavljati, a za evoluciju je neophodno stalno događanje slučajnosti. To bi bio zakon, pravilo događanja, a ne slučajnost. Zamislite da se *slučajno u jednoj godini u cijelom svijetu rode djeca istog spola.* Po zakonu vjerojatnosti prije će se dogoditi da se u cijelom svijetu godinu dana rađaju samo djeca istog spola nego da slučajno nastane ćelija ili čovjek. Ipak nitko ne vjeruje da će ikada na svijetu u toku jedne godine biti rađana samo djeca istog spola.

Zamislite da milijardu puta prolijete tintu po papiru. Kolika je vjerojatnost da se tinta razlije u neki smisleni tekst? Teoretski je moguće, ali se to praktično nikada ne događa.

Bila bi tragedija kada bi poljoprivrednici vjerovali u evoluciju, da se živi svijet sam po sebi razvija. Oni tada ništa ne bi sijali, nego bi godinama čekali da korov koji sam niče postane jestiv. Ono što slučajno samo izraste nije jestivo i teško ga je iskorijeniti. Da bi dobili hranu, moramo naporno raditi.

Da bi napisali riječ „evolucija“ slučajnim izborom od 26 slova, vjerojatnost je 1 prema 5 trilijuna 429 milijardi 503 milijuna 679 tisuća! Vjerojatnost da će slučajno nastati jedna molekula DNK u periodu od 4 milijarde godina je 10^{-585} . To je tako mala vjerojatnost da je potpuno nemoguća.

Darwinova teorija zahtijeva više nego trilijune sretnih okolnosti (slučajnosti) koje se nikad nisu odigrale. Svatko ima pravo sanjati, ali stvaran život je mnogo drugačiji od snova. Čuda slučajnosti su mnogo čudnija od Božjih čuda.

Da li pjesma nastaje slučajnim slaganjem slova? Naravno da ne nastaje tako. Ni građevina ne nastaje slučajnim redanjem cigli. Za pjesmu je potreban pjesnik, a za zgradu arhitekt. Tako je i za postojanje svijeta potreban Stvoritelj. Pascal je rekao: „Nevjernik mora vjerovati u 1000 nevjerojatnih slučajnosti da bi ostao nevjernik.“ Misliti da je svijet nastao slučajno je neznanstveno i zahtijeva slijepu vjeru. Ni najstrasniji kockar u Las Vegasu ne bi se kladio na tako malu vjerojatnost, gdje je ulog život. Nije mudro kockati se sa tako malom vjerojatnošću za dobitak. Ulog je život ili smrt. Ništa u prirodi ne nastaje slučajno, sve je proizvod nečeg živog. Racionalnije bi bilo zaključiti ovako: „Divno si postavio zemlju i nebesa su djelo ruku tvojih.“ Psalam 102:25

Zašto su znanstvenici kao što su Newton, Faraday, Maxwell, Kelvin i Pasteur vjerovali u Boga? Možda zato što je **potrebno više vjere da bi prihvatili da je život slučajan proizvod nežive prirode, nego da je namjeran proizvod beskrajno mudrog Stvoritelja.**

Zašto su evolucionisti izmislili ideju da sve može slučajno nastati ako mu se da neograničeno vrijeme? Pošto nema racionalnih dokaza za evoluciju, iznijeta je ideja o slučajnom nastanku svijeta u toku ogromnog perioda vremena, zato što **nitko ne može provjeriti da li je ta ideja istinita.** Nitko ne živi toliko dugo da bi promatrao slučajan nastanak života i svijeta, čak ni cijelo čovječanstvo. To je potpuno neprovjerljiva ideja, a takve ideje spadaju u maštu, fantastiku, a ne u znanstvene istine.

Kako vjerovati u slučajnost u svijetu u kome vlada zakon uzroka i posljedica? U prirodi postoji **uzročnost** (kauzalitet) - sve što postoji mora imati uzrok svog postojanja, nekog živog tko ga je stvorio. Niz uzroka ne može biti beskrajn. Zato mora postojati **prvi uzrok svih uzroka bez uzroka.** Uzrok svijeta može biti samo netko tko je svemoguć. Prva živa bića pokrenulo je Biće koje ima život sam po sebi. To je Bog, vječan je, nema uzrok svog postojanja, a On je sve stvorio.

Da je čovjek nastao slučajno, kao i svi procesi u prirodi, bilo bi apsurdno da se znanstvenim metodama bavimo pitanjima svog porijekla. Znanost se bavi pravilnostima u prirodi, a ne slučajnim pojavama. Upravo to što uočavamo pravilnost događanja u prirodi, to nam ukazuje da se ne radi o slučajnim procesima, nego su oni osmišljeni.

Kada je jedan ateist pitao prirodoslovca Atanasijusa Kirschera: „Tko je napravio maketu sunčevog sistema na tvom stolu? - On je odgovorio: - Nitko, postala je slučajno, sama od sebe. - Kako nitko, morao ju je netko napraviti? Kirscher je odgovorio: **-Ako ti vjeruješ da ova maketa nije mogla nastati slučajno, kako možeš vjerovati da veliki original sunčevog sistema nitko nije stvorio?**

Koliko god da je vjere potrebno da bi prihvatili postojanje Boga, neusporedivo više vjere je potrebno da bi vjerovali u slučajn, spontani razvoj svijeta bez Boga.

PORIJEKLO ŽIVOTA

Važnije je ispravno odgovoriti na pitanje porijekla i suštine života, nego na 1000 drugih znanstvenih pitanja. Od toga zavisi čitav naš život.

Po evolucionistima život se začeo sam, bez natprirodne intervencije, samozametanjem. Ranije se vjerovalo da živa materija nastaje iz nežive tako što spontano u truloj organskoj materiji nastaju živi organizmi (npr. crvi u trulom mesu). Međutim, Louie Pasteur je eksperimentalno dokazao da **živo nastaje samo od živog**.

Kako se materija sama oformila i organizirala? Kako je neživa nesvjesna materija mogla stvoriti svjesna živa bića? **Kako je priroda mogla dati ono što sama nije imala?**

MILLEROV EKSPERIMENT

U svim udžbenicima biologije možemo pročitati kako je Stanley Miller 1953. godine dokazao da život može nastati slučajno, evolucijskim putem. Miller je u laboratoriju bez prisustva kisika, uz pomoć elektriciteta, od smjese plinova stvorio 4 aminokiseline i puno katrana. Tako se rodila ideja da je prije 3,5 milijuna godina u praoceanima nastala živa materija prirodnim, slučajnim procesima (prvobitna juha). Ali...

Nitko u udžbenicima biologije ne iznosi ogromne nedostatke ovih zaključaka. Na planeti Zemlji nikad nisu viđeni ovakvi uvjeti života, niti je dokazano da su mogući, osim u laboratoriju **uz pomoć čovjeka**. Zato Miller nije dokazao da aminokiseline mogu nastati spontano, nego da je **potrebna intervencija inteligentne osobe za njihov nastanak**.

Zamislite da automehaničar rastavlja vaš automobil i pritom vam objašnjava kako vaš auto radi. Na kraju, majstor zaključuje da to što on zna sve dijelove automobila i kako oni rade, predstavlja dokaz da je vaš automobil nastao slučajnim prirodnim procesima u toku milijuna godina i da nije bio potreban automehaničar da ga sastavi.

U Millerovoj aparaturi nije bio prisutan kisik, jer bi odmah razgradio novonastali spoj. Međutim, čak i prekambrijske stijene, gdje su nađeni najstariji oblici života, sadrže kisik. Ako praatmosfera nije sadržavala kisik, jer bi kisik oksidirao stvorene spojeve, *kako je onda nastala stanica u atmosferi bez kisika kad joj je već u slijedećoj sekundi kisik neophodan za disanje? Ako nije bilo ozonskog omotača (O₃) ultraljubičasto zračenje bi uništilo organske molekule.*

Atmosfera sa kisikom = Nema aminokiselina = Nema života!

Atmosfera bez kisika = Nema ozonskog omotača = Nema života!

Evolucionisti vjeruju da su prirodni zakoni uvijek bili jednaki, uniformni, ali ovdje kad im to odgovara, oni vjeruju da nisu svi zakoni bili uniformni. Ovdje se oslanjaju na vjeru. Oni vjeruju u mrtvu materiju i nadaju se da je ona ipak bila nekako sposobna uskrsnuti.

Čak i da su aminokiseline čudom nastale u tim uvjetima, elektricitet bi ih odmah spržio. Osim toga, 4 aminokiseline koje je Miller dobio još uvijek ne predstavljaju život. Za život je potrebno minimum 20 lijevorotirajućih aminokiselina. Slučajnim nastankom u laboratoriju dobijaju se lijevo i desno rotirajuće aminokiseline, a živi oblici sadrže samo lijevorotirajuće aminokiseline, što nikakva slučajnost ne bi mogla proizvesti. Desnorotirajuće aminokiseline onesposobljavaju život, a

često su i otrovne.

Što u stvari dokazuje Millerov ekperiment? Pretpostavimo da neki znanstvenik A uspije proizvesti lijek protiv side. Zatim znanstvenik A objavi svoje otkriće i opiše načela kako je to napravio, ali ne opiše sve detalje (kao što je i u Bibliji objavljeno tko je stvorio život i kako, ali to nije opisano detaljno). Međutim, pojavi se znanstvenik B, pročita o otkriću znanstvenika A i ponovi mali dio njegovog eksperimenta. Uspio je proizvesti dio lijeka protiv side, ali ta materija i dalje ne liječi, nego je čak i otrovna. Što će znanstvena javnost zaključiti? Po evolucionističkom načinu zaključivanja, znanstvenici bi rekli: 1) znanstvenik A nije otkrio lijek protiv side, pošto je u laboratoriju ponovljen dio njegovog eksperimenta, nego je ovaj lijek nastao sam od sebe, spontano. 2) eksperiment znanstvenika B dokazao je da znanstvenik A uopće ne postoji, jer je dio njegovog patenta ponovljen u eksperimentu. Dakle, zaključci iz Millerovog eksperimenta su nelogični.

To što je Miller proizveo u laboratoriju nešto što nije život, upravo je evolucioniste dovelo do zaključka da je život nastao slučajno, iako je Miller imao jasne namjere i nije slučajno mučkao kemikalije, nego je upotrijebio svo svoje znanje. Drugi zaključak im je bio: Bog ne postoji. Za svakog homo sapiensa (razumnog čovjeka) ovi zaključci ne mogu slijediti iz Millerovog eksperimenta. Nije pošteno da naš ograničeni razum postavljamo kao apsolutnog suca za sve. Mi živimo u svijetu koji ima 3 dimenzije. Ako Bog, na primjer, barata sa 7 dimenzija, da li ga mi možemo shvatiti? Besmisleno je da ljudi otkriju mikro djeliće čuda kojim je Bog stvarao, pa da onda tvrde da ne postoji Tvorac tih čuda, nego da su ona nastala slučajno, sama od sebe.

PROBLEMI VELIKOG PRASKA

Veliki Prask (Big Bang) je teorija po kojoj se prije oko 15 milijardi godina dogodila katastrofa u svemiru, eksplozija poslije koje je iz stanja kaosa nastao red. O ovoj teoriji nastanka Svemira govori se kao da je utemeljena na utvrđenim činjenicama. Međutim, Big Bang teorija ne objašnjava odakle postoji materija koja je eksplodirala na početku. Pitanje porijekla materije za evolucioniste i dalje je zagonetka.

Na osnovu nekih promatranja smatra se da se svemir širi. Astronom Edwin Hubble otkrio je da što su galaksije udaljenije, to su sve crvenije. Zaključio je da je to dokaz da se svemir širi. To bi značilo da ako se vraćamo u prošlost, svemir bi bio sve uži i uži. Zato neki znanstvenici misle da je prije oko 15 milijardi godina sva materija i energija koja sačinjava Svemir bila koncentrirana u jednoj maloj, super-gustoj jezgri veličine točke na kraju rečenice. A pošto se po zakonu očuvanja materije ona ne može stvoriti sama od sebe prirodnim procesima, to znači da bi i tu super gustu jezgru morao netko stvoriti natprirodnim putem.

Postoji mišljenje da se svemir širi zbog smanjivanja brzine svjetlosti poslije stvaranja. Ranija istraživanja Barry Setterfield-a u Australiji nedavno su dobila podršku iz neočekivanog izvora - Radiofizičkog Istraživačkog Instituta, u Gorkom, Rusija. Tamo je znanstvenik po imenu V. S. Troicki, zaključio da je brzina svjetlosti prvobitno bila 10^{10} puta veća nego danas. Ovo bi značilo da živimo u svemiru koji se skuplja.

Postoje neki ozbiljni problemi za pobornike „Velikog Praska,“ od kojih ćemo neke razmotriti.

1. DRUGI ZAKON TERMODINAMIKE: Ovaj dobro poznati znanstveni zakon tvrdi da protokom vremena dolazi do pogoršanja poretka. **Procesi u prirodi teku od poretka ka neredu i kaosu**. Na primjer, od automobila poslije 40 godina neće nastati najnoviji i najbolji model auta,

nego staro željezo. Od sobe koja se 20 godina ne čisti neće nastati apartman, nego ruševina. Međutim, oni koji vjeruju u Veliki Prasak moraju vjerovati da se dogodilo suprotno - da se iz stanja nereda poredak stalno povećava! Međutim, u praktičnom životu, mi vidimo da u prirodi eksplozije proizvode nered, a ne red. Prvobitna supereksplorzija sigurno bi stvorila potpuni kaos i krajnji nered, stvorila bi smrt a ne život. Ako je Svemir zaista zatvoreni sistem, kao što evulucijski kozmogonisti potvrđuju, kako onda može biti moguće da prvobitni kaotični nered stvori prelijepo organiziran i složeno uređen Svemir koji danas postoji? Oni koji vjeruju u Veliki Prasak moraju **vjerovati** da drugi zakon termodinamike iz nekih razloga, nije važio prilikom stvaranja svemira.

2. STRUKTURA SVEMIRA: Ako je zamišljena prvobitna eksplozija nekako stvorila svemir, zašto postoje uređene galaksije, zvijezde i planete u našem Svemiru? Jednoliko širenje rezultiralo bi ravnomjernom raspodjelom materije kroz Svemir. Umjesto toga mi nalazimo velike koncentracije materije u nekim dijelovima svemira i ogroman prazan prostor u drugim. Ovo je primoralo neke znanstvenike da predlože da je prvobitni atom imao „grude.“ Jedan znanstvenik koji vjeruje u Veliki Prasak, Robert Scherrer, to je ovako opisao: „Svemir nije mogao prvobitno biti potpuno ravnomjeran, jer mi ne bi na kraju završili sa galaksijama, zvijezdama, planetima i ljudima. S druge strane, ako je svemir u početku bio previše grudast, ove grude bi do sada porasle do ogromnih razmjera i vjerojatno bi se pretvorile u masovne crne rupe koje bi progutale svu materiju i naše šanse za postanak.“ Koje nam je rješenje ponuđeno u ovom kutu? Raspodjela materije u početku nije bila sasvim jednolika. Postojala je veoma mala neuravnoteženost, dovoljna da dopusti potrebno gravitacijsko privlačenje za formiranje galaksija, ali nedovoljna da formira crne rupe; morala je biti baš tolika. Kako bi se takvo stanje stvari moglo dogoditi, Scherrer priznaje da je „misterija.“ Tako imamo drugi čin vjere koji prihvaćaju evulucijski kozmogonisti.

3. MATERIJ I ANTIMATERIJA: Teoretičari Velikog Praska vjeruju da je ova hipotetska prvobitna eksplozija proizvela materiju i antimateriju. Teoretski njih bi trebalo biti i danas u jednakoj količini. Problem je to što kada ove čestice i antičestice sjedinimo, kao što su morale biti prije Big Banga, one poništavaju jedna drugu. Gary Bennett iz U. S. Dept. of Energy piše: „Današnji materijalni Svemir će vrlo skoro nestati zauvijek u trenutku.“ Kako onda to spriječiti? „Samo neznatna prednost čestica u odnosu na antičestice je dopustila da čestice pobjeđuju i da naš sadašnji Svemir postoji.“ Opet, znanstvenici koji vjeruju u Veliki Prasak moraju vjerovati da je postojalo više materije od antimaterije, inače mi ne bi postojali! Još jedan čin vjere.

4. FORMIRANJE TEŠKIH ELEMENATA: U početku, prema evulucijskim kozmogonistima, postojao je samo vodik - najjednostavniji i najlakši od svih elemenata. Teži elementi su stvoreni korak po korak, spajanjem i kombiniranjem atoma do stvaranja sve težih i težih „masenih brojeva.“ Gary Bennett piše: „Stvaranje sve složenijih elemenata bilo je veoma teško pod uvjetima koji su vladali na kraju Velikog Praska. Nekoliko nuklearnih uskih grla je zaustavilo napredovanje.“ Jedan od problema je to što se u prirodi ne pojavljuju određene kombinacije čestica. Maseni brojevi 5 i 8 su nestabilni. Ako jezgra helija-4 primi jedan neutron, on postaje helij-5 koji se trenutno raspada, a isto se događa ako se dvije jezgre helija-4 pokušaju vezati da bi formirali maseni broj 8. Gary Bennett kaže: „Ova dva nestabilna masena broja stoje kao zid na putu stvaranja složenijih elemenata.“ Pa, kako je naš sadašnji Svemir nastao? Zašto nije ostao mješavina vodika i helija? Još jednom evolucionistička vjera dolazi kao spasenje. Predloženo je da su ovi nestabilni maseni brojevi nekako preskočeni; da kada su brojevi 5 i 8 dostignuti, druga jezgra se trenutno sjedinila sa

njima stvarajući mnogo stabilnije masene brojeve prije nego što su oni imali vremena raspasti se!

1 > 2 > 3 > 4 > ???? > 6 > 7 > ???? > 9 > 10...

Kako su nastala ova dva nestabilna masena broja?

Big Bang uopće ne objašnjava kako je nastala prvobitna materija koja je navodno eksplodirala. Kako je nastalo to „kozmičko jaje“ koje je eksplodiralo? Evolucija nema rješenje na pitanje porijekla materije.

Pouzdanih dokaza za Veliki Prask nema, nitko nije promatrao kako se Big Bang dogodio i ovu teoriju je nemoguće testirati. Očigledno da ova teorija nije zasnovana na znanstvenom promatranju i ne može se provjeriti, što je diskvalificira kao istinitu znanstvenu teoriju. Životno iskustvo nam govori da eksplozije ne stvaraju poredak nego kaos i nered. Poslije tornada nikada nije nastao jumbo jet avion, već samo ruševine i nered. Poslije eksplozije u tvornici satova nikada nije nastao sat sa zgodnom narukvicom. Da bi sat nastao, potreban je urar. Da bi nastao svemir sa točno uređenim planetima, zvijezdama i galaksijama neophodno je postojanje moćnog bića punog inteligencije i ljubavi koja stvara. To biće van vremena i prostora zovemo Bog.

Čudno je što se o Velikom Prasku govori kao o dokumentiranoj, dokazanoj činjenici. Zar ne zahtijeva manje vjere vjerovati da „Riječju Gospodnjom nebesa se stvorise i duhom usta Njegovih sva vojska njihova, jer On reče i postade, On zapovijedi i pokaza se.“ Psalam 33:6-9. „U početku stvori Bog nebo i zemlju...“ 1. Mojsijeva 1:1

TEHNOLOGIJA

Tehnologija je pojam koji ukazuje da iza nekog proizvoda postoji razumno biće koje ga je konstruiralo. Kada u prirodi vidimo da nesvjesna bića koriste „alate,“ pitamo se odakle im tehnologija koju koriste?

Ljudi se dive svom umijeću da naprave robote koji se kreću na 4 noge. Međutim hod na dvije noge za bilo kog robota je nevjerovatno težak zadatak, jer vrlo lako gubi ravnotežu i pada. Robot koji trapavo hoda na dvije noge je čudo moderne znanosti. Međutim, čovjek neusporedivo spretnije hoda na dvije noge od robota i pravi pokrete koje nijedan robot ne može napraviti. Pitamo se tko je smislio tehnologiju kojom čovjek neusporedivo spretnije od robota hoda na dvije noge i pravi pokrete koje nijedan robot ne može napraviti?

Čovjeku je uz svu svoju inteligenciju jako teško napraviti robota čija će ruka uhvatiti staklenu čašu dovoljno jako da je ne ispusti, a da je ne stegne prejako da je ne bi polomio. Ipak, čovjek tvrdi da svako živo biće ovu tehnologiju u rukama ima sasvim slučajno.

Sva živa stvorenja predstavljaju čudo svemirske tehnologije koja najrječitije govori o postojanju Boga. Kvaliteta tehnologije u prirodi je neusporedivo veća od tehnologije koju je stvorio čovjek. To nas navodi da zaključimo da je tehnologiju u prirodi stvorio mnogo inteligentniji razum od čovječjeg. Za postojanje tehnologije i razuma potrebno je inteligentno biće, a priroda nije biće.

Da bi neki sistem funkcionirao, potrebno je da svi njegovi dijelovi skladno funkcioniraju. Na primjer, kućni alarm zahtijeva: 1) senzore za vrata i prozore; 2) žicu do centrale; 3) kompliciranu centralu; 4) izvor energije; 5) zvono. Ako samo jedan dio alarma nastane u nekoj „mutaciji,“ biti ćemo opljačkani, jer ostali ne rade. A ljudski organizam ima neusporedivo složenije dijelove koji moraju raditi maksimalno precizno. Najmanja greška onespobljava život. Čulo ukusa je beskorisno ako nema živaca koji ga povezuju sa mozgom.

SVRHA

U prirodi postoji **svrha**, cilj, smisao u ponašanju životinja i biljaka, koji ukazuje da je neko biće van bezlične, neintelegentne prirode moralo unijeti svrhu u ponašanje živih bića. Mnoge neintelegentne životinje čine nešto što zahtijeva znanje koje nisu mogle same razviti.

U Bibliji piše: „Zapitaj stoku, naučiće te, ili ptice nebeske, kazaće ti. Ili se razgovori sa zemljom, naučiće te i ribe će ti morske propovjediti. Tko ne zna od svega toga da je ruka Gospodnja to učinila?“ Job 12:7-9 Pogledajmo životinjski svijet da vidimo što možemo zaključiti iz njega.

Recimo, kod socijalnih insekata (mravi, pčele, ose) zapažamo kolektivnu inteligenciju. Kolektivnom inteligencijom se postiže neki zajednički cilj, neka svrha. Odakle sklad u mravinjaku i košnici? Socijalno ponašanje mrava i pčela je problem za evoluciju. Zašto su se od usamljeničkog života borbe za opstanak udružili u koloniju? *Umjesto da se bore za svoj opstanak*, u stanju su **žrtvovati svoj život** za obranu košnice. Odakle ova kolektivna svijest? Zašto pčele i mravi ginu za dobrobit kolonije, kada bi se po evoluciji trebali boriti za svoj opstanak?

Zamislite šahovsku ploču i jednu figuru koja se nalazi na njoj. Ako dijete obori šahovsku figuru, to je neosmišljena pojava. Međutim, ako velemajstor povuče smisleni potez, jasno nam je da dijete to ne može učiniti, jer ono ne shvaća pravila igre. Kad vidimo da je baš taj potez učinio da jedan protivnik matira drugog, mi znamo da iza te pojave stoji inteligencija. Naš svijet izgleda kao šahovska ploča na kojoj s jedne strane velemajstor povlači mudre poteze, a sa druge strane ljudi ruše figure i kvare smisao koji u svijetu postoji. U svemu oko nas se vidi namjera a ne slučajnost.

Zemlja je udaljena od Sunca 150 milijuna km. Da je Sunce bliže ispeklo bi nas, a da je dalje zaledili bismo se.

Sjeme svake biljke istovremeno raste i na gore i na dolje, u suprotnim smjerovima. Korijen da bi crpio vodu i hranu, stablo da bi upijalo sunce i kisik. Bez obzira kako okrenete sjeme, korijen uvijek ide na dolje a stablo na gore.

Slijepi miš može u stotom dijelu sekunde napraviti razliku između biljke i insekta, jer pušta zvukove koje mi ne čujemo, a zatim na osnovu odjeka prepoznaje osobine predmeta od kojeg se zvuk odbio. On u svojoj glavi ima veoma složeni analizator zvukova mikro veličine, čiju su tehnologiju ljudi bljedod iskopirali u vidu radara. Slika koju njegov mozak stvara u djeliću sekunde je tehnologija koja sigurno ima inteligentni izvor.

Biljka juka, ima tučak sakriven duboko unutar jednog tubusa. Dio koji treba primiti peludov prah sakriven je unutar tubusa, tako da juka ne može biti oprášena vjetrom ni insektima (osim jednog). Čak i studenti biologije ponekad ne mogu pronaći tučak juke.

Ako je točna teorija o evoluciji, onda pred sobom imamo nešto čudno - da jedna biljka čini vrlo rizičnom i teškom svoju egzistenciju, svoje širenje i svoj opstanak. Ona naprosto otežava svoje oplodjenje time što sakriva dio za oprášivanje.

Međutim, za njen opstanak nema nikakvih problema, zato što postoji specijalni insekt koji se zove pronuba yuccasela. Ovaj mali leptirić se ponaša kao da je učio morfologiju biljaka. On doleti na cvijet, uđe unutra i iz prašničkih vrećica skupi pelud i od njega formira lopticu. Tada on sa ove biljke preleti na cvijet druge juke. Dakle, kao da zna genetiku, da nije dobro vršiti oplodjenje iste biljke vlastitim peludom, on leti na drugu biljku, ulazi ponovno u cvijet i polaže jaja u plodnik ovog cvijeta. Zašto ne položi jaja na primjer u listove perianta, u krunične listove? Otkud on zna da baš tamo treba položiti svoja jaja? Sve njegove radnje podrazumijevaju određena znanja. On polaže jaja

u plodnik zato što se tu nalaze sjemeni zametci.

Da bi postigli određenu svrhu (oprašivanje jedne specifične biljke), mora postojati određeno znanje. U ovom slučaju **mora postojati znanje** da se u tubusu ove biljke nalazi dio na kome peludov prah može proklijati i da se izvrši oplodnja. Dakle, krajnji cilj koji podrazumijeva određena znanja. **A znanja, jasno, nema bez razuma. Međutim, oprašivanje vrši nesvjesni organizam koji nema znanja.**

Kako objasniti ovu pojavu? Kako je ovaj proces nastao? Kako su juki sazrijevala sjemenja dok se nije pojavio ovaj leptirić? Da pogledamo ovo iz ugla evolucije. Recimo da je juka nastala od biljke koja je imala jednostavan cvijet koji opstaje bez problema. Zašto da se on sad mijenja? Zašto da riskira? Zašto da oteža oprašivanje i svoj opstanak? Vrlo je teško, gotovo nemoguće, izbjeći zaključak da je sve ovo uradio Stvoritelj.

Insekt „**pčelovuk**“ napada pčelu, tako što je ubode točno u podždrijelnu gangliju i ubrizga joj „anestetik“, tako da ostane nesposobna za bilo kakav pokret. To je nevjerojatno, kao da jedan insekt poznaje anatomiju drugog insekta! Prije nego što pčelovuk odnese pčelu da bude hrana njegovim larvama, on izvuče sav med iz pčele. On nije sebičan, nego „zna“ da je med otrovan za njegovu larvu! Otkud on to zna? Jasno je da pčelovuk to ne čini svijesno i da se on nije „prilagodio“ evolucijom. Gotovo je nemoguće zamisliti realne mehanizme kojima bi došlo do izgradnje takvog ponašanja.

Riba **granion** se ponaša kao da zna mjesečeve mijene. Postoje dvije plime. Jedna za vrijeme punog mjeseca i jedna za vrijeme mladog mjeseca, u razmaku od 14 dana. Plima za vrijeme mladog mjeseca je kraća, a ona za vrijeme punog mjeseca je duža. Jata ovih riba 2 dana poslije punog mjeseca, to jest poslije velike plime, kad počne oseka polože svoja jaja i sa osekom se vrte u more. Birajući baš ovo vrijeme, (govoreći ljudskim rječnikom) one su sigurne da voda neće odnijeti ikru, jer je svakim sljedećim danom plima sve kraća. Za dvije nedjelje, kad nastupi slijedeća plima, ona dosegne larve točno u vrijeme kad se izležu i ponese ih u more. Ovo opet podrazumijeva određena znanja. Recimo, ako bi ova riba položila svoja jaja kada je maksimum plime, larva bi uginula jer bi ih plima dosegla prekasno. Tako ne bi bio postignut cilj, ne bi bila ostvarena svrha. Ipak, ova riba radi kao da dobro poznaje Mjesečeve mijene.

Da li je ona to mogla naučiti putem slučajnih pokušaja i pogrešaka? **Nikakva evolucionistička teorija „pokušaja i pogrešaka“, ne može zadovoljavajuće objasniti smisleno, svrhovito ponašanje nesvjesnih, neinteligentnih životinja. Svaki slučajni pokušaj donosi smrt. Ako bi riba slučajno uspjela pronaći točan dan za polaganje jaja, svoj uspjeh ne bi mogla prenijeti slijedećoj generaciji, jer se stečene osobine ne nasljeđuju.**

Mimikrija je pojava kada jedna vrsta „imitira“ osobine druge vrste kako bi joj bio olakšan opstanak. Tako neki kukci zbog svog „opasnog“ izgleda mogu neotkriveni živjeti usred svojih neprijatelja. Postoji pauk koji imitira mrave. Pošto ima 6 nogu a mravi 4, pauk podigne prednje dvije noge da bi izgledale kao „antene“ na glavi mrava. Kad jedan pustinjski gušter otvori usta, on izgleda kao mali pustinjski cvijet. Neke životinje imitiraju neprijatelje svojih neprijatelja.

U prirodi, naročito u biljnom i životinjskom svijetu, postoji beskrajno mnoštvo osmišljenih planova i projekata. Postojanje plana ukazuje na planera, projektanta koji je to zamislio i ostvario. Slučajno kombiniranje atoma ili stanica ne može stvoriti uređeno, organizirano živo biće.

Suprotno borbi za opstanak, postoji udruživanje životinja. Npr. šareni rak čistač u Bahamima čisti ribice od parazita. Ribe stoje u redu za čekanje i puštaju da im rak čisti čak i škrge, iako ih to dovodi u životnu opasnost. Kako je rod miroljubivih, plašljivih i slabih srna, ovaca ili zečeva uspio preživjeti evoluciju, dok su mnoge vrste agresivnih i opasnih gmizavaca i zvijeri nestale? Kako

slijepa slučajnost može stvoriti oko koje vidi, prilagođava fokus za daljinu i količinu svjetlosti?

Čovjek svojim ponašanjem ostvaruje neku svrhu. Uvijek iza svrhe i cilja stoji razum. Kada vidimo da su crijepovi poredani na krovu, mi točno znamo da iza toga stoji određena logika inteligentne osobe. To je zato da krov ne bi prokišnjavao. A kada vidimo kod neke ribe kako su isto tako smisljeno, hidrodinamički poredane krljušti, tko je kod njih to uradio? I tu postoji logika, namjera. U ljudsku tvorevinu, logiku je unio čovjek. To je jasno. Ali tko je unio logiku u prirodu?

Za 7 godina svaki dio mog organizma biti će obnovljen novom materijom, dok će stari biti izbačeni. Ipak, ja sam ostao ja, zahvaljujući informaciji u genima, koji uvijek grade moju strukturu, a ne neku drugu osobu.

Organi u tijelu obavljaju neku funkciju. Obavljanje funkcije ukazuje na postojanje namjere, na svjesno projektiranje.

Kako je slučajnost mogla stvoriti suprotne spolove i seksualnost? Međusobna privlačnost i način razmnožavanja živih bića ukazuje na planirano konstruiranje, a ne na slučajan raspored kemijskih elemenata.

Ljudsko tijelo je sklop funkcionalnosti i savršenstva. Klorovodična kiselina koja je toliko jaka da može probušiti tepih, ipak ne oštećuje naš želudac ako se zdravo hranimo. Jetra su mini tvornica, koja između ostalog luči fibrinogen i protrombin koji izazivaju zgrušavanje krvi u ranama. A da ne bi došlo do zgrušavanja krvi u krvnim žilama, jetra luči i heparin koji to sprječava. Genijalno, zar ne? Jetra su laboratorij koji automatski trenutno analizira kemikalije, skladišti ih i transformira prema potrebi.

Čulo dodira je jako važno za naš opstanak i funkcioniranje. Ruka ima oko 200 nervnih završetaka po cm^2 . Vrhovi prstiju su osjetljiviji od bilo kog drugog dijela tijela, osim usana i jezika. Tko je predvidio takav raspored nervnih završetaka na mjestima koja su nam najneophodnija? Mozak u sekundi prevodi mirisne signale da bi znali da li je nešto zagorjelo ili miriše ljubičica, da li da brzo sklonimo tavu ili da uživamo u mirisu. Kakav je to Genije smislio receptore koji prepoznaju mirise i ukuse i selektivno ih odabiru da bi zaštitili naš život?

Naše oko je čudesni fotoaparat natprirodne tehnologije, koji je povezan na drugi „aparat“ koji pamti ono što je „uslikano.“ Snažni mišići automatski modificiraju sočivo oka više tisuća puta dnevno iako mi toga nismo ni svjesni. Slika se „razvija“ trenutno, skoro čim je viđena, pa je naša reakcija trenutna. Čovjek se hvali tehnologijom fotoaparata, a zaboravlja Genija koji nam je na poklon podario ova dva nevjerojatna objektivna i super brzi laboratorij za analizu vizualnih draži. Ljudi trebaju stalno zahvaljivati svom Stvoritelju na pažnji i kreativnosti kojom nas je stvarao.

Što tek da kažemo za mozak koji primi i pošalje bar 100 000 poruka u minuti? On vrši selekciju tih informacija, upoređuje ih, analizira, dešifrira, izvlači zaključke iz njih i šalje ih na skladištenje u memoriju. On obavlja taj veliki posao u tišini i samo se naizgled odmarajući za vrijeme našeg sna. Da li je moguće da mozak nastane sam od sebe?

Kada promatramo embrionalni razvoj čovjeka, superbrze procese koji se odvijaju bez naše svijesti i volje, kada vidimo da svaka stanica ljudskog organizma, kromosomi i sve ostalo, ima određeni cilj, jasno nam je da je u nas cilj i smisao unio Stvoritelj.

<p>Samo neki ljudi dopuštaju da njihov život nema cilj, unatoč tome što cijeli njihov organizam i svaka stanica imaju određeni cilj.</p>

Postoje ljudi koji govore da u prirodi postoje pojave koje nemaju svrhu. Zašto postoje pustinje i polarni predjeli? Pogrešno je to što ljudi misle da je njihova osobna korist jedina svrha u prirodi.

Ljudi bi voljeli da na Antarktiku siju pšenicu, pa zato kažu da Antartik nema svrhu. Nered u prirodi može postojati samo zato što su ljudi unijeli nered u ono što je bilo savršeno stvoreno.

Zamislite kompozitora koji napiše muzičko remek djelo. Ako njegovu kompoziciju orkestar loše odsvira, da li je za to kriv kompozitor? Tako ni Bog nije kriv što mi ljudi loše rukovodimo planetom koja nam je povjerena.

Postoji priča o lijenčini koji je ležao pod velikim hrastom i razmišljao o svrsi života: „Ovaj svijet je skroz nakaradno postavljen. Evo, čemu služi ovaj veliki hrast? Proizvodi ovako mali žir, a ovoliki hrast. Trebao bi proizvoditi plod velik barem kao bundeva.“ U tom trenutku padne mu jedan žir baš na glavu. Lijenčina je tada priznao kako je priroda fantastično uređena. Zamislite da mu je na glavu pao žir veličine bundeve. On više ne bi razmišljao o svrsi života.

Prije nego što krenemo kritizirati Boga koji je stvorio svijet, trebamo dobro razmisliti što to mi radimo u tom svijetu, da li naš život ima smisao i ispravan cilj?

Pošto životinje nemaju intelegenciju osmisliti svoje ponašanje da ima svrhu nego se ponašaju onako kako im je zacrtano u genima, to znači da je morala postojati osoba koja je taj smisao unijela u životinju i programirala je da joj ponašanje bude logično. Jedino čovjek ima intelegenciju i slobodnu volju, pa zato često izabire loš cilj i besmisao, nasuprot volje njegovog Tvorca. Nesvjesne biljke i životinje koje ostvaruju neki cilj, upozoravaju čovjeka na Boga koji nas je stvorio. Svaka stanica ostvaruje svrhu svog postojanja čak i u čovjeku čiji je život besciljan. Evolucijska teorija pokušaja i pogrešaka ne može objasniti ovu 100% preciznost.

INSTINKTI

Da li instinkti mogu ukazati na pitanje našeg porijekla? Da li smo nastali „sretnom slučajnošću“ kako tvrde evolucionisti, ili je neophodna osoba da stvori svijet, život, prirodu i da unese poredak u zakone (pravila ponašanja)? Nije svejedno kako ćemo planirati našu budućnost ako ne znamo da li smo siročad bezlične prirode, ili imamo Stvoritelja koji nam želi pomoći.

INSTINKTI su **neznanstveno, urođeno ponašanje** kod živih bića. Zasnovani su na genetskoj informaciji, koja je vrlo komplicirana, vrlo precizna i neophodna za preživljavanje. Kako to da instinkti funkcioniraju savršeno, bez greške, ako su nastali slučajno?

Živa bića ne kontroliraju instinkte svojim razumom, kao što čovjek ne kontrolira svoj vegetativni sistem (rad srca, disanje, lučenje enzima i hormona). Da li razmišljamo kako pokrenuti srce da kuca 60-90 puta u minuti, a da istovremeno udahnemo 20-ak puta? Ako uzimamo pri tom i hranu, moramo aktivirati odgovarajući enzim a da pritom ne zaboravimo na srce i pluća. Sve ovo se događa automatski, po programu, bez utjecaja svijesti. *Pošto mi ne utječemo na taj program, ne može se reći ni da smo ga mi sami razvili.* Pošto razum i svijest nemaju udjela u funkcioniranju instikata, logično je da biće koje ima instinkt nije samo stvorilo, ili razvilo taj instinkt. Npr., ako ne možete kontrolirati lučenje enzima, ne možete ni stvoriti program po kojem će se enzim lučiti.

To znači da je informaciju za instinktivno ponašanje morala unijeti neka druga razumna osoba van bića koje ima instinkt. Ta osoba mora biti mnogo inteligentnija od čovjeka. Među živim bićima koja poznajemo, nema bića koje to može uraditi.

Autor instikata mora biti osoba. Neki kažu da to može biti i „majka priroda,“ ali ne mogu ni definirati što je to majka priroda. Priroda nije osoba, nema mozak, nema osjećaje. Osim toga, priroda se i sama ponaša automatski, po programu, nesvjesno slijedi zacrtanu shemu. Iz toga

proizlazi da je netko morao unijeti zakone u prirodu, NETKO veoma inteligentan. Stvoritelj mora biti osoba, Bog, apsolutan u svim osobinama.

Opisati ćemo nekoliko vrsta instikata: migracijski, graditeljski, materinjski i instinkti sparivanja.

MIGRACIJSKI INSTINKTI

U većem ili manjem obimu, migriraju mnoge životinjske vrste (lososi, jegulje, slonovi, slijepi miš, kornjača, plankton, kit,...). Neke životinje prelaze i do 23 000 km (Arktička lastavica). Pritom se svake godine ili perioda, vraćaju na isto mjesto odakle su krenuli. Postavlja se pitanje: odakle im preciznost pogoditi isto mjesto i kako ga pronalaze?

Mnoge činjenice kod migracije ne uklapaju se u teoriju evolucije. Životinje se ponašaju kao da su stvorene sa znanjima i sposobnostima koje same ne mogu razviti. Važan primjer za to je: **Carski leptir**. On leže jaja na jugu SAD-a. Roditelji uginu čim izlegnu jaja i larva tako odrasta bez roditelja. A kad dođe vrijeme migracije, tko će mladima pokazati put kojim trebaju ići? Roditelji su uginuli, čitava prethodna generacija ne postoji, a mladi odnekud imaju osjećaj da moraju letjeti na sjever SAD-a. Odakle im taj osjećaj i tko će ih odvesti? Ipak, mladi leptiri prolaze istim putem kao i roditelji, čak se odmaraju na istom drveću. Pitanje je kako se ova informacija prenosi na potomke? Mladi je nisu mogli naučiti jer nisu imali od koga, a čak i da nauče određeno ponašanje, ne mogu ga prenijeti na potomstvo (jer se stečene osobine ne nasljeđuju; nasljeđuju se samo urođene osobine).

Dakle, instinkti su urođeni, ali nisu nastali slučajnim evolucijskim razvojem. Kod ovog leptira let nije slučajan, nego je precizna trasa na mapi SAD-a točno zacrtana u genima i savršeno točno prenesena na potomke. Ovakve primjere evolucionosti ne mogu objasniti svojom teorijom. Izjave kao što su „daljnja istraživanja će to otkriti” ne stoje, jer se kontroverze nalaze na ključnim mjestima.

PTICE

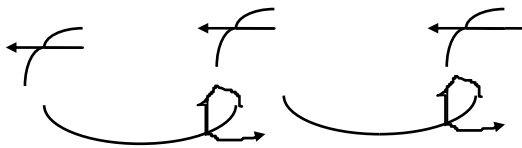
Što je ptica koja migrira manje veličine, više čudi ogromna udaljenost koju preleti. Ptica slična albatrosu (Great Shearwater) migrira sa malog otočja usred Atlantika (Tristan da Cunha), do Sjevernog Atlantika i prešavši 11000 km, nepogrešivo nađe tu malu točku-otočje u ogromnom oceanu (sl. 1). Na otvorenom moru se teško snalaziti. Ljudi često plivaju ili veslaju u krug, ali ptica točno dolijeće na ovo otočje. Po teoriji evolucije, ova sposobnost se razvila slučajnim pokušajima i pogreškama. Da li slučajni pokušaji i pogreške mogu izgraditi 100% preciznost? To je kao pogodak iz vatrenog oružja u vrh diode sa ogromne udaljenosti.

Ptica **zlatna zviždavka** (Golden Plover), je veliki problem za evolucioniste. Ona odgaja mlade tokom surove zimske sezone u Sjevernoj Kanadi, a kada dođe toplije vrijeme, kada je hrana obilnija, uvjeti podnošljiviji od zimskih, zlatna zviždavka odlazi u Južnu Ameriku (Brazil, Argentina). Ona izabire stanište suprotno evolucijskim pravilima. Također, izabire i različitu rutu odlaska i dolaska (sl. 1). Čemu različita ruta?

Aljaška zlatna zviždavka stalno leti od Aljaske do Havaja (put od 4 000 km). Za taj put joj treba 250 000 zamaha krilima i 88 satova letenja. Kada pođe na put zviždavka ima oko 200 g težine, od čega 70 g čini salo koje služi kao rezerva koja se usput troši (neka vrsta „goriva”). Po

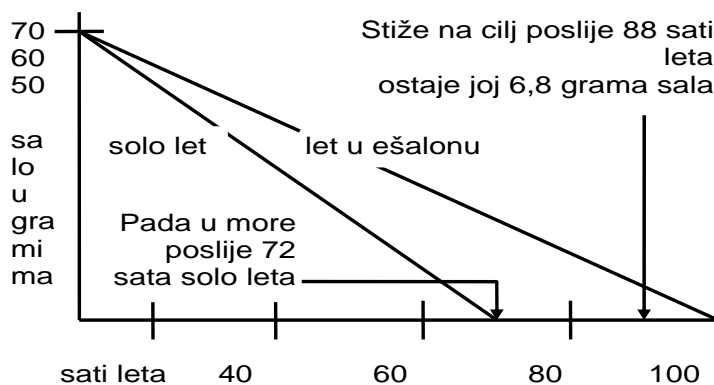
proračunu, za svaki sat leta zlatna zviždavka potroši 0,6% tjelesne težine, tako da postaje sve lakša i za 88^h treba joj 82g sala, a ona ima samo 70g. To znači da će pasti u more poslije 72^h, jer na putu od Aljaske do Havaja nema otočja, nego samo ocean.

Ipak, zviždavke stižu na cilj. Kako? Tajna je u tome što ne leti sama, nego u klin formaciji.

EŠALONSKI LET TURBULENCIJA KOJU KORISTE PTICE

Tako ona uštedi 22% goriva, tj. sala. Prva ptica zamahom svojih krila stvara turbulenciju, koja blago podiže pticu iza nje i tako redom (sl. 2). Fascinantno je to što lete na točnoj udaljenosti jedna od druge da bi koristile valove zraka prethodne ptice. Naravno, smjenjuju se u vodstvu. Tako po proračunu poslije 88^h zviždavki ostaje višak od 6,8 g sala.

Evolucionisti tvrde da životinje uče putem pokušaja i pogrešaka. Zamislite prvu Zlatnu zviždavku koja pokušava preletjeti do Havaja preko oceana i - padne u more. Evo što bi njeno potomstvo naučilo: nikada ne idi tamo! Zašto bi se i prva Zlatna zviždavka odlučila na avanturu opasnu po život? Ako bi se kojim čudom i vratila, kako bi uvjerala ostale da riskiraju život? Kako bi naučile letjeti u formaciji? Evolucionisti kažu da kreacionisti (oni koji vjeruju da je Bog uzrokovao nastanak svijeta) grade na kontroverzama, na neodgovorenim znanstvenim pitanjima. Ali ta neodgovorena pitanja su na ključnim mjestima i znanost sa evolucionističkom filozofijom ne može ni naslutiti odgovor, dok kreacionizam bez problema rješava ta pitanja. Zlatnoj zviždavki je Stvoritelj - Bog ugradio sve ove informacije prilikom stvaranja.

Arktička lastavica leti neobičnom rutom. Gnijezdi se u Sjevernoj Kanadi, ili blizu Bostona (istočna obala SAD). Ova južnija migrira od Bostona, preko Atlantika do Španjolske, duž zapadne Afrike, ponovno preko Atlantika i slijeće na Antarktiku. Čitavih 23 000 km i to zaobilaznim putem (sl. 1). Zašto toliko zaobilazi? U nju je ugrađena informacija koju mora poslušati.

INSTINKTI ZA NAVIGACIJU

Kako objasniti preciznost koju imaju životinje koje migriraju? Znanstvenici kažu da ptice pri navigaciji koriste zvijezde, sunce, zemljino magnetno polje, a neke oslušuju valove koji se odbijaju od obale mora, ili oceana. Ptice imaju kristal u nosu koji je veoma osjetljiv na magnetne silnice. Napravljen je ovakav test: ptica sa malog morskog otoka odnešena je 1368 km daleko od doma. Kada je puštena, vratila se kući. Zatim su neke ptice omamili, a druge tokom puta stalno okretali sa kavezom da bi ih dezorijentali. I jedne i druge su se vratile. Zaključeno je da te ptice imaju osjećaj za geografsku poziciju i da točno znaju gdje su na globusu i gdje trebaju letjeti. One imaju instinkt, njihov mozak automatski radi. Kada su pticu selicu stavili u kavez u vrijeme seobe, ona je poskakivala i podrhtavala u kavezu, čak se i okretala u pravcu u kome bi letjela da je slobodna.

Izveden je eksperiment da bi se utvrdilo da li se instinkt nasljeđuje genetski. Postoje dva srodna europska Crnokapa slavuja. Njemački, da bi izbjegao Alpe leti jugo-zapadno, a Austrijski da bi također izbjegao Alpe, leti jugo-istočno. Križanjem, potomstvo je naslijedilo dio „navigacijske mape” od oba roditelja, pa su letjeli točno na jug. Uginuli su iznad Alpa.

Ako se ove informacije genetski nasljeđuju, onda je to novi problem za evolucioniste. Informacije su morale biti 100% precizne. Kako da slučajnim događajima u prirodi objasnimo apsolutnu preciznost? Ne smije doći do pokušaja i pogrešaka. Instinkti su morali biti savršeno precizni, inače bi životinja uginula. Po teoriji evolucije ostaje tajna kako su životinje došle do instinkata, pošto se stečene osobine ne nasljeđuju. Kako je prvi par dobio urođene sposobnosti? To je morao biti pogodak iz prvog pokušaja, savršen od početka, kao što je opisano u Bibliji kada je Bog stvarao: „Sve bijaše veoma dobro” (1. Mojsijeva 1:31).

Ipak, u prirodi postoje i greške koje su obično fatalne za pojedinca koji ih ima. Za greške je odgovoran čovjek i zato čovjek pokušava negirati postojanje Tvorca, ili mu daje izopačene osobine. Kao što kaže prorok Jeremija: „I roda pod nebom zna svoje vrijeme; grlica, ždral i lasta paze na vrijeme kad dolaze, a narod moj ne zna suda Gospodnjega” (Jeremija 8:7), tj. životinje slijede instinkte koje im je Stvoritelj ugradio, a čovjek zloupotrebljava darove koje je dobio stvaranjem. Čovjek čak nerazumno viče: „Nema Boga, nitko me nije stvorio, nastao sam slučajno - sam od sebe.“ Zato je Planer nad planerima ostavio migrirajuće životinje da budu očigledno svjedočanstvo i ukor ateistima.

INSTINKT GNIJEŽDENJA

Životinje, između ostaloga, grade specifična gnijezda, tipske stanove karakteristične za vrstu. Roda uvijek traži visoko mjesto gdje će složiti granje, lastavica uvijek zida uz bok zgrade od blata,... Po tipu gnijezda možemo i pogoditi o kojoj se vrsti radi. Lisica će uvijek iskopati jamu, dabar će napraviti branu, a djetlić naći šupljinu u drvetu. Jedino čovjek razmišlja dok gradi. Zato su svi ljudski stanovi različiti. Čovjek kreira, dok životinje grade po programu koji im je zacrtan u genima - instinktivno, čak i složene konstrukcije.

Ornitolog Douglas Douer prihvaćao je teoriju evolucije bez provjere, dok nije proučio gnijezda nekih ptica stanarica u Indiji. Ptica Krojač probuši niz rupa uz rub lista, spoji ih vlaknima paučine i pamuka, privuče ih i veže u čvor. Ako šavovi nisu dobri, jaja bi ispala i mladunci bi uginuli. Dakle, već prvi pokušaj građenja mora biti savršeno uspješan.

Ptica Tkalac čupa niti iz grubih trava, omota ih oko dvije grane u obliku omče i širi je u obliku zvona, prekrivajući dio dna. Ptica ulazi u gnijezdo kroz savijenu cijev do vrha, a zatim se spušta na dno gnijezda. Ova struktura je veoma složena i daleko je od slučajnog građenja koje bi nastalo u nizu generacija.

Lastavica gradi gnijezdo od blata tako što ujutro donese blato sa potoka i pljuvačkom ga lijepi na zid u jednom sloju. Zatim čeka da se osuši da bi sutra ponovno krenula i tako gradi sloj po sloj.

Poznat je slučaj sa osom koja popravlja gnijezdo ako joj je oštećen neki od posljednje izgrađenih slojeva, ali ako je kvar napravljen u sredini gnijezda, tada ga ona napušta. U njenom programu koji joj je dat pri stvaranju, nije predviđen takav slučaj. Ona instinktivno gradi gnijezdo od vrha do dna, a ne vrši popravke nakon što ga je napravila.

I kukavica je neobičan primjer. Ona ne gradi gnijezdo i uglavnom ne odgaja svoje mlade, već svoja jaja podmeće drugim pticama. Ptica domaćin hrani mladu kukavicu insektima koje jede njena vrsta, ali čim se kukavica počne sama hraniti, ona odbacuje roditeljsku ishranu i jede hranu karakterističnu za kukavice. Ona jede gusjenice i crvene moljce koji sadrže cijanid i alkohol pa ih zato druge ptice izbjegavaju. I ona sama odlazi na jug putem kojim nikad nije išla. Kukavica to nije mogla naučiti od svojih pravih roditelja, ali slijedi program po kojem je stvorena.

Dabar za svoju porodicu gradi čitav kompleks. On napravi čitavu branu na rječici, da bi sebi napravio podvodnu pećinu. Brana se ne može graditi bilo gdje. Dabar stručno odabire ravan ili blago ukošen teren kojim potok teče. Na velikoj kosini ne bi mogao napraviti dovoljno akumulirane vode za branu i kuću. On procjenjuje i da li pored rijeke ima dovoljno drveća, jer on ne nosi drveće, nego obara ona koja mogu doći do vode. Dabar „zna“ procijeniti kako grickati stablo da bi ga oborio tako da padne prema rijeci. Sve bi bilo uzalud ako deblo padne suprotno od rijeke. Brana je lučnog oblika, a ne horizontalna u odnosu na obalu. Time optimalno raspoređuje pritisak vode na branu. Čovjek gradi brane po istom principu, ali je za razliku od dabra, morao završiti građevinski fakultet. Gdje je dabar naučio graditi brane?

Drveće u brani dabar stavlja šiljkom nasuprot rječnog toka. Prvo napravi kostur brane od krupnih stabala, kroz koji voda teče i nanosi materijal kojim popuni rupe u brani. Dabar ostavlja rupu u sredini brane koju zatvara tek kada napravi branu, isto kao što radi i čovjek, da mu voda ne bi smetala u gradnji.

Brana je neophodna da bi regulirala vodostaj, da mu jazbina ne bi ostala na suhom ili da je ne odnese bujica. U vrijeme proljetnih bujica, dabar sam provali branu da bi smanjio pritisak vode na nju. Ako brana popusti, oni sagrade još jednu. Ne samo da znaju graditi, nego imaju rješenja i za „kvarove“ na brani.

Kada je brana gotova, treba napraviti jazbinu. Dabar prvo napravi umjetni otočić kružnog oblika, kao pod svoje jazbine. Na sredini napravi stup od blata kao podupirač za grane koje stavlja izvana oko otočića kao krov. Dabar radi ulaz i rezervni izlaz u slučaju napada predatora. Tako je napravio suhi kutak usred jezera!

Kako su dabrovi tako vješti kada ni čovjek bez znanja ne može napraviti branu? Dabar nije „Castor sapiens“ - razumni dabar. Svršishodnost dabrovih postupaka unio je u njega Stvoritelj. Dabrove brane nisu egzotični izuzetak biološke organizacije. Umjetnik se prepoznaje po stilu, a svrhovitost stvorenog je Božji stil.

INSTINKT SPARIVANJA

Svaka vrsta pari se bez greške sa pripadnikom iste vrste, suprotnog spola. Kod nekih vrsta mužjak i ženka se razlikuju po vanjštini. Postavlja se pitanje: kako se prepoznaju međusobno npr. fazan i fazanka kada su po vanjštini različiti? Kako mladi kos bez iskustva zna što treba raditi sa jajima, koliko dugo treba ležati na njima (dužina perioda inkubacije), kada ih treba okrenuti,... Kako zna oblik i materijal za gnijezdo koji koriste svi kosovi? Svi (i mlade i odrasle ptice) se ponašaju kao da je to njihovo sasvim normalno ponašanje.

Lososi su čuveni po svojim uzvodnim skokovima u periodu mriješćenja. On živi u moru, ali se mrijesti u gornjim tokovima rijeka. Prilikom migriranja je lak plijen čovjeka, medvjeda,... Koja to evolucijska sila može natjerati lososa da krene uzvodno na tako opasan put? Losos, dakle, riskira život da bi poslušao informaciju koju mu je Stvoritelj ugradio prilikom stvaranja.

MAJČINSKI INSTINKT

Lososi grade rovove za polaganje jaja a to rade i mužjaci i ženke zajedno. Neke ribe polažu jaja unutar praznih školjki i tako ih čuvaju od neprijatelja. Riba Grunion leže ikru u Kaliforniji. Ona to čini u vrijeme najviše plime, a jaja polaže u pijesak. Kada se more povuče nastaje period inkubacije a mladunci se izlježu u vrijeme slijedeće najduže plime i bivaju valovima vraćeni u more. Postavlja se pitanje: što te ribe uopće znaju o plimi? Ako bi nasumično pokušale položiti jaja, mladunci bi uginuli. Samo 100% precizno vrijeme polaganja donosi uspjeh. Kod morskog konjica, mužjak ima vrećicu sa prednje strane i ženka baš tu polaže jaja. Nosi ih neko vrijeme, a zatim se mladi izlegu. Žabe babice: mužjak naniže jaja na uzicu od sluzi koju priveže oko nogu. Zatim se povlači na sigurno mjesto, s tim da povremeno umače jaja u vodu da ne bi izgubila vlažnost (žaba poznaje zakon isparavanja!?). Kada dođe vrijeme da se mladi izlegu, mužjak odlazi u vodu i iz jaja izlaze mali punoglavci. Postoje i drugi brojni primjeri.

Zaključci:

1. instinkti su životno važni za OPSTANAK: tko ih nema, umire;
2. oni moraju biti savršeno precizni već u prvoj generaciji, a to se slučajno ne događa, nego je precizno kodirano u genima;
3. slučajne promjene u genima kvare ili brišu postojeću informaciju;
4. svaka vrsta ima svoj identitet koji je odvaja od ostalih vrsta;
5. sve je to dio jednog sveopćeg plana koji je netko napravio;
6. informacija mora doći od inteligentnog izvora, a slučajan nastanak inteligencije je suprotan logici;
7. logično je da postoji Tvorac - Bog, čiji rad karakteriziraju poredak i preciznost.

ZAKONI U PRIRODI

Zakon je pojava u prirodi koja funkcionira uvijek na isti način. Ako je svijet nastao slučajno, pojave u prirodi bi se povremeno slučajno događale, a nekada ne bi. Kada se nešto događa uvijek na isti način, to zahtijeva um, to jest osobu koja je to učinila. Znanstvenici samo objašnjavaju kako neki zakon funkcionira, ali ne mogu objasniti kako puka slučajnost u prirodi stvara zakone. Kada netko kaže da je svijet nastao slučajno, to je vjera, religija, a ne znanstvena tvrdnja.

Nastanak svijeta ne može se objasniti današnjim prirodnim zakonima. Prirodni zakoni danas ne dozvoljavaju spontani, slučajni nastanak života, niti novih vrsta. Ako život, nove vrste i organizirana materija ne nastaju u današnjim uvjetima, onda je sve to nastalo na natprirodan način. Sve je stvorio netko tko je iznad prirodnih zakona, tko im ne podliježe nego ih je postavio.

Samo 1 gram materije sadrži energiju od 21,5 bilijardi kalorija. Da bi peč potrošila toliku energiju, pri potrošnji od 6000 Kcal_h mogla bi grijati 409 godina neprekidno. A to je samo 1 gram materije! Koliko je materije na Zemlji, Suncu? Naša galaktika Mliječni Put ima 120 milijardi zvijezda. Neke galaktike se kreću brzinom od 60 000 km/s. Nama najbliža zvijezda alfa kentauri daleko je 5 svjetlosnih godina, 4 mjeseca, 19 dana ako putujemo brzinom od 300 000 km/s. Broj zvijezda je procijenjen na 10^{28} , a još uvijek u kapi vode žive milijuni mikroorganizama. Kolika je energija potrebna za sve ovo? Odakle neživa energija uređena na tako osmišljen način? U Bibliji piše: „Nebesa kazuju slavu Božju i djela ruku Njegovih glasi svod nebeski.“ Psalam 19:1

Zemlja je jedinstvena planeta. Sve na njoj je stvoreno za život. Npr., promjer joj je 8 000 milja. Ako bi bio 10% manji (7 200), atmosfera bi nestala zbog male gravitacije. Ako bi promjer bio 10% veći (8 800), povećala bi se ukupna količina vode, pa bi planeta bila poplavljena. Idealna udaljenost od Sunca, njena rotacija, 21% kisika, ozonski omotač, sve je osmišljeno da bi postojao život na Zemlji. „Jer ovako veli Gospod koji je stvorio nebo, Bog koji je stvorio Zemlju i načinio je i utvrdio **i nije stvorio na prazno, nego je učinio da se na njoj nastanjuje**: Ja sam Gospod i nema drugoga.“ Izaija 45:18

Ne postoji uređena materija bez tvorca. Mozak je najsloženije uređena materija na Zemlji. Čovjek ne može svojim umom obuhvatiti svog Tvorca, kao što nijedna ljudska tvorevina ne može shvatiti čovjeka. Ali razumom možemo shvatiti osobine Boga koje su važne za nas: da nas voli, trašta nam, želi nam pomoći i sl. Mozak ima funkcije koje nemaju svrhu borbe za opstanak. Na primjer, smisao za estetiku, kulturu, muziku...

Za red u svemiru potrebna je živa, moćna osobnost - Bog. Vrijeme i slučajnost nikada neće stvoriti red i oblik. Teorija Big Bang je suprotna ovom zakonu. Eksplozija i kaos ne mogu stvoriti red. Ljudi bezličnoj prirodi pripisuju epitete koje može imati samo osoba, zato što pred prirodom ljudi ne osjećaju odgovornost i krivicu za zlo koje čine, a pred osobom, pred Bogom krivica je očigledna. Umjesto bježanja od Boga, bolje je doći Bogu, priznati krivicu i tražiti oprost i snagu da dalje ne stvaramo nered u stvorenom savršenstvu, nego red i smisao.

Kvantna mehanika kaže da ništa ne može stvarno postojati ako nema razumnog promatrača čije promatranje čini objekat stvarnim. Postojanje svemira je neraskidivo vezano za postojanje razumnih bića. Ova tvrdnja Niels Bohr-a za eksperimentatora koji promatra elektrone ukazuje da naš svemir kao zatvoreni sistem mora imati konačnog promatrača izvan tog sistema.

„Podignite gore oči svoje i vidite; tko je to stvorio?“ Izaija 40:26 „Znaš li zakone nebeske? Uređuješ li vlast njegovu nad zemljom?“ Job 38:33 (Bakotić)

ZAKONI TERMODINAMIKE

U prirodi postoje zakoni koji se suprotstavljaju načelima teorije evolucije.

Prvi zakon termodinamike je u stvari poseban slučaj zakona održanja energije. Količina topline koja se predaje sistemu **troši se** na **povećanje unutrašnje energije** tog sistema i na **rad** koji taj sistem vrši na okolna tijela (utjecaj vanjskih sila). To znači da perpetuum mobile prve vrste nije moguć. Nije moguće napraviti stroj koji će raditi sam a da mu se ne dovodi energija sa strane. Ovo u stvari znači da se energija ne može stvarati niotkuda, već se transformira iz jednog oblika u drugi.

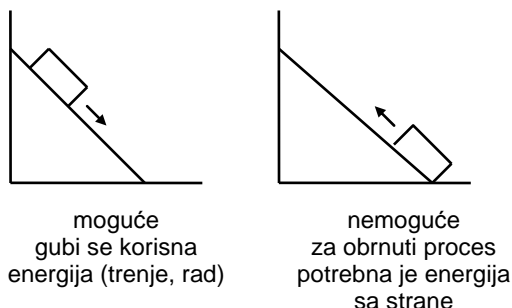
I Biblija govori o tome ali malo preciznije: „Doznah da **što god stvori Bog ono traje dovijeka, ne može mu se ništa dodati niti se od toga može što oduzeti.**” (Propovjednik 3:14). U znanstvenoj i Biblijskoj tvrdnji razlika je samo u porijeklu materije i energije. Oni se ne mogu stvoriti ni uništiti, ali nisu vječni, nisu nastali slučajno, nego djelovanjem Boga.

Drugi zakon termodinamike: Toplinska energija ima osobinu da se u nju ostali oblici energije veoma lako transformiraju, ali ona se ne može u potpunosti transformirati u druge oblike energije. Na primjer, jedna kvarcna električna grijalica koristi električnu energiju i pretvara je u toplinsku. Sva električna energija se pretvara u toplinu. Kada bi pokušali učiniti obrnuto, da svu toplinsku energiju koju smo dobili pretvorimo ponovo u električnu nikada ne bi uspjeli. **Uvijek bi jedan dio energije** ostao neiskorišten zbog toga što bi mehanizam koji vrši transformaciju energije trošio dio energije koji bi ostajao u obliku topline (npr. **procesi trenja**).

Entropija je mjera transformacije toplinske energije, tj. mjera za neuređenost nekog sistema. Ona karakterizira neiskorištenu energiju u jednom procesu. To znači da je to jednosmjerna promjena energije, jer se **uvijek jedan dio energije bespovratno gubi na ostvarivanje rada i postaje nekorisna energija**, pa neuređenost postaje sve veća (npr.: voda na vrhu brda može se iskoristiti za dobijanje struje, ali kada voda isteče u dolinu više se ne može iskoristiti u tu svrhu). Entropija izoliranog sistema ne može se smanjiti, nego nered u njemu postaje sve veći.

To znači da **procesi u prirodi teku od poretka ka neredu i kaosu**. Na primjer, od automobila poslije 40 godina neće nastati najnoviji i najbolji model auta, nego staro željezo. Od sobe koja se 20 godina ne čisti neće nastati apartman, nego ruševina.

Izolirani sistem je onaj koji sa svojom okolinom ne razmjenjuje ni materiju ni energiju. **Zatvoreni** sistem je onaj koji sa svojom okolinom može razmjenjivati samo energiju. **Otvoreni** sistem je onaj koji sa svojom okolinom može razmjenjivati i energiju i materiju.

Povratni procesi su oni koji mogu sistem vratiti u prethodno stanje, a **nepovratni procesi** su oni koji ne mogu vratiti sistem u prethodno stanje. Na primjer, jedna cigla će se kretati naniže niz

strmu ravan pod utjecajem sile teže. Pritom se **oslobađa energija u vidu topline uslijed trenja**, dok se cigla ne nađe u dnu strme ravni. Kada bi poslije toga pokušali obrnuti proces, da na račun hlađenja cigle i strme ravni spontano podignemo ciglu na istu visinu sa koje se počela kretati, već iz iskustva znamo da se to nikada ne bi dogodilo. Prvi zakon termodinamike to dozvoljava, ali po drugom zakonu termodinamike **to nije moguće**.

*Toplinska energija se ne pretvara potpuno u drugu vrstu energije, zato što se tim procesom transformacije usporedno događaju i drugi procesi na koje odlazi dio topline. To znači da **u prirodi ne postoje povratni procesi, već su svi procesi nepovratni**.*

Primjer: Ako promatramo prostoriju 5m x 5m x 5m koja je hermetički zatvorena i izolirana od većine vanjskih utjecaja i u kojoj je zrak ravnomjerno raspoređen, koja je vjerojatnost da sav taj zrak prijeđe u zapreminu 5mm x 5mm x 5mm? Prvo stanje je mnogo vjerojatnije u termodinamičkom smislu od ovog drugog. Sasvim je jasno da vjerojatnost da se to spontano dogodi ne postoji. Ne postoji vjerojatnost da se hlađenjem strme ravni i cigle, cigla spontano popne uz strmu ravan. **Sva ova stanja su manje vjerojatna, ali iako se tako zovu ne postoji vjerojatnost za njihovo odvijanje**.

Entropija jednog izoliranog sistema ne može se smanjiti već ona obavezno raste, jer se uvijek jedan dio energije gubi nepovratno, kao onaj koji ne možemo više koristiti u obliku korisnog rada.

Za evoluciju je neophodno da materija postaje sve složenija i bolje organizirana. Međutim, u prirodi procesi idu od uređenijeg ka neuređenijem.

DRUGI ZAKON TERMODINAMIKE I PITANJE PORIJEKLA

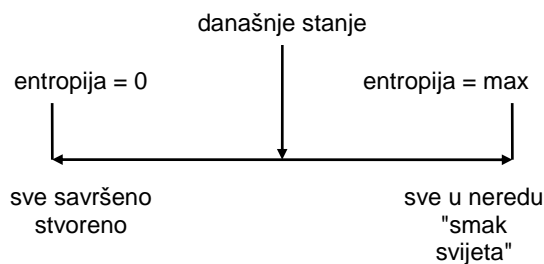
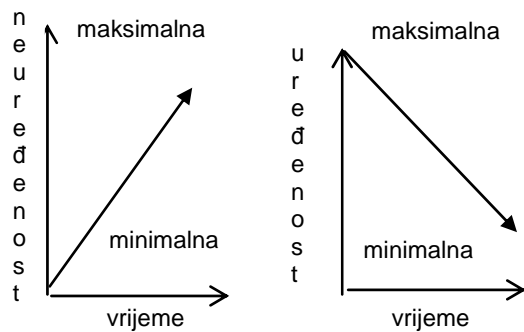
Postoje samo dvije koncepcije o porijeklu Univerzuma, a sa njim i materije i energije, kao i života. Svijet oko nas morao je nastati ili 1) slučajno (spontano) ili 2) nečijim namjernim djelovanjem. Dakle, ili evolucijom ili stvaranjem.

Evolucijska predviđanja:	Kreacionistička predviđanja:
materija i energija , a samim time i procesi koji se odigravaju u univerzumu su vječni i spontani ;	materija i energija, kao i sami procesi su stvoreni i pokrenuti od Stvoritelja u određenom trenutku;
procesu u prirodi su vječni i oni će uvijek postojati ;	procesu nisu vječni već zavise od Stvoritelja i njihovo daljne odvijanje ovisi od Stvoritelja
materija i energija su se morali sami organizirati da bi doveli do ovih oblika koji danas postoje (pa i života i razuma kao najsavršenijih).	svi oblici organizirane materije a pogotovo život, nastali su kao dio plana i razuma jednog inteligentnog bića .

Ako je svemir vječan, idući u prošlost morali bi u jednom trenutku doći do stanja izuzetno male termodinamičke vjerojatnosti (u stvari apsolutno male) kada je **entropija cijelog Univerzuma bila jednaka nuli** (drugim riječima kada je **sve savršeno funkcioniralo**). To savršeno stanje nije moglo

nastati samo od sebe, jer se procesi u prirodi ne odvijaju u smjeru povećanja poretka, nego povećanja nereda. To znači da ako je postojao savršeni poredak, „**netko**” izvana je morao stvoriti ga. Stanje savršenog poretka na početku postojanja naše planete opisano je u 1. Mojsijevoj 1. glavi. Kada je Bog pogledao sve što je stvorio, „sve bijaše veoma dobro.“

Materija se nije u stanju samoorganizirati jer **prirodni zakoni idu u suprotnom smjeru**, ka povećanju neuređenosti a ne ka složenosti materije. Osim toga, **otkuda korisna energija na početku kada je sve stvoreno**, kada korisna energija zahtijeva izvor energije koji će je učiniti korisnom? To znači da ni život nije mogao nastati spontano, sam po sebi.

Nema nereda = nema Big Banga

Ako se iz sadašnjeg vremena krećemo prema budućnosti, možemo lako predvidjeti da će doći do trenutka kada će **entropija** ili neuređenost na Zemlji biti **maksimalna**, to jest kada će u prirodi sve biti **u stanju kaosa, u stanju potpune neuređenosti**. Ovo stanje se još naziva „**toplinska smrt svemira**”. Ona podrazumijeva da će jednog trenutka kao rezultat spontanog procesa koji dovode do povećanja entropije nastupiti stanje kada će se temperatura cijelog univerzuma izjednačiti, a samim time vršenje bilo kakvog rada biti će nemoguće. Dakle, planeta na kojoj živimo troši se i stari i ovakva kakva je ne može postojati vječno.

U Bibliji je opisan i ovaj trenutak. Ljudi će zbog življenja suprotnom Božjim zapovijedima dovesti planetu Zemlju na rub uništenja, pa će Bog morati reagirati da spasi ljude koji su mu vjerovali.

Vidimo da je nemoguće vječno postojanje uređene materije same po sebi jer će **jednog dana entropija (neuređenost) biti maksimalna**.

Drugi zakon termodinamike u stvari je zakon „propadljivosti”. Po Bibliji proces propadanja je počeo padom ljudi u grijeh, odvajanjem od Stvoritelja koji je stvorio savršene zakone u prirodi (kada je entropija bila minimalna), ali pod uvjetom poslušnosti Tvorcu. Drugim riječima, trebalo se pridržavati „uputstva za upotrebu“ svijeta u kojem živimo, koji nam je Tvorac dao u Svetom Pismu.

Pošto smo pokvarili sistem u kome živimo, počelo je povećanje nereda i umiranje.

Organizacija živog svijeta je tako velika da je apsurdno govoriti o samoorganizaciji ni iz čega, naročito kada znamo činjenicu da se neuređenost u prirodi stalno povećava, umjesto da se smanjuje kako teorija evolucije zahtijeva.

Materija nije u stanju samoorganizirati se jer **prirodni zakoni idu u suprotnom smjeru**, ka povećanju neuređenosti a ne ka složenosti materije. Osim toga, otkuda korisna energija na početku kada je sve stvarano, kada korisna energija zahtijeva izvor energije koji će je učiniti korisnom? To znači da ni život nije mogao nastati spontano, sam po sebi.

Dakle, **kreacionistički model se uklapa u Drugi zakon termodinamike, dok je evolucija u suprotnosti sa njim.**

DRUGI ZAKON TERMODINAMIKE I PORIJEKLO ŽIVOTA

Što se tiče porijekla života na Zemlji obrana evolucijskog gledišta se ponekad zasniva na tome da Zemlja nije zatvoreni sistem, tj. da dobija energiju izvana, od Sunca, koje je pokrenulo životne procese. **Energija Sunca dovoljna je samo za održavanje života, a ne i za njegovo pokretanje.** Kada bi i bila dovoljna za njegovo pokretanje morala bi djelovati strogo usmjereno da bi to ostvarila. Bilo bi to slično kao kada bi nuklearna bomba stvorila New York.

„Ta cjelokupno stvorenje ustrajno iščekuje ovo objavljivanje sinova Božjih – stvorenje naime bijaše podvrgnuto ispraznosti, ne svojevrijedno, nego od onoga koji ga podvrgnu – u nadi da će se i samo stvorenje osloboditi ropstva raspadljivosti da sudjeluje u slobodi slave djece Božje. Uistinu, znamo da sva stvorenja zajedno uzdišu i da se sva skupa nalaze u porođajnim mukama sve dosad.” (Rimljanima 8:19-22) Sa nestankom grijeha nestati će i raspadljivosti, to jest drugog zakona termodinamike.

DOKAZI ZA MLADU PLANETU

Ovo je lista prirodnih fenomena koji su u sukobu sa evolucijskom idejom da su Zemlja i Svemir stari više milijardi godina. Svaki ukazuje na *maksimalnu moguću starost koja je ipak mnogo manja od pretpostavljene evolucijske starosti*. Postoji mnogo više dokaza da naša planeta nije toliko stara koliko evolucionisti očekuju na osnovu svojih pretpostavki, ali su ovi nabrojani zbog kratkoće i jednostavnosti.

Rezultati upućuju na maksimalnu moguću starost, a ne na stvarnu starost. Prema tome, ove „**gornje granice**“: (a) negiraju evolucijsku vremensku skalu milijardi godina i (b) podudaraju se sa biblijskom vremenskom skalom od 6 000 - 10 000 godina.

1. **Zemljini kontinenti prebrzo erodiraju:** Svake godine, voda, vjetrovi i vulkani erodiraju oko 25 milijardi tona prašine i stijenja kontinentata i odnesu ih u ocean. Po toj stopi, *za samo 14 milijuna godina svi kontinenti bi erodirali do nivoa mora*. Ipak se pretpostavlja da je većina kopna bila iznad nivoa mora tisućama milijuna godina. S druge strane, **ako se kopno stalno uzdiže i erodira, to bi uklonilo sve sedimentne stijene**. Ipak, danas postoje mnoge navodno „prastare“ sedimentne stijene, datirane na milijarde godina. Za toliko navodno vrijeme, kopno bi erodiralo više puta, a ipak svuda nalazimo „stare“ sedimentne stijene. Neki kažu da je ranije klima bila daleko suša, pa je

i erozija bila sporija. Međutim, u velikom dijelu fosilnog zapisa nađena je biljna vegetacija koja ukazuje na vlažne uvjete koji su postojali u prošlosti.

2. Nema dovoljno sedimenata na morskom dnu: Posljednje geološke teorije (pločaste tektonike) kažu da su oceanska dna stara 200 milijuna godina. Po sadašnjoj stopi sediment ulazi u ocean sa kontinenata stopom od 27,5 milijardi tona godišnje. Na dnu ima 410 milijuna milijardi tona sedimenta. To znači da oceansko dno ne može biti starije od 15 milijuna godina, ako na početku uopće nije imalo sedimenta i ako je stopa sedimentacije uvijek bila ista. Neki evolucionisti bi ovo objasnili teorijom subdukcije (velike oblasti morskog dna gurnute duboko u zemlju) koja bi mogla savladati problem. Međutim, niska stopa subdukcije podrazumijeva da se u „200 milijuna godina“ gore spomenutih nije moglo premjestiti više od 10% dolazećeg sedimenta, što je premalo da bi se riješila ova proturječnost. Također postoje velike zone morskog dna (npr. Tasmanijsko more kod Australije) koje ne mogu biti dio takvih „zona subdukcije.“ Iz ovih razloga, argumenat za mlado morsko dno je opravdan. U prosjeku, oceansko dno ima samo oko 250 metara sedimenta.

3. Ocean prebrzo akumulira natrij: Svake godine rijeke i drugi izvori donesu više od 450 milijuna tona natrija u ocean. Samo 27% ovog natrija uspijeva napustiti ocean svake godine. Kako je sada poznato, ostatak se jednostavno akumulira u ocean, ali oceani ipak nisu preslani. Ako more uopće nije imalo natrija na početku kada je nastalo, što je malo vjerojatno, sadašnja količina natrija bi se akumulirala za manje od 32 milijuna godina po današnjoj ulaznoj i izlaznoj stopi. To je mnogo manje od zamišljene evolucijske starosti oceana od 3-4 milijarde godina.

Ne tvrdimo da je ocean star 32 milijuna godina, nego da ne može biti stariji od toga, a evolucionistima je potrebno da ocean bude 100 puta stariji. Dakle, oceani nisu dovoljno slani (nemaju dovoljno NaCl) da bi potvrdili evoluciju.

4. Zemljino magnetno polje slabi suviše brzo: Planeta Zemlja ima geo-magnetni omotač koji nas štiti od kozmičkog zračenja. Jačina geo-magnetnog omotača 1835 godine bila je $85,6 \times 10^{21}$ A/m; a do danas je kontinuirano slabilo do $80,1 \times 10^{21}$ A/m. To znači da je vrijeme poluraspada geo-magnetnog polja 1400 godina. To znači da će ovaj magnetni omotač planete Zemlje nestati za oko 9000 godina, a mnogo prije toga će nas prestati efikasno štiti. A s druge strane, ako bi Zemlja bila stara 8000 godina, imala bi geo-magnetno polje jačine 98 gausa, što bi odgovaralo magnetnoj zvijezdi! Prije 52 000 godina bila bi pulsar. Život bi bio nemoguć na magnetnoj zvijezdi, što znači da Zemlja ne može biti toliko stara, već je mlada planeta. Po izmjerenoj stopi raspadanja, magnetno polje Zemlje ne može biti starije od 10 000 godina.

Vrijeme poluraspada Zemljinog magnetnog polja je 1400 godina, a mjeri se već 25% vremena od 1400 godina. S druge strane, vrijeme poluraspada urana-238 je 4,5 milijardi godina i mjeri se svega 0,000002% od vremena njegovog poluraspada. To znači da je mjerenje vremena smanjenja jačine Zemljinog magnetnog polja **preciznije** od mjerenja radioaktivnog raspada.

5. Fosili drveća koji prolaze kroz više slojeva: Evolucijska teorija tvrdi da se gornji sloj nataložio sporom akumulacijom milijunima godina poslije donjeg sloja. „Polistratski“ (višeslojni) fosili drveća, koji prolaze kroz više od jednog geološkog sloja, opisani su u prihvaćenoj geološkoj literaturi. Npr. u Joggins-u, Nova Škotska, mnoga uspravna fosilna stabla prolaze kroz 760m geološkog sloja, prolazeći 20 geoloških ležajeva. Ovo drveće je **sahranjeno brže nego što je stiglo istruliti**. To ukazuje da se cijela formacija, za koju evolucionisti tvrde da se taložila milijunima

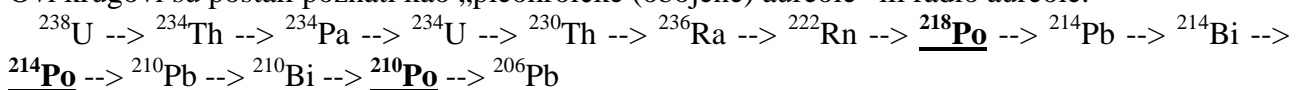
godina ustvari nataložila naglo, najviše za nekoliko godina. Svuda po svijetu u tlu ima mnogo polistratskog drveća. U rudnicima ugljena, ona su sasvim uobičajena pojava. Također i *fosilizirana životinjska tijela presjecaju više slojeva ili lamina u stijeni*. Nađene su čak i krhke biljke promjera od 3-15 cm, što znači da nisu zatrpavane sporim evolucijskim procesom, nego u katastrofi kao što je Potop. Da su lagano zatrpavane, istrulile bi, bakterije bi ih razložile ili bi bile pojedene od predatora.

6. Mnogi slojevi su previše savijeni: U mnogim planinskim oblastima, slojevi debljine više stotina metara iskrivljeni su i savijeni u obliku ukosnice (kopče za kosu). Uobičajena geološka vremenska skala govori da su ove formacije bile duboko sahranjene i očvrlele tokom tisuća milijuna godina PRIJE nego što su savijene. Ipak savijanje se dogodilo bez lomljenja, sa tako malim polupromjerom da je cijela formacija trebala još uvijek biti vlažna i neočvrsla kada se savijanje događalo. Ovo ukazuje da je vremenski interval između taloženja i savijanja manji od nekoliko tisuća godina.

7. Fosili izvan redosljeda remete vremensku tablicu: Prema evolucijskoj vremenskoj skali, borovi se nisu mogli pojaviti ranije od prije 350 milijuna godina. Ali fosil borovog peluda je nađen u prekambrijskom Hakatai škriljcu Velikog Kanjona, za koji se pretpostavlja da je star oko 1,5 milijardu godina i nedvosmisleno prije nego što se pretpostavlja da se bilo koji kopneni organizam pojavio. Istraživanja su pažljivo ponovljena i provjerena pod striktno kontroliranim uvjetima od komisije znanstvenika koji su istraživali fosil borovog peluda skeniranjem elektronskim mikroskopom i dobijenom nezavisnom procjenom drugih stručnjaka. Ovakvi nalazi bacaju sumnju na metode određivanja starosti, pa prema tome i na evolucijsku vremensku tablicu.

8. Bezroditeljske radioaureole polonija nisu mogle nastati spontano u poznatim prirodnim uvjetima:

Kada se atomi raspadaju, atomi različitih elemenata oslobađaju različitu količinu energije. Ova energija oštećuje strukturu minerala u kome se atom nalazi, a promjer oštećenog dijela pokazuje nivo oslobođene energije. Ta oštećenja su sfernog oblika oko centra i izgledaju kao aureole svetaca. Ovi krugovi su postali poznati kao „pleohroičke (obojene) aureole“ ili radio aureole.

Lanac raspada urana 238

Uran (U) se raspada do olova (Pb) kroz seriju međustepenih koraka, od kojih *svaki ima svoj vlastiti karakteristični iznos energije raspadanja*. Svaki element ima svoju vlastitu koncentričnu aureolu. Promatranjem određenog niza aureola, može se odrediti sastav prvobitnog umetnuća (ili tip roditeljskog elementa koji je bio prisutan kada je mineral nastao).

Međutim, neki od ovih međustepenih raspadajućih koraka imaju **veoma kratko vrijeme poluraspada**. Na primjer, kada se radon-222 (vrijeme poluraspada $t_{1/2} = 3,82$ dana) raspada u polonij-218 ($t_{1/2} = 3,05$ minuta), on se odmah zatim, vrlo brzo raspada u olovo-214. Isto tako, kada se bizmut-214 ($t_{1/2} = 29,7$ minuta) raspada u polonij-214 ($t_{1/2} = 0,00016$ sekundi), on se odmah zatim, vrlo brzo raspada u olovo-210. Očigledno, *atom se ne zadržava dugo u stanju polonija, nego se raspada u sljedeći izotop u lancu raspada*.

Začuđujuće je da se grupa aureola karakterističnih polonijskih izotopa nekada nalazi **bez**

uranijskih aureola koji mnogo sporije nastaju, pokazujući da nema dokaza o postojanju roditeljskih atoma uranija - već samo polonija. Očigledno, na ovom mjestu nikada nisu postojali atomi uranija i prvobitni atomi morali su biti samo polonijski.

Za granit se smatra da mu je potrebno više godina hlađenja od prvobitnog usijanog stanja, da bi se formiralo nekoliko tipova kristala minerala. Čak i pegmatit, krupnozrna vrsta granina, koji se često pojavljuje u obliku žila u granitu, zahtijeva za očvršćivanje vrijeme koje se može mjeriti. **Pošto izotopi polonija imaju veoma kratko vrijeme poluraspada, izgleda nevjerojatno da se polonijeve aureole pojavljuju same bez dokaza o njihovim roditeljskim elementima**. To nas navodi na zaključak da su ovi **graniti bili trenutno stvoreni** u očvrslim uvjetima uz prisustvo polonijevih umetnuća, koji su se zatim raspadali.

Bezroditeljske radioaureole polonija-218, koje nemaju dokaze za svoje majčinske elemente, ukazuju na kratko stvaranje naše planete ili drastične promjene u stopi radioaktivnog raspada.

Polonijevi efekti, izazvani od njih samih, nisu mogli nastani u polagano hlađenom granitu, niti su mogli migrirati na sadašnju lokaciju pošto je njihovo raspadanje prebrzo. Granit je trebao biti najprije u tekućem stanju, tako da je polonij mogao koncentrirati se na određenom mjestu, a zatim je morao biti čvrst kada se polonij raspadao, da bi zone oštećenja bile sačuvane. Ali **granit se hladi suviše sporo, a polonij se raspada suviše brzo da bi se zadovoljio bilo koji scenario osim trenutnog stvaranja**. Evolucionisti su ovo nazvali „mala misterija.“

Ova činjenica se jedino uklapa u ideju da je Bog stvorio polonij, sa njegovim kratkim vremenom poluraspada i dopustio da se trenutno raspadne tokom sedmice stvaranja ili kada su stvorena bića pala u grijeh, ako je radioaktivnost posljedica grijeha.

Bog je ostavio aureole polonija kao znak da je On stvorio svijet. Oni nose otiske Božjih prstiju.

9. Nema dovoljno helija u Zemljinoj atmosferi: Sve porodice radioaktivnih elemenata koje se prirodno događaju, stvaraju helij kada se raspadaju. Atom helija je lako isparljiv i pokretljiv, pa migrira kroz stijenu i odlazi u atmosferu.

Poznata je količina helija u atmosferi, kao i stopa povećanja količine helija u atmosferi. Ako bi radioaktivni raspad trajao milijardama godina kao što tvrde evolucionisti, trebalo bi se pronaći mnogo helija na njegovom putu u Zemljinu atmosferu. Helija u atmosferi ima $3,5 \times 10^9$ tona. Godišnje se oslobodi iz urana i torija 300 000 tona helija. Stopa izlaska helija iz atmosfere u svemir je mala. Ako pri stvaranju Zemlje uopće nije bilo helija, onda je po sadašnjoj količini helija Zemlja stara manje od 10 000 godina. Ako je Bog prilikom stvaranja stvorio i određenu količinu helija, onda je Zemlja još mlađa.

Naravno, prilikom Potopa proizvodnja helija je bila mnogo veća od današnje. To znači da je atmosfera Zemlje mnogo mlađa od evolucijskih 5 milijardi godina, jer u atmosferi nema dovoljno helija.

10. Previše helija u vrućim stijenama: Studija objavljena u Geophysical Research Letters pokazuje da helij proizveden radioaktivnim raspadom u dubokim, vrelim stijenama još nije otišao u atmosferu. Po brzini migracije helija kroz stijene, kada bi stijene bile milijarde godina stare, trebale bi sadržavati mnogo manje helija nego što je otkriveno.

11. Nema dovoljno kostiju iz kamenog doba: Evolucijski antropolozi kažu da je kameno doba trajalo najmanje 100 000 godina, tokom kojih je svjetska populacija Neandertalaca i Kromanjonaca bila približno konstantna, između 1 milijuna i 10 milijuna. Sve ovo vrijeme su sahranjivali svoje

mrtve sa umjetničkim predmetima. Po ovom scenariju, trebali bi sahraniti najmanje 4 milijarde ljudi. Ako je evolucijska vremenska skala točna, zakopane kosti ostati će mnogo duže od 100 000 godina. Trebalo bi postojati još mnogo kostiju od pretpostavljenih 4 milijarde kostiju iz Kamenog Doba (i izvjesni zakopani umjetnički predmeti). Ipak, samo mali dio od ovog broja je nađen. Ovo ukazuje da je Kameno Doba bilo mnogo kraće nego što evolucionisti misle, nekoliko stotina godina u mnogim područjima.

12. Poljoprivreda je previše mlada: Uobičajena evolucijska slika je čovjek koji opstaje kao lovac i sakupljač 100 000 godina tokom Kamenog Doba prije nego što je otkrio poljoprivredu prije 10 000 godina. Ipak, arheološki dokazi pokazuju da je čovjek Kamenog Doba bio inteligentan kao i mi. Prilično je nevjerovatno da nitko od spomenutih 4 milijarde ljudi nije otkrio da biljke rastu iz sjemena. Vjerojatnije je da je čovjek bio bez poljoprivrede manje od nekoliko stotina godina, ako je ikada i bio bez nje.

13. Pisana povijest je suviše kratka: Prema evolucionistima, čovjek Kamenog Doba postojao je 100 000 godina prije prvog pisanog zapisa starog oko 4 000 do 5 000 godina. Prapovijesni čovjek je gradio megalitne spomenike, lijepo je slikao po pećinama i vodio zapise o mjesecevim mijenama. Zašto bi čekao tisuću vijekova prije nego što bi iskoristio iste vještine zapisati povijest?

14. Galaktički vjetrovi su prebrzi: Zvijezde u našoj galaktici, Mliječnom putu, kruže oko centra galaktike različitim brzinama. Kruženje unutrašnjih zvijezda je brže od vanjskih. Zabilježene brzine rotacije su tako velike, da kada bi naša galaktika bila starija od nekoliko stotina milijuna godina, bila bi bezoblična mrlja umjesto sadašnjeg spiralnog oblika. Ipak se pretpostavlja da je naša galaktika stara najmanje 10 milijardi godina. Evolucionisti to zovu „dilema vrtloženja (uvrtanja)“ i pokušavaju je riješiti složenom teorijom „gustih valova.“ Ova valna teorija ima konceptijski problem i nije potvrđena promatranjem. Ta dilema ne postoji ako se prihvati da su galaktike nedavno stvorene.

Iz svega ovog možemo zaključiti da je **starost planete Zemlje mnogo manja od starosti koju zahtijeva evolucija**. Jedini način pomoću kojega bi sigurno mogli znati koliko su stari neki procesi je kada bi netko (ili Netko) tko je promatrao te procese napravio precizne zapise i ostavio ih nama. Tada i jedino tada, mi bi imali istiniti empirijski dokaz. A to je upravo ono što imamo u Bibliji. Promatrač (u stvari, Učesnik tih događaja) opisao nam je u Svetom Pismu kako se sve to odigralo.

ODREĐIVANJE STAROSTI STIJENA I FOSILA

Arheologija i povijest imaju probleme otkriti što se događalo u posljednjih 1000 godina, a geologija i biologija tvrde da znaju pouzdano što se događalo milijunima i milijardama godina unazad!

Za evoluciju je potrebna *materija, ogromno vrijeme i slučajnost*, kažu evolucionisti. U Big Bang teoriji *nije opisano kako je materija nastala*. Slučajni procesi **ne mogu** stvoriti bića koja se *svrhovito ponašaju*. Jedino je ostalo *pitanje ogromnog vremena*. Ako metode određivanja starosti stijena i fosila nisu vjerodostojne, onda se ne može dokazati da je proteklo toliko vremena da bi se evolucija mogla slučajno dogoditi.

Da bi odredili *starost sedimentnih stijena*, evolucionisti uopće ne proučavaju samu stijenu. Oni

prvo nađu koje fosile stijena sadrži, zatim pogledaju u knjigu „Paleontologija beskičmenjaka,“ nađu najslabiji fosil i pročitaju natpis u knjizi koliko je fosil star. Starost je procijenjena na osnovu pretpostavke o evolucijskom razvoju tokom vremena, a ne proučavanjem nađenog materijala. Ova krečnjačka stijena može biti potpuno ista sa krečnjačkom stijenom bilo koje starosti, ali ovu stijenu evolucionisti ne koriste za određivanje starosti nje same. *Fosili određuju starost stijene, a evolucija određuje starost fosila.* Pošto sitnozrne stijene ne sadrže fosile, njihova starost se određuje na osnovu starosti slojeva koji sadrže fosile. Donji su stariji a gornji su mlađi.

Dakle, **umjesto da se na osnovu promatranja donese zaključak, ovdje se na osnovu unaprijed donesenih „zaključaka“ objašnjava ono što se promatra.** Fosili bi trebali biti glavni dokaz za evoluciju, a vidimo da se starost stijena u stvari određuje na osnovu evolucionističke pretpostavke koliko bi neki indeks fosil trebao biti star, a ti fosili su datirani na osnovu starosti stijena. **Stijene određuju starost fosila, a fosili određuju starost stijena.** To je primjer neispravne tautologije, pogrešnog zaključivanja.

ODREĐIVANJE STAROSTI PREMA RADIOAKTIVNOM RASPADU

Metode određivanja starosti (datiranja) radioaktivnim izotopima koriste se *samo za magmatske stijene*. Pretpostavlja se da topljenje resetira sat za određivanje starosti stijene na nulu i da ovako možemo dobiti podatak koliko je proteklo vremena od hlađenja stijene do danas.

Postoji nekoliko **pretpostavki** koje uslovljavaju tačnost određivanja starosti putem radioaktivnih elemenata. Radioaktivni elementi su nestabilni (na primjer uran) i lako se raspadaju na druge elemente, sve do elementa koji je stabilan (na primjer olovo). Smatra se da su magmatske stijene nastale laganim hlađenjem usijane mase. Kada su očvrsle, zadržavale su radioaktivne elemente.

U stijeni se izmjeri koliko ima radioaktivnog roditeljskog elementa, na primjer urana (U-238) i koliko ima elemenata koji su produkti raspada, a zatim se izmjeri brzina procesa raspadanja (vrijeme poluraspada) do stabilnog olova (Pb-206). Ovi podaci su pouzdani. Zatim se **pretpostavi** da je u toku povijesti **koju nitko nije promatrao** brzina ovog procesa uvijek bila ista. Iz ovih podataka se izračuna koliko vremena je potrebno da bi se dobio sadašnji odnos urana i olova. Vrijeme poluraspada ($t_{1/2}$) je vrijeme potrebno za određenu količinu elementa da se raspadne na polovinu svoje težine.

Da ilustriramo ovo jednim lako shvatljivim primjerom. Pretpostavimo da vi uđete u sobu gdje ja stojim ispred jedne košare, gulim krumpir i oguljeni krumpir vraćam u košaru. U tom trenutku bilo je 12 sati. Ja stalno ponavljam ovaj proces i za 10 minuta ogulio sam 10 krumpira. Na kraju, vi sebi postavljate pitanje: „Koliko dugo ovaj čovjek guli krumpir?“

To je potpuno isto pitanje kao ono koje znanstvenici postavljaju kada određuju starost stijene ili sistema: „Koliko je stara ova stijena?“ Kako možete odrediti koliko dugo ja gulim krumpire? Naravno, vi ćete prići i izbrojati oguljene krumpire u košari. Pretpostavimo da ste izbrojali 35 krumpira. Tako ste odredili sadašnje stanje sistema (broj oguljenih krumpira = 35). A također ste odredili stopu procesa (brzinu guljenja krumpira - jedan u minuti). Oba ova promatranja su pouzdana. Vi ćete vjerojatno zaključiti da se ovaj proces odvijao 35 minuta.

Da li je to korektna starost ovog sistema? Pa, možda. Hajde da razmislimo za trenutak. Da bi ste izveli takav zaključak, vi morate napraviti izvjesne pretpostavke o nepromatranoj prošlosti. Te pretpostavke ugrožavaju vaš zaključak.

Prva stvar koju morate pretpostaviti o prošlosti je ta da je brzina guljenja krumpira bila konstantna tokom cijele povijesti ove košare sa krumpirima. Znanstveno gledajući, vi zaista znate da sam ja gulio jedan krumpir u minuti tokom zadnjih 10 minuta. Ali vi jednostavno ne znate kolikom sam brzinom gulio krumpire prije nego što ste vi došli. Možda sam sada vještiji pa radim brže i u ovom trenutku gulim jedan krumpir u minuti, dok mi je ranije trebalo više vremena. Ili, možda sam se ja umorio i sada radim sporije. Promatranjem sadašnje stope, vi ne možete obavezno znati i stopu u prošlosti i nemate čvrst temelj na osnovu kojeg biste mogli pretpostaviti da je stopa guljenja krumpira bila konstantna. Možda je vaša pretpostavka o konstantnoj stopi guljenja krumpira razumna, ali da li je točna?

Sljedeća pretpostavka koju morate napraviti jeste: „Da li je neki oguljeni krumpir bio dodan ili oduzet iz košare tokom cijele njene povijesti?“ Ako jeste, onda je vaš proračun pogrešan. Ne možete znati da li je netko dodao nekoliko svojih oguljenih krumpira u košaru, ili je odnio dio oguljenih krumpira. Ni to ne možete apsolutno ni na jedan način saznati samo promatrajući košaru sa krumpirima.

Postoji još jedno pitanje na koje morate odgovoriti, a to je: „Da li je u početku bilo oguljenih krumpira u košari?“ Možda, kada sam ja došao sa košarom u kojoj je već bilo dosta oguljenih krumpira i tako određivanje vremena guljenja nije točno. Ponovno, vi nemate način da to saznate samo promatranjem procesa guljenja krumpira. Tako vi ne možete znati koliko točno vremena ja gulim krumpir.

Dakle, **tri pretpostavke** ugrožavaju točnost određivanja starosti putem raspada radioaktivnih elemenata: (1) konstantna stopa procesa, (2) izoliranost sistema od okoline i (3) kakvi su bili početni uvjeti? **Ove informacije o prošlosti su nam nepoznate.**

Pretpostavlja se: 1) da stijena na početku uopće ne sadrži atome potomaka radioaktivnog elementa, nego samo atome roditelja; 2) da atomi roditeljskog elementa i potomaka ne napuštaju stijenu, niti u stijenu ulaze nove količine ovih elemenata; 3) da je stopa raspada radioaktivnih elemenata uvijek ista. Ako je bilo koja od ovih pretpostavki pogrešna, rezultat starosti je pogrešan. Pošto je točnost pretpostavki nepoznata, možemo zaključiti da izračunata vrijednost **nije mjerenje vremena**, nego **mjerenje stope raspadanja u određenim zamišljenim uvjetima.**

Nitko ne može biti apsolutno siguran da su sve ove pretpostavke točne u „ogromnom“ vremenu u prošlosti. Ako bilo koja pretpostavka nije točna, dobio bi se drastično pogrešan rezultat.

PRETPOSTAVKA KONSTANTNE STOPE RASPADA

Da li je stopa raspada bila konstantna kroz povijest? Znanstvenici je mjere samo posljednjih nekoliko desetljeća. Ali pošto je vrijeme poluraspada $t_{1/2}$ U-238 = 4,51 milijardi godina, kako možemo biti sigurni što se događalo sa stopom raspada u toku milijardi godina? Možda se ranije elementi uopće nisu raspadali? Možda su neki događaji u povijesti imali veoma brzu stopu raspada radioaktivnih elemenata, pa je tek kasnije vrijeme poluraspada postalo konstantno? (Na primjer, prilikom pada Lucifera u grijeh, pada čovjeka u grijeh i prilikom Potopa.) Uniformizam prirodnih procesa je samo pretpostavka, a ne utvrđena činjenica.

PRETPOSTAVKA DA JE STIJENA BILA IZOLIRANA OD SREDINE

Da li se koncentracija roditeljskog elementa (U) i potomka (Pb) mijenjala u stijeni? Znanstvenici pokušavaju naći primjerke koji nisu bili pod utjecajem prirodnih procesa koji bi poremetili ovaj odnos. Međutim, mnogo puta kada su datirani nekontaminirani primjerci stijena, dobijeni podaci se nisu slagali jedni sa drugima, ili sa bilo kojim drugim procjenama dobivenim na osnovu fosila ili na osnovu stratigrafskih analiza. U raspadu U/Pb, međuprodukti (potomci) *radij i radon lako napuštaju stijenu što dodatno remeti rezultat starosti stijene*. Tako se često dobiju različite starosti na istoj stijeni. Ako i nekontaminirani primjerci stijena daju pogrešnu starost, onda je jasno da ova metoda nije vjerodostojna. To znači da odnos U/Pb nema nikakve veze sa starošću stijene.

Čak i lokalne katastrofe narušavaju uniformnost geoloških procesa u područjima svog djelovanja. Ako imamo u vidu Potop, opću katastrofu koja je stijene drastično izložila utjecaju sredine, tako da je voda stalno unosila i iznosila elemente iz stijena, onda nema ni govora o točnosti datiranja radioaktivnim metodama.

PRETPOSTAVKA DA NA POČETKU NIJE BILO NIMALO KRAJNJIH PRODUKATA

Ako je pri stvaranju stijene u njoj postojala izvjesna količina elemenata potomaka radioaktivnog elementa, stijena je **izgledala stara u trenutku kada je tek stvorena**. Kada je određivana starost stijena koje su nastale u nedavnim erupcijama, umjesto da im starost bude skoro jednaka nuli, starost im je bila prekomjerno velika što znači da su ove metode netočne. Na primjer, vulkan „Zalazak sunca“ u Arizoni bio je aktivan prije oko 900 godina. Godovi drveća ukazuju da je to bilo 1065. godine naše ere. Dva toka lave su bila datirana kalij-argon metodom, dajući starost od 210 000 i 230 000 godina! Tako vidimo da čak ni užarene stijene ne resetiraju svoj sat na nulu.

Stijene iz toka Kaupalehu vulkana Hualalai na Havajima, za koji se zna da je imao erupciju u toku 1800 - 1801. godine, bile su datirane različitim metodama na nekoliko različitih minerala i primjesa. Na osnovu objavljenih istraživanja 12 datiranja, dobivena je starost u rasponu od 140 milijuna do 2,96 milijardi godina! Nema ni traga od točnosti. Kada su datirani nalazi iz kratera Slanog Jezera na Oahu, jedna od ovih metoda je odredila starost „manju od 400 000 godina,“ koja je nazvana „prava“ starost, ali ostalih 16 rezultata je dalo starost u rasponu od 2,6 do 3,3 milijarde godina, sa prosjekom od 845 milijuna godina!

Kada je Bog stvorio Zemlju, da li je tada bilo prisutno olovo-206? Olovo je koristan i dobar element, pa nema razloga da ne bude stvoren kad i sve ostalo. Ako jeste, stijena je pokazivala umjetni privid starosti od samog početka. Stijene su izgledale stare iako su tek bile stvorene. Neki će reći da to što vidimo zvijezde koje su udaljene od nas više milijardi svjetlosnih godina, znači da je svemir najmanje star toliko milijardi godina koliko je svjetlosti bilo potrebno da dođe od te zvijezde do nas. Međutim, **Bog je prilikom stvaranja mogao trenutno raspršiti svjetlost po svemiru**, tako da bi svjetlost odmah po stvaranju mogla izgledati prividno mnogo starija nego što jeste. I drugi objekti u svemiru mogli su biti **stvoreni sa prividnom starošću**. Na primjer, *kada je Adam stvoren, nije stvoren kao beba nego kao odrastao čovjek. Bio je star par sati, a izgledao je kao mladić od 25 godina*. Tako je Bog prilikom stvaranja mogao i u ostali živi i neživi svijet ugraditi određenu prividnu starost koja nije realna. Stijene i fosili mogu imati ugrađenu starost, zbog koje svi proračuni o njihovoj starosti padaju u vodu, jer ne znamo početno stanje u prirodi kakvo je bilo prilikom stvaranja.

Obzirom da su u pitanju veoma male količine elemenata koje se mjere da bi se odredila starost stijene, mikro priljev ili odljev elemenata koji se mjere doveo bi do greške u starosti od više stotina tisuća godina. To znači da su ove metode neprecizne i nepouzdana.

Kada bi ove metode bile ispravne, mogli bi **mjeriti starost iste stijene različitim metodama** koje su zasnovane na radioaktivnom raspadu elemenata. Kada se mjeri starost stijene različitim metodama, **dobivaju se velika neslaganja u rezultatima**. *Jedna metoda utvrdi jednu starost, a druga utvrdi mnogo veću ili manju starost. Svaka metoda pokazuje drugačiju starost! Nekad su razlike u starosti ogromne.* Događa se da se jednom istom metodom utvrdi ogromna vremenska razlika u starosti jednog istog sloja stijena, koji bi trebao imati istu starost.

Na primjer, za jednu stijenu metoda uranij-olovo dala je starost od 500-20 milijuna godina; metoda kalij-argon je dala starost od 100-2 milijuna godina; metoda rubidij-stroncij je dala starost od 325-25 milijuna godina; Rubidij-stroncij izokrona metoda je dala starost od 375-35 milijuna godina!

Što se radi kada su kod mjerenja iste stijene rezultati drastično različiti? Onda evolucionisti pogledaju da li u susjednim stijenama ima fosila, pa se na osnovu navodne (pretpostavljene) starosti fosila uspoređi koja je radioaktivna metoda dala najpribližnji rezultat. Opet **fosili određuju starost stijena, a starost fosila određuje se zamišljenom evolucijom**. Kako vjerovati radioaktivnim metodama za određivanje starosti ako svaka daje drastično različitu starost?

Metodom Kalij - Argon, znanstvenici su pokušali odrediti starost stijena za koje se zna da su nastale prije 200 godina izljevom lave na Hawaia. *Umjesto da starost bude određena na 200 godina, rezultat navodne starosti bio je 3 milijarde godina!* Dakle, ove metode su u praksi potpuno neprecizne.

Erupcija planine Rangitoto na Novom Zelandu, datirana je radiokarbon metodom (C-14) i dobivena starost iščupanog drveća je manja od 300 godina. Ali kalij-argon metoda je dala starost od 485 000 godina.

Međutim, evolucionisti tvrde da ove metode, iako nisu precizne ni na par stotina godina, ni za današnju starost, ipak su nekako precizne na milijune i milijarde godina! To je zaista teško povjerovati. Stijene čiju starost znamo dokazuju da su radioaktivne metode neprecizne, a evolucionisti tvrde da su te iste metode precizne za starost koju ne znamo.

C-14

Metoda C-14 koristi se samo za organske materijale, a ne za stijene i fosile jer su okamenjeni. Za metodu C-14 neophodne su sve pretpostavke kao i kod ostalih datiranja radioaktivnim metodama: 1) stopa raspada C-14 mora biti konstantna; 2) nije bilo dodavanja ni oduzimanja elemenata roditelja ni potomaka; 3) nije bilo elemenata potomaka na početku raspada.

U ovoj metodi, na organskoj materiji mjeri se odnos između običnog C-12 i radioaktivnog C-14, da bi se odredilo kada je došlo do uginuća živog bića ili biljke.

Svako ispiranje podzemnim vodama ili aktivnost bakterija, može promijeniti koncentraciju mjerenih elemenata. Zato se datiraju samo primjerci koji ne pokazuju da su pretrpjeli ovakve promjene.

Eksperimenti su pokazali da ni ova metoda nije ispravna za određivanje starosti. Metodom C-14 utvrđeno je da su živi puževi navodno stari čak 2300 godina, a komad polomljenog drveta čak 10 000 godina! Neke žive vodene mahovine na Islandu, pokazale su starost od 6-8000 godina!

Jasno je da njihova životna sredina sadrži mnogo manje C-14, a dolazi i do razmjene atoma C-14 sa drugim C atomima, pa izgledaju mnogo stariji. Očigledna netočnost ove metode vidi se iz toga što je mišić skalpa zaleđenog mošusnog govečeta sa Aljaske procijenjen kao 24 140 godina star, a njegova dlaka na 17 210 godina.

Danas je poznato da odnos C-12 / C-14 nije konstantan. Na Zemlji se za 35% više proizvede ugljika C₁₄ nego što se raspadne i njegova koncentracija se stalno povećava. Ravnoteža proizvedenog i raspadnutog C-14 bi se postigla poslije samo 30 000 godina, a mi vidimo da ta ravnoteža još nije uspostavljena. Da je Zemlja stara milijarde godina morala bi postojati ravnoteža stvorenog i razgrađenog C₁₄. Prema sadašnjoj stopi produkcije izračunato je da prije samo 10 000 godina C-14 uopće nije postojao. Moramo imati u vidu da je Potop sigurno drastično izmjenio količinu ugljika u svijetu.

Zašto onda neki znanstvenici još uvijek koriste ovu metodu za određivanje starosti? Ako se rezultati slažu sa onim što znanstvenik vjeruje (dugo trajanje evolucijskog razvoja), onda on objavljuje rezultate. Ako se ne slažu, rezultati se ignoriraju. Sve zavisi od toga u što znanstvenik vjeruje, a ne da li su rezultati točni.

Svaka tehnika datiranja je zasnovana na preciznim mjerenjima i jasnoj teoriji, ali one pokazuju zajedničku slabost u tome da sve one koriste iste uniformističke, naturalističke pretpostavke uključene i u radioaktivne sheme i zato daju netočne rezultate.

NAŠ MLADI SUNČEV SISTEM

Da li naš Sunčev sistem potječe od oblaka hladne prašine i plina od prije oko 4,6 milijardi godina ili je nastao nedavno kao dio šestodnevno stvaranja opisanog u Bibliji? Teorija „hladne maglice,“ kako je nazvana, prihvaćena je od evolucionista **ne** zato što može biti dokazana, već zato što je to najbolje objašnjenje koje se može naći za postojanje Sunčevog sistema bez vjerovanja u specijalno stvaranje od strane Boga. Međutim, ta teorija potpuno počiva na špekulacijama, a postoje brojni dokazi da je naš Sunčev sistem sasvim mlad, što jednostavno znači da *nije bilo dovoljno vremena za evoluciju*. Pogledati ćemo neke od njih:

1. MJESEC: Pošto vjeruju da je Mjesec star 4,6 milijardi godina, kada je izmjeren njegov priljev prašine, obzirom da na Mjesecu nema kiše, vjetra i vode, znanstvenici su *očekivali naći duboke naslage mikrometeorske prašine* na njemu. Isaac Asimov je rekao da ako Mjesec prima toliko mnogo prašine kao Zemlja, onda bi debljina prašine na njemu mogla biti nekoliko metara. Znanstveni pisac Franklyn Branley, je komentirao: „Neki astronomi misle da Mjesečeva meteorska prašina ima više desetina metara u dubinu, pa i više. Također, bilo bi pogubno poslati *svemirski brod da potone u nju i nikad se više ne vrati*.“ Znanstvenici NASA-e su ozbiljno prihvatili ova upozorenja i opremili Apollo koji se spuštao na Mjesec velikim nogarama u obliku tanjura, sa termo sondama od 1,5 metara ispod nogara. Poslije slijetanja, ove sonde su se slomile, a Neal Armstrong je zakoračio u **oko 2,5 cm prašine!** Nakon otkrivanja istine o sloju prašine, NASA je na slijedeću misiju poslala „Mjesečevo vozilo,“ koje se lako kretalo preko ovog tankog sloja prašine. **Količina prašine na Mjesecu ukazuje da je on star manje od 10 000 godina!** Slijetanje na Mjesec pribavilo je druge dokaze za malu Mjesečevu starost, uključujući seizmičku aktivnost i mjerenja „klizanja stijena.“

2. KOMETE SE DEZINTEGRIRAJU VRLO BRZO: Komete imaju veoma izdužene putanje,

približavaju se Suncu, a onda nestaju daleko iza granica Sunčevog sistema. Kratkoperiodične komete, kao što je Halleyeva, imaju period manji od 150 godina. Komete su opisane kao „prljave snježne lopte“ koje sadrže čestice leda, prašine i otpatke. Kada god se približe Suncu, emisija energije sa Sunca „otpuše“ dijelove glave kometa. Zbog ovoga se rep uvijek **udaljava** od Sunca. Prema evolucijskoj teoriji, pretpostavlja se da komete imaju istu starost kao i Sunčev sistem, oko 5 milijardi godina. Ako je naš Sunčev sistem stvarno 4,6 milijardi godina star, od ovih kratkoperiodičnih kometa ništa ne bi ostalo zbog njihove brze razgradnje. Evolucionisti objašnjavaju ovu proturječnost pretpostavkom da postoji hipotetičko (čitaj izmišljeno) skladište materijala za komete negdje izvan Sunčevog sistema, koje je toliko udaljeno da se ne može vidjeti teleskopom, niti mjeriti uređajima. Na ovom izmišljenom mjestu komete navodno stalno dopunjuju materijal od kojeg su sastavljene. To mjesto je nazvano „Oortov oblak“ prema autoru koji ga je izmislio. Dakle, oni su izmislili mjesto u svemiru koje nitko nije vidio, samo zato što im je ono potrebno da bi objasnili kako komete sa kratkim periodom pojavljivanja još uvijek postoje.

Evo logike evolucionista: **Pretpostavka:** Sunčev sistem je star. **Promatranje:** Komete mogu postojati samo veoma kratko vrijeme. **Zaključak:** Mlade komete kontinuirano pristižu iz dalekog i nevidljivog izvora. **Za evolucioniste ono što vidimo postalo je manje važno u odnosu na pretpostavku da se evolucija dogodila.** Pretpostavka da se evolucija dogodila važnija im je od dokaza koji su nam pred očima.

Britanski astronom R.A.Littleton srušio je Oort-ovu teoriju u članku jednog znanstvenog časopisa. Rapidno uništenje kratkoperiodičnih kometa ukazuje da je starost Sunčevog sistema manja od 10 000 godina. Da je naša galaksija stara 15 milijardi godina, komete ne bi postojale, sve bi sagorjele.

3. SUNCE: Većina znanstvenika vjeruje da se Sunčeva energija stvara nuklearnom fuzijom, ali ova teorija ima ozbiljan problem, zato što nuklearna fuzija proizvodi čestice zvane **neutrino** koje polako napuštaju Sunce i trebale bi biti primjećene. Ipak, naročita oprema za detekciju je pokazala da je broj dolazećih neutrina sa Sunca samo **djelić** od onog pretpostavljenog broja ako se Sunčeva energija dobija nuklearnom fuzijom. Prof. John N. Bahcall iz American Astronomical Society, komentira: „Izgleda da smo se upleli u zagonetku koja zahtijeva promjenu nekih osnovnih stavova.“ Mi sugeriramo da ova „promjena osnovnih stavova“ uzme u obzir mogućnost da je znanstvenik iz 19 stoljeća, Hermann von Helmholtz, bio u pravu kada je ukazao da se Sunčeva energija dobija **gravitacijskim kolapsom**, teorija koju je podržao Lord Kelvin. Razlog zašto mnogi znanstvenici odbijaju ovu teoriju je zato što bi ona uveliko smanjila **starost** Sunca, tj. Sunce koje se stalno smanjuje ne bi moglo trajati milijune godina, jer njegova veličina mora odgovarati stvaranju života na Zemlji, a onda bi to bilo pre nevjerojatno malo vremena u evolucijskim terminima. 1979 dva američka znanstvenika objavila su dokaz zasnovan na preko 200 godina solarnih mjerenja koja pokazuju da se Sunce smanjuje za 1/10 postotaka u jednom stoljeću. Ovo bi značilo da je Sunčev sistem star manje od 100 000 godina, a tada bi Sunce bilo dva puta veće nego danas. Drugi znanstvenici osporavaju mjerenja na kojima je zasnovan ovaj zaključak i kažu da ovaj predmet traži daljnja istraživanja. Međutim, u procjeni problema nedostajućih Sunčevih neutrina, izgleda da je gravitacijski kolaps najvjerojatniji izvor Sunčeve energije, što ukazuje da je Sunce kao i ostatak Sunčevog sistema mnogo mlađe nego što se obično vjeruje.

Ovi dokazi da je naš Sunčev sistem mlad znače da **nije bilo vremena da se evolucija dogodi!** Jedina alternativa je stvaranje Božjom Riječju, kao što je zapisano u Bibliji.

PORIJEKLO VRSTA

DA LI VARIJACIJE IMAJU GRANICE?

Darwinova knjiga sa ovim naslovom dala je veliku žestinu drevnoj teoriji evolucije koju su zagovarali još Tales (640 - 546 prije Krista), Anaksimandar (611 -547 prije K.) i Demokrit (460 -362 prije K.). Učenje Aristotela preživjelo je mnoge vijekove, jer je on kao i botaničar Teofrast upotrebljavao grčke riječi *genos* i *eidos* za klasifikaciju grupa. Rimljanin Ciceron koristio je latinske riječi *specia* i *forma* za grčku riječ *eidos*. Njihovo značenje pojma „vrsta“ odnosi se na izgled vrste, sorte (od riječi *specere* = izgledati).

U Jeronimovom prijevodu Vulgate nespretno je upotrijebljena riječ *species* za hebrejsku riječ „min“ kod stvaranja, stalno ponavljajući „secundum speciem suam“ (po svojim vrstama). Tako se riječ *species* (vrsta) počela upotrebljavati kao jednaka sa **prototipovima, arhetipovima**, koje je Bog stvorio na početku. Nažalost, zbog Jeronimovog izbora riječi u prijevodu, nastala je nelogična ljudska doktrina izjednačavanja koncepta vrste sa prototipovima koji su stvoreni po prvoj Mojsijevoj knjizi.

Pobožni Lineus, osnivač moderne klasifikacije, rekao je: „Mi smatramo da vrsta ima toliko koliko je različitih oblika stvoreno na početku.“ U njegovo vrijeme to je izgledalo tako. Ali 1970. godine postojao je spisak od 1,5 milijuna vrsta i taj spisak je sve veći, a filološka greška sve jasnija. Već 1742. Lineus je promijenio svoj stav, ali se njegova prvobitna greška još uvijek ponavlja u Oksfordskom Sažetom Znanstvenom Rječniku, gdje se stvaranje vrsta definira kao: „vjerovanje, prema prvoj Mojsijevoj knjizi, da je svaku vrstu individualno stvorio Bog u obliku u kojem ona postoji i danas, a do danas nije podložna bilo kakvoj promjeni...“ **Ova definicija je izmišljena i pogrešna i kreacionisti je ne prihvataju.** Bog je u genetsku strukturu svakog prototipa stavio veliku mogućnost varijacija u zavisnosti od sredine u kojoj žive, ali i granicu unutar vrste koju varijacije ne mogu prijeći.

Složenicu „baramin“ predložio je Franck L. Marsch 1944 da bi riješio problem ljudskog koncepta vrsta, rodova i porodica. Ta riječ je kombinacija hebrejskih riječi „bara“ (stvoriti) i „min“ (tip) - **stvoreni tip**.

Neophodno je klasificirati ogroman broj živih stvorenja na licu zemlje. Na najnižem nivou ovo ne predstavlja teškoću. *Nijedno dijete neće nazvati psa mačkom.* To možemo razvrstati od malena. Isto tako i *dijete može povezati vuka sa psom i magarca sa ponijem.* Da li nam to daje ključ za prototipove?

U knjizi „Činjenice života“ Richarda Milтона dani su mnogi primjeri prepreka koje imaju križateljci biljaka i životinja. On kaže: „**Broj varijacija** koji se može pojaviti **unutar vrste ima prirodnu granicu** i činjenica je da nigdje u životinjskom ili biljnom carstvu **ne postoji vrsta koja je sposobna za beskrajnu biološku rastegljivost koju zahtijeva teorija evolucije**, tj. da je sposobna za neograničeno prilagođavanje različitim sredinama i modusima života. Živi organizmi su sistemi sa ograničenim potencijalom za promjene...“

ŠTO JE VRSTA?

Moramo upotrebljavati riječ vrsta sa oprezom. Mnoge prihvaćene vrste su u stvari stopljene različite rase.

Kinsey (Klotz, str 51) očajnički kaže: „Vrsta je nešto nejasno što svi zovu vrsta, ali nitko je ne može definirati, opisati i prepoznati na način koji bi bio potpuno prihvatljiv drugim znanstvenicima u tom polju.“ *Pojam vrsta nije konačno određen.* Taksonomi znaju da koncept vrsta ima puno prepreka. J. W. Klotz daje nekoliko definicija vrste:

Darwinova: „u razlučivanju da li je neki oblik vrsta ili varijanta, mišljenje naturalista je da treba odlučiti *na osnovu širokog iskustva, koje je izgleda jedini vodič.*“ To znači: vrsta je ono što kompetentni sistematičar odluči da bude vrsta! Ovo je naravno odbačeno.

Huxley je utvrdio 4 kriterija: 1) konačni geološki položaj; 2) grupa koja **križanjem ponavlja svoj oblik**; 3) **različitost u obliku i izgledu u odnosu na druge slične grupe**; 4) **križanjem ne daje plodno potomstvo sa drugim grupama.**

Patterson kaže: „Poznavanje genetike nas primorava da **ne mislimo da je vrsta skup sličnih jedinki, nego da su to genetski bazeni.**“ Ovo je danas najčešće upotrebljavana definicija. Ona još točnije označava biblijski stvoreni prototip.

Kriterij da su pripadnici vrsta sposobni križati se i stvarati plodno potomstvo je opće prihvaćen i podložan eksperimentalnoj provjeri, ali se ne može primjeniti ne bespolno razmnožavanje (partenogenezu) i nije primjenljiv na Monera i mnoge druge protiste (jednostavne mikroorganizme).

VARIJACIJE

Od varijacija pojedinaca očekuje se da učine da izgled vrste bude promjenljiv. U cvjetnom polju postoje makovi visoki 45cm, sa brojnim crvenim cvjetovima i velikim zelenim lišćem. Ali u procjepu pločnika na 4cm prostora nalazi se primjerak maka sa malim, dlakavim, plavkastim lišćem i jednom sićušnom sjemenom kutijicom iz koje izlazi blijedi cvijet. I makovi u cvjetnom polju i sićušni makovi sa pločnika, koji cvjetaju 3 tjedna prije drugih, iznikli su iz istog sjemena maka koje je prošle godine pločnik spriječio u razvoju! **Genetska informacija dopušta široko prilagođavanje, tako da varijacije izgledaju kao odvojene vrste. Ali ne postoji trajna promjena.**

Francuski botaničar Bonnier podijelio je veliki broj višegodišnjih biljaka, zasadiвши pola svakog tipa u vrtu blizu Pariza, a pola u Alpama. Nekoliko biljaka na velikoj visini je uvenulo, ali su mnoge opstale. Prilagodile su se tako što im je korijenov sistem postao deblji, kraći i dlakaviji, a lišće imalo više klorofila, kraće internode i sve veće cvjetove, sve dok se ovih 17 prilagođenih jedinki te vrste nisu približili već poznatoj alpskoj vrsti. **Varijacije su bile moguće zato što su već bile omogućene postojećim genetskim materijalom, ali ni jedan gen nije bio izgubljen niti dodat.** Da li onda primjerci u nižim predjelima pripadaju istoj vrsti kao i primjerci u Alpama? Naravno da jesu.

Selektivno križanje od strane čovjeka ili u prirodi predstavlja eliminiranje gena i to **nije povratni proces** dok se ne izvrši povratno križanje. Otuda nedavni očajnički naponi za zaštitu

divljih vrsta koje su od opasnosti od istrebljenja, a usmjereni su na čuvanje karakteristika zapisanih u genima, koje će biti potrebne u budućnosti.

Pripitomljavanje i odgajanje pokazuje da divlje vrste imaju ogroman potencijal za nasljedne varijacije. Često se upotrebljava primjer psa, križanog da se dobije visina, brzina, agresija i dr. *Informacije se pažljivo eliminiraju stalnim odabiranjem, ali nije stvorena ni jedna nova informacija.* Jack Russell je križanjem dobio manje informacija u genetskom bazenu u potomstvu, nego kod psa meleza od kojeg je počeo.

Varijacije predstavljaju raznovrsnost fizičkih osobina unutar jedne vrste. Npr, psi imaju puno rasa, izvana vrlo različitih: bernardinac, vučjak, pudlica, čiuva, ali sve su to psi. Od njih ne nastaju ni mačke, a pogotovo ne nastaju međuvrste. Iz sjemena ruže nikad neće nići ljiljan, bez obzira koliko ljudi vjeruje da je to moguće. *Bog nije stvorio sve vrste pasa, nego jednu sa svim mogućim varijantama zapisanim u genima.* Vrsta se može prilagođavati klimatskim uvjetima, ali nikad neće nastati nova vrsta.

Umjetnim selektivnim uzgajanjem stvorena je stoka bez rogova, naranče bez sjemena i sl. Međutim, to nisu nove vrste. **Ove varijante u prirodi ne postoje jer bi ih selekcija uništila.**

KRIŽANO OPLOĐIVANJE

Stvoreni tipovi reproduciraju se „po svojim vrstama“ (prototipovima) sa njihovim sjemenom unutar njih. Ali da li su vrste nepromjenljive? Postoji križanje lav - tigar. Dva hrasta *Quercus robur* i *Quercus litoralis* u prirodi žive razdvojeni i dat im je status vrste, ali oni se mogu križati i stvoriti varijantu.

Ollerenshaw je dao slijedeći primjer za križanu oplodnju u taksonu koji je rangiran iznad vrste: **Rod:** domaći pas sa vukom i šakalom; **Porodica:** Indijski gajal sa brama kravom; **Red:** domaća kokoš (familija Phasianidae) sa puranom (familija Meleagrididae) i sa gvinejskim pijetlom (familija Numididae).

Moramo naglasiti da smještanje živih bića u vrste predstavlja izmišljenu klasifikaciju onako kako to ljudima odgovara, a ne na osnovu stvarne situacije u prirodi, gdje srećemo stvorene prototipove.

Karpečenko je križao rotkvicu sa kupusom, stvorivši uglavnom sterilne hibride, ali i nekoliko sjemenki. Tako je dobio drugu generaciju koja uglavnom liči na hibrid, ali mnogo više liči na rotkvicu. Otkriveno je da je to tetraploid, tj. svaki u jezgri ima 4 kompleta kromosoma koji dupliraju istu informaciju. Da li su rotkvica i kupus isti tip?

Muentzing je križao dvije konopljaste koprive, veliku cvjetnu konopljastu koprivu i zrelu galeopsis. Skoro svi hibridi su bili sterilni, ali je izrasla i jedna triploidna biljka. Ona je križana sa zrelom galeopsis i kao rezultat nastala je biljka koja se ne može razlikovati od galeopsis tetrahit, obične konopljaste koprive. Ako se na ovaj način galeopsis tetrahit prvi put pojavila u prirodi, da li je to posebna vrsta ili su sve konopljaste koprive jedan prototip? *Nikakva nova genetska informacija nije uvedena. Da bi joj bio dat status nove vrste, njenoj genetskoj strukturi bi morala biti dodana nova informacija.*

MUTACIJE

Mutacije su oštećenja genetskog materijala, pri čemu dolazi do mijenjanja karakteristika biljaka ili životinja. Mutacije mogu nastati ozračenjem ili mutagenim kemikalijama koje dovode na primjer do nastanka raka. Mutacije dovode do promjene genetičke strukture. U toku mnogih desetljeća voćne mušice, koje imaju ciklus razmnožavanja od samo tri tjedna, podvrgnute su mutiranju gena. To je prouzrokovalo *čudovišna oštećenja na njima, npr. noge su izrasle tamo gdje bi trebale biti oči i sl. Nitko nije nikad napravio poboljšanje njihove strukture, niti ih promijenio u nešto što nije voćna mušica*. Ovi eksperimenti su propali, pokazujući da **mutacije nisu mehanizam za evoluciju** kao što misle neodarvinisti. Mutacije su štetne, pa čak i smrtonosne. Mutirane jedinke teže opstaju, pa ih selekcija eliminira umjesto da ih favorizira. Da bi mutacija bila neškodljiva, mora biti površna, a ako je površna, onda nema evolucijski značaj. Mutacije su samo sporedne, štetne promjene unutar vrste.

Evolucionisti kao primjer pozitivne mutacije navode srpastu anemiju. Radi se o mutaciji koja crvena krvna zrnca umjesto okruglim, čini srpastim. Zapaženo je da bolesnici koji imaju ovaj oblik anemije ne obolijevaju od malarije. Tako su evolucionisti zaključili da ljudi napreduju na evolucijskoj ljestvici kada se razbole od srpaste anemije. Međutim, ako dijete naslijedi ovu bolest i od oca i od majke, umrijeti će prije vremena spolne zrelosti. Zamislite sada situaciju da svi ljudi naslijede ovaj genetski „napredak.“ Cijela generacija ljudskog roda nestala bi sa lica Zemlje. Prema tome, mutacije su bolest.

Zdrava osoba eliminira mutacije koliko god može, pa na taj način produžava svoj život. Čim vidimo zdravu i jaku jedinku, znamo da na njoj ima daleko manje mutacija nego na drugima.

Atomske bombe bačene na Hirošimu i Nagasaki, kao i ozračeni u Černobilu, pokazali su na krajnje surov način da mutacije nisu sredstvo kojim ljudi evoluiraju u nešto bolje. Nitko od ozračenih nije dobio veću moždanu masu, jače mišiće ili bolji karakter. Ono što su dobili, poželjeli su da nitko drugi ne dobije, da nikad ne prenesu na svoje potomstvo.

Mutacije su motor za izumiranje života, a ne za evoluciju života.

KOPIRANJE GENA

Čak i izvan laboratorija događaju se slučajne mutacije u toku kopiranja DNK. DNK predstavlja duplu traku nukleotida. Ovi nukleotidi rade kao slovne šifre koje diktiraju stvaranje proteina. Šifrirana poruka mora biti prenijeta precizno u toku svake diobe ćelije.

Radman i Wagner su opisali ovaj *zadivljujući podvig u preciznosti kopiranja genetske informacije*: „Za složene organizme kao što su ljudi, postizanje dovoljne točnosti je značajan podvig. Skup genetskih instrukcija čovjeka je niz od oko 3 milijarde slova. Ako bi greške bile rijetke (jedna u milijun), bilo bi 3000 grešaka u toku svake duplikacije ljudskog genoma. Pošto se genom kopira oko milijun milijardi puta u toku građenja ljudskog bića od jedne oplođene jajne stanice, bilo bi nevjerovatno da ljudski organizam može tolerirati tako mnogo grešaka. Činjenica je da je *sadašnji nivo grešaka jedna u 10 milijardi*. Kako stanice postižu toliku preciznost u kopiranju?“

Ovaj članak nam govori o eksperimentima koji pokazuju da u toku replikacije kromosoma (koji su sačinjeni od DNK) jedni enzimi izabiru ispravne nukleotide. Drugi enzimi provjeravaju ili vrše probno čitanje novog vlakna i izbacuju netočne nukleotide. Tako nastane pukotina, ali treći enzim iza toga provjerava i popravlja svaki propust koji su napravila prva dva čuvara.

Iako se ove aktivnosti stalno odvijaju, neke greške se ipak dogode. Srpasta anemija i talasemija su *bolesti* nastale zbog zamjene samo jednog pogrešnog slova u genetskoj poruci.

Ovi enzimi za odabiranje, probno čitanje i zamjenu DNK su odgovorni za čudesnu točnost prenošenja genetske informacije iz jedne generacije u drugu, a to podržava stabilnost prototipova - vrsta.

*Kada se dogodi ozbiljna greška, proces održanja prirodne selekcije teži iskorijeniti mutiranu nesposobnu jedinku. Vrste (stvoreni tipovi) ostaju stalne tokom generacija, razmnožavajući se „po svojim vrstama (prototipovima).“ Ovo vrlo dobro ilustriraju insekti zarobljeni u jantaru prije više tisuća godina, koji su *identični današnjim primjercima.**

Drugi članak na ovu temu s naslovom „Prirodno sredstvo za čuvanje gena“ od dr. R. Halliday ovako govori o ovim enzimima: „DNK polimeraza je očigledno evoluirala do ovog veoma mudrog, visoko funkcionalnog stanja, kao da ima razum.“ Točno je da informacija mora biti proizvod razuma, ali je jasno da priroda nema razum, nego je prototipove stvorio uzvišeni Mikrobiolog koji je odlučio da se sve živo razmnožava po svojim prototipovima.

Postoji variranje na nivou vrsta u konceptu koji je stvorio čovjek, ali *nikad ne postoji na nivou klase ili filuma koji je neophodan za evoluciju od molekule do čovjeka.* Klasifikacionisti nisu dali zadovoljavajuću definiciju što oni podrazumijevaju pod pojmom „vrsta.“ Sav genom za stvoreni tip - vrstu uključuje velike mogućnosti za varijacije, kao na primjer u vrsti pasa. Ali *križatelji se uvijek sreću sa granicama za varijacije.* Ponašanje enzima nas uvjerava da će greške u kopiranju nasljednog materijala biti popravljene. *Prirodna selekcija teži iskorijeniti ove greške.* Evolucionisti od Talesa do Darwina pravili su grešku što su primjenjivali varijacije unutar vrste na sanjarsku ideju da jedna vrsta može evoluirati u drugu. Riba se ni danas ne može pretvarati u vodozemca, a svi fosilni i genetički dokazi govore nam da se to nije događalo ni u prošlosti. Ovi dokazi podržavaju stvaranje, pri čemu su biljke i životinje stvorene po svojim vrstama (tipovima) sa sjemenjem koje nosi podatke o svim potomcima.

Opće je poznata činjenica da se **stečene osobine ne nasljeđuju.** Geni nose samo urođene osobine karakteristične za vrstu. Genetski je nemoguće da od amebe postane bilo što drugo osim amebe. Mutirana ameba (ili druga životinja) postati će bolesna ili mrtva ameba. Eksperimentalno je dokazano da se odsijecanjem repa štakorima u više uzastopnih generacija nikad nije pojavio štakor bez repa u potomstvu. Također već 3500 godina Hebreji obrezuju svoju djecu i nikad se nije rodio obrezani Hebrej. Jedno pleme vezivalo je novorođenom djetetu daščicu oko čela čime su mu deformirali glavu (bila bi plosnata). Ali i ta djeca su imali potomke normalnog čela. To znači da se **stečene osobine ne nasljeđuju.**

To što su *neke vrste izvana slične nije dokaz da su nastale jedna od druge, jer se genetski razlikuju.* U genetici nije poznat mehanizam kojim niže vrste postaju više vrste. Prirodna selekcija ne može stvoriti novi genetski materijal. Mehanizmi za određivanje nasljednih osobina ne teže mijenjanju osobine živih bića, nego teže nasljedne osobine održati ravnomjernim. Dakle, vrste su postojane i genetski odvojene oštrim granicama.

Svaka vrsta ima različit broj i raspored kromosoma kao osobnu kartu. Križanjem vrsta dobije se sterilan potomak koji prirodnim putem nikad ne bi ni nastao (mazga, mula). Čovjek ima 46 kromosoma; kunić=44; magarac=62; konj=64; majmun=54; paradajz=24; a protozoon

aulokanta=1600! Jednoćelijski organizam ima mnogo više kromosoma od čovjeka, iako bi broj kromosoma i količina DNK trebao rasti što su vrste složenije. Najviše kromosoma imaju organizmi koji se smatraju primitivnim.

Svaki bolji matematičar može izračunati koliko je nemoguće da se slučajno amino kiseline slože u bjelančevinu. Ako bakterije Esherichia Coli poredamo po cijeloj površini Zemlje u 2 cm debelom sloju, 1000 bakterija stane jedna na drugu u tih 2 cm. Ipak, za 5 milijardi godina postoji šansa da samo 2 njena gena dođu na svoje mjesto. A što je sa ostalim genima? A da bi bakterija funkcionirala, potrebno je da svaki gen bude točno na svom mjestu.

PRIRODNA SELEKCIJA

U prirodi postoji borba za opstanak i postoji prirodna selekcija u kojoj određene jedinke lakše preživljavaju, dok druge umiru. Na primjer, jedna vrsta leptira koja živi u Engleskoj ima svijetlu i tamnu formu. Ona uglavnom živi na drveću obraslom lišajevima svijetle boje. Zato su tamne jedinke bile malobrojne jer su na svijetloj podlozi bile lako uočljive. Sa razvojem industrije sa drveća su nestajali lišajevi, tako da su na tamnoj podlozi lakše uočljive bile svijetle jedinke, pa su bile malobrojne jer su ih predatori pojeli.

Očigledno je da neke vrste izumiru. Međutim, za evoluciju je potrebno da nastaju nove vrste, bez obzira da li stare odumiru, a to se u prirodi ne događa.

Postojanje prirodne selekcije nije dokaz da postoji evolucija. Mi samo saznajemo da neke jedinke lakše preživljavaju a druge nestaju, ali time nije stvorena nijedna nova vrsta. Prirodna selekcija ne stvara nove vrste i ne objašnjava kako su nastale vrste koje već postoje. Za stvaranje novih vrsta potrebno je nešto drugo, jer spontano same od sebe vrste nikad ne nastaju. Potreban je Stvoritelj.

LETENJE

Konstrukcija zrakoplova koju je čovjek uspio napraviti nevjerovatno je složena i precizna. Dužina krila, njihova zakrivljenost, struktura repa i motora, a naročito težina cijelog zrakoplova, sve to mora biti precizno napravljen da bi zrakoplov letio.

Međutim, vrabac kojeg srećemo na svakom koraku ima takvu strukturu tijela da ima bolje manevarske sposobnosti od bilo kojeg zrakoplova. Vertikalno polijeće i slijeće, munjevito mijenja pravac i kviri se mnogo rijeđe od zrakoplova. Čak i sam nalazi gorivo. Čovjek koji je upotrijebio svo svoje znanje i inteligenciju da bi konstruirao mašinu koja leti, morao bi se upitati tko je upotrijebio svo svoje znanje i inteligenciju da bi konstruirao vrapce? Ta napredna tehnologija koju ima konstruktor vrabaca daje nam osnove da vjerujemo da smo i mi konstruirani od strane tog istog konstruktora.

Čovjek jednostavno nije stvoren letjeti bez pomagala. Grudni mišići čovjeka čine manje od 1% ukupne težine tijela, a kod nekih ptica grudni mišići čine čak 30% tjelesne težine! Također, kosti ptica su veoma lagane i šuplje. Na primjer, jedna ptica čiji je raspon krila 2 m ima kosti teške samo 120 -150 grama. Zamislite ovo: njihovo perje je teže od skeleta, a samo perje je nevjerovatno

lagano. I pored toga, kosti su im čvrste i savitljive.

Svaka ptica, bio vrabac ili sokol, rođen je da leti i potpuno je opremljen za let. Svaki dio ptice fantastično je dizajniran i svrsishodan. Ptica izgleda kao stvorena za letenje, a Tvorac letačkih sposobnosti ptica je mnogo inventivniji od najboljih konstruktora zrakoplova. Pogledajte prozirno krilo muhe, veliko krilo orla, radarski sistem slijepog miša, super brzo mahanje krila kolibrića...

Letenje se po evoluciji moralo razvijati 4 puta posebno: kod insekata, ptica, reptila i sisara (slijepi miš).

Promjene od gmizavca do ptice nisu se mogle događati postepeno, malo po malo. Da bi ptica mogla letjeti, sve promjene su se morale dogoditi istovremeno, a ne jedna po jedna. Što vrijedi gmizavcu ako mu izraste perje, ako mu kosti nisu lagane i ako nema odgovarajuću mišićnu masu? Što vrijedi gmizavcu ako je nekim neviđenim čudom imao mutaciju da mu krljušt postane perje (a za to je vjerovatnost nevjerovatno mikroskopski mala, to jest ne postoji), da su mu kosti u isto vrijeme postale lagane (što je isto vrlo malo vjerovatno), ako su mu čak i mišići raspoređeni kao za letača, što sve to vrijedi ako mutacijama nisu u isto vrijeme nastali centri u mozgu koji će upravljati ovom živom letjelicom. Ptica nije završila pilotsku školu, ona se rađa sa urođenim letačkim znanjem.

Vjerojatnost da slučajno nastane nešto što ne mogu konstruirati ni najveći umovi na Zemlji je toliko mala da se prije može reći da je to nemoguće. Osloniti se na tako nevjerovatnu ideju kao što je evolucija gmizavaca u ptice prije se može nazvati praznovjerenjem nego znanost.

Ptica je odmah morala biti ptica da bi preživjela, a za trenutni nastanak ptica evolucija nije sposobna. Ptice, kao savršeni letači, morale su biti stvorene odjednom sa svim osobinama koje su im neophodne za letenje. Za takvu savršenu stvaralačku gestu potrebna je inteligentna, moćna ličnost, a ne slučajnost. Ta ličnost može biti samo Bog koji je stvorio i nas ljude.

Zato i u Bibliji piše: „Zapitaj stoku, naučiće te; ili ptice nebeske, kazaće ti; ili se razgovori sa zemljom, naučiće te; i ribe će ti morske pripovjediti. **Tko ne zna od svega toga da je ruka Gospodnja to učinila?**“ Job 12:7-9

PRIJELAZNI OBLICI IZMEĐU VRSTA - KARIKA KOJA NEDOSTAJE

Pod evolucijom se smatra proces stalnih morfoloških promjena kojim nastaju međuvrste, a poslije i nove vrste. Iz iskustva znamo da prijelaznih oblika nema, jer nitko nikada nije vidio u prirodi nijedan živi primjerak međuvrste. Danas bi Zemlja trebala bujati od međuoblika, ali međuoblika čak nema ni u fosilima. Kako to da je preživjela „početna“ vrsta koja je bila slabija i imala „potrebu“ da se mijenja i gotova „nova“ vrsta, a da nije preživjela nijedna prelazna forma? Ako je prijelazna forma bila bolja od početne vrste od koje je nastala, zašto onda nije opstala? Ako su prijelazne forme toliko slabe da su izumrle, kako su mogle živjeti toliko dugo vremena koliko je potrebno da se transformiraju u još bolju vrstu? Kako je moguće da od lošije međuvrste nastane još bolja vrsta? Zašto bi potpuno prilagođeni oblici života uopće imali potrebu mijenjati se? Znanstvena fantastika se previše uvukla u današnju znanost.

Kako se sa bespolnog razmnožavanja prešlo na spolno razmnožavanje?

Kada evolucionisti žele kazati da postoje prijelazne forme, oni pokažu crtež, a ne živi primjerak ili fosil.

Kada se usporede današnji primjerci živih oblika sa primjercima koji su navodno stari milijunima godina, vidimo da su skoro istovjetni. Kako to da nisu evoluirali? Na primjer, fosil

drveta Ginko, star navodno 200 milijuna godina, isti je kao i danas. Mravi od prije 100 milijuna godina isti su kao danas. Reptil tuatara nađen je fosiliziran u stijeni navodno staroj 135 milijuna godina. U mlađim stijenama ga nema, pa se vjerovalo da je izumro. Onda je nađen živi primjerak na Novom Zelandu. Kako su sva ova bića nepromijenjena prošla kroz evoluciju?

Da li sličnost među vrstama ukazuje na razvoj jedne vrste od druge, ili ukazuje na istog Stvoritelja? Postoji sličnost i između organizama za koje evolucionisti tvrde da su daleki srodnici. Npr. kičmenjaci i sipe imaju upadljivo iste oči, ali su drastično različiti u svim drugim stvarima. **Drastične razlike postoje i između „bliskih srodnika.“**

Sve navodne prijelazne forme danas su opovrgnute.

Prema evolucionistima, jedan od najvažnijih događaja u povijesti života je kada je riba evoluirala u vodozemce. Kako je bilo moguće prouzrokovati da se neke ribe *izlože opasnosti i krenu na kopno*? Popularna teorija kaže, da su se za vrijeme suše isušile bare u kojima su živjele neke ribe, primoravajući ih da se izlože opasnosti u traženju alternativnih staništa na kopnu. To je zahtijevalo trenutno rješenje, a evoluciji je potrebno ogromno vrijeme da bi se slučajno dogodile promjene koje ni najinteligentniji čovjek ne bi mogao namjerno izazvati.

Ova teorija ima mnoge nepremostive probleme: *Ribe su prilagođene za život u vodi; one imaju peraje za plivanje i škrge za izvlačenje kisika iz vode. Riba izvađena iz vode bila bi bespomoćna i vrlo brzo bi uginula. S druge strane, vodozemci su prilagođeni udisati zrak, imaju pluća i posjeduju noge* (osim sesilija, kod kojih nitko nema udove).

Ribe koje izađu na kopno uginu jer nemaju pluća, a vodozemci su stvoreni disati i hodati. Pošto škrge nisu mogle naglo postati pluća, što bi bila pogodnost za ribe čije su se bare isušile, evolucionisti **pretpostavljaju** da su se pluća razvila prije nego što su ribe napustile vodu. Razlika između škrge i pluća je ogromna, pa je teško zamisliti nešto što je između škrge i pluća.

Tokom mnogo milijuna godina, kod određenih tipova riba, peraje su se navodno pretvorile u noge i tako su nastali prvi vodozemci. Da bi objasnili evoluciju peraja u noge, evolucionisti su pregledali različite fosile riba i izdvojili ribu šakoperku (Crossopterygia) kao pretka vodozemaca. Zašto? Zato što su one imale peraje sa koščicama, za koje su pretpostavili da se mogu preobraziti u noge. Međutim, peraje nisu vezane za kralježnicu nego su utkane u mišiće, tako da ne bi mogla nositi tijelo ribe. Noge vodozemaca su vezane za kralježnicu i zato oni mogu hodati.

Izumrli vodozemac, ihtiostriga, izdvojen je kao predak modernih vodozemaca. Glavni problem evolucionista ogleda se u navodnim prijelaznim oblicima, jer je fosilni zapis skroz nepotpun. Evolucionist Adler kaže: „Mada se ovaj prijelaz, bez sumnje, odigrao u periodu od milijuna godina, ne postoji fosilni zapis tih etapa.“

Razlike između ribe šakoperke i ihtiostrige su ogromne. Ud i pojas uda kod ihtiostrige već je vodozemskog tipa. Nema dokaza da su se četiri peraje šakoperke preobrazile u noge, kompletno sa zglobovima i vezala za kralježnicu, dok su ostale peraje vjerojatno otpale. Što je moglo prouzrokovati razvoj vrata i odvajanje lubanje od grudnih kostiju? Takve ogromne promjene trebale bi ostaviti mnogobrojne prijelazne forme u fosilnom zapisu, a ipak nema ni jedne! Evolucionisti nemaju ništa osim **vjere** na kojoj se bazira njihovo uvjerenje da su vodozemci evoluirali od riba.

Čudno je i to što su se neki vodozemci sa kopna navodno vratili živjeti u vodi, iako su njihovi „preci“ upravo odatle pobjegli. Dr. Duane Gish kaže: „Ekstremno veliki jaz između riba i vodozemaca i naglo pojavljivanje, u stvari, svih paleozoičkih redova i tri živa reda, čine apsolutno nemogućim vjerovanje da su ove forme evoluirale.“

Riba Latimerija navodno stara 70 milijuna godina, predstavljena je kao međuoblik iako je 100%

riba. U naše vrijeme nađen je primjerak ove ribe koji je identičan onoj koja je navodno stara 70 milijuna godina. Kako je 70 milijuna godina ostala nepromijenjena kao međuvrsta?

Sve činjenice vezane za vodozemce, nekadašnje i današnje, ukazuju da nijedna od njih nije nikada evoluirala. Neki su izumrli, kao što je ihtiošteta, dok drugi i danas žive i mada nesumnjivo postoji raznolikost i varijabilnost, vodozemci su uvijek bili vodozemci - i uvijek će biti. Vodozemce je Bog stvorio u početku.

Ptice su po evoluciji nastale od gmizavaca. Dokaza nema, pa čak ni izvanjske sličnosti. Dovoljno je pogledati razliku između krljušti gmizavaca i perja ptica. Kakvo bi to čudo bilo da se četvrti prst prednjih nogu gmizavca izduži, da mu se koža na tim prstima preobrazu u krila i perja, a kosti odjednom postanu lagane? Zamišljena preteča ptica bila bi tako trapava da bi odmah bila pojedena. Takvih životinja nema ni među fosilima, a nema ni živih primjeraka. Arheopteriks je ptica a ne međuoblik. Zašto bi se uopće potpuno prilagođene vrste mijenjale u nesavršena bića?

Neke izumrle ptice su imale zube. Da li to znači da su nastale od reptila, ili to znači samo da neke ptice imaju zube? I neki vodozemci imaju zube a neki nemaju. Istina je ovo: „I stvorio Bog... sve ptice krilate po vrstama njihovim. I vidje Bog da je dobro.“ 1. Mojsijeva 1:21

Insekti su najbrojnija živa bića, 85% svih vrsta, a ipak nemaju prijelazne oblike. Svaki fosil 100% pripada svojoj vrsti.

Nađen je fosil vilinskog konjica istovjetan današnjem, a i fosil slijepog miša iz eocena, navodno star 50 milijuna godina potpuno je isti kao današnji.

PORIJEKLO SISAVACA

Sisavci žive skoro na svakom dijelu naše planete, na kopnu i u vodi. Raspon veličine im je od 80 mm veličine malih rovčica, do plavih kitova koji dostižu 33 m dužine. Postoje 3 potklase sisavaca: monotremati (sisavci koji se legu **iz jaja**), marsupijalni i placentalni sisavci. Ali koje je njihovo porijeklo? Popularno se vjeruje da su sisavci evoluirali od gmizavaca, ali postoji puno problema oko te teorije.

RAZLIKE: Mada njihove strukture skeleta pokazuju dosta sličnosti, postoje zaista značajne razlike između gmizavaca i sisavaca. Puno tih razlika je u mekim anatomskim dijelovima, koji nisu sačuvani u fosilnom zapisu. Na primjer, svi sisavci imaju dijafragmu, a gmizavci je nemaju. **Od čega je evoluirala dijafragma sisavaca?** Svi sisavci posjeduju važan organ u srednjem uhu - Kortijev organ - kojeg sačinjava 3 000 susjednih lukova koji formiraju tunel. Gmizavci nemaju Kortijev organ, ili nešto slično njemu i kako je sada on dospio kod sisavaca? Sljedeća karakteristika jedinstvena za sisavce jesu mliječne žljezde, koje priskrbuju mlijeko za mladunce. **Odakle potječu mliječne žljezde kada ih nitko prije sisavaca nije imao?** Neki predlažu da su mliječne žljezde nastale od znojnih žljezda, ali znoj je otpadni produkt, dok je mlijeko bogato hranljivim sastojcima. Svi sisavci, uključujući i monotremate, hrane svoje mladunce mlijekom, koje im je neophodno za opstanak.

VILIČNI I UŠNI PROBLEMI: Svi gmizavci, živi i fosilizirani, imaju nekoliko viličnih kostiju i samo jednu ušnu kost, dok svi sisavci, živi i fosilizirani, imaju samo jednu viličnu kost i tri ušne kosti. Prema evolucionistima, prilikom prelaska gmizavca u sisavca, dvije vilične kosti su se same odvojile od vilice i postepeno krenule ka uhu, gdje su se povezale sa postojećom kosti i formirale tipično sisavsko uho. *Fosilni zapis ne otkriva ovu vrstu prijelaza.* Zaista, teško je zamisliti kosti koje migriraju za vrijeme toka evolucije i čudo je kako je neko stvorenje koje je trpjelo ovu vrstu

promjene moglo ili jesti ili čuti kako treba.

SISAVOLIKI GMIZAVCI: Tvrdnja evolucionista je da je grupa izumrlih životinja, poznatih kao „sisavoliki gmizavci“ bila prijelazna, naročito dva primjerka, Morganucodon i Kuehneotherium, koji su bili oko 10 cm dugi. Ali čak i ovi imaju normalne gmizavske kosti uređene u vilice i uši. Oni mogu biti „slični sisavcima,“ ali su i pored toga bili gmizavci. Dimetrodon je imao na leđima strukturu nalik na jedro. Ne postoji bilo kakav dokaz odakle je on evoluirao, ili u što.

Prema evolucijskom računanju vremena, sisavoliki gmizavci su se pojavili u permu, prije 280 milijuna godina, u isto vrijeme kada i prvi gmizavci. Vjeruje se da su oni izumrli u juri, prije 160 milijuna godina, ali današnji fosilni ostaci sisavolikih reptila pronađeni su u gornjem paleocenu (vrijeme prije 60 milijuna godina). Tako, prema evolucijskoj vremenskoj skali, *oni su živjeli u isto vrijeme sa njihovim pretpostavljenim sisavskim potomcima* oko 120 milijuna godina - 100 milijuna godina duže nego što se prethodno mislilo! Pošto u stijenama ovog međuperioda nisu pronađeni fosili, mi smatramo da ovih 100 milijuna godina nikada nije postojalo.

PORIJEKLO POTVRSTA: Sve tri potvrste sisavaca - monotrenati, marsupialni i placentalni sisavci, pojavili su se u fosilnom zapisu naglo. Evolucionist Roger Lewin piše: „Evolucijski prijelaz ka sisavcima, koji se vjerojatno dogodio u samo jednom ili najviše dva pravca, još uvijek je zagonetka.“ Mada su monotremati (sisavci koji se legu iz jaja), kao što su bodljikavi mravojed i kljunar (platipus), često opisivani kao „primitivni,“ ne postoji dokaz koji bi ih povezao sa nekim gmizavskim pretkom. Kljunaš je zaista nevjerojatan primjer. On ima plovne kožice između prstiju kao patka, nosi jaja kao kornjača, ima dlaku i rep kao dabar, ali su mu mladunci sisavci kao i slijepom mišu. Tko mu je onda predak?

Marsupialni ili torbarski sisavci su sada ograničeni na Australiju (sa jednim izuzetkom - oposumi u Južnoj Americi), ali njihovi fosili su nalaženi na mnogim lokacijama. Međutim, najstariji fosili su čisto marsupialni. Placentalni sisavci su najraznovrsniji, sastoje se od 18 odvojenih redova, ali svaki od tih redova je poseban u odnosu na njegovo najranije pojavljivanje u fosilnom zapisu. Prije pola stoljeća George Gaylord Simpson napisao je: „Najstariji i najprimitivniji poznati članovi svakog reda već imaju temeljne orinarne karakteristike i nema slučaja približnog nastavljanja sekvenci jednog reda sa nekim poznatim. U većini slučajeva prekid je tako oštar i jaz tako veliki da je porijeklo redova špekulativno i veoma osporavano.“

Kada mi razmatramo velike razlike između kitova i žirafa, slonova i slijepih miševa, čini se nevjerojatnim da netko povjeruje da su oni mogli evoluirati od stvorenja sličnog rovčici u periodu od 200 milijuna godina, bez ostavljanja tragova u fosilnom zapisu. Činjenice se, međutim, kompletno slažu sa Biblijskim izvještajem o stvaranju. „I stvori Bog zvijeri zemaljske po vrstama njihovim, i stoku po vrstama njezinim, i sve sitne životinje na zemlji po vrstama njihovim. I vidje Bog da je dobro.“ (1. Mojsijeva 1:25)

MORSKI SISAVCI

Postoji oko 118 vrsta morskih sisavaca, uključujući cetacee (kitove i delfine), sirene (morske krave i dugonge), i pinipede (tuljane i morževe). Činjenica oko koje se slažu i kreacionisti i evolucionisti je da su svi morski sisavci savršeno građeni za njihov morski način života. Međutim, savršenost građe morskih sisavaca ukazuje na inteligentno projektiranje i nemogućnost da su postepeno evoluirali. Postavlja se pitanje: zašto su se sisavci vratili u vodu kada su njihovi „prec“ odatle odavno otišli?

„Mi imamo nesigurno znanje o njihovom porijeklu (cetacea), jer su najstariji poznati fosili iz eocena već očigledno kitovi.“ (L.Harrison: Natural History of the Whale, p.23.)

Znanstvenik Philip Gingerich je tvrdio da je pronašao fosilne ostatke „hodajućeg kita“ i znanstveni časopis je pratio njegovu rekonstrukciju tog stvorenja. Što je on **ustvari** otkrio? Samo **lubanju i nekoliko zuba!** Kako je onda opravdao naziv „hodajući kit“? Gingerich je tvrdio da su ti fosili pronađeni u sedimentima koji su jednom bili dio morske obale ili riječne obale i da je ovo stvorenje živjelo na rubu vode. Zaključak: to mora da je bio hodajući kit! A kosti noge? „Moguće je da smo pronašli nešto,“ kaže Gingerich, „ali biti ćemo sretni ako jesmo.“ To je premalo za „hodajućeg kita“!

U pogledu **kompletnog nedostatka fosilnog dokaza za ogromne promjene potrebne za prelazak stvorenja sa kopnenog na vodeni način života**, čini se vrlo naivnom tvrdnja da su specifičnosti pronađene kod morskih sisavaca stečene posredstvom postepene evolucije. Razmatrajući neke od zadivljujućih karakteristika pronađenih kod kitova, tvrdilo se da su oni dostigli najviši stupanj evolucije od morskih sisavaca. Očigledno je **kompletno odsustvo zadnjih udova**. Mada se nekada tvrdilo da kitovi imaju ostatak zadnje nožne kosti, jedino plavi kit ima takvu kost, koja nikako nije kost uda. (Vrijedno pažnje je da nitko od sirena, koje su navodno evoluirale kasnije nego kitovi, nema nikakav trag takvih kostiju.) Postojanje **nosnica kod kitova** omogućava vrlo pogodan način disanja za ove morske sisavce kada žele izaći iznad površine vode. *Evolucionisti tvrde da su nosnice „migrirale“ na vrh glave.* Glavna modifikacija lubanje zahtijevala bi neophodnost pomjerenja nosnica iz normalne pozicije sa njuške - na vrh glave, a *najstariji fosili kita pokazuju da su nosnice već u toj poziciji.*

Moramo spomenuti postojanje genijalne aparature sa kojom je ženka kita opremljena da omogući svom mladuncu **sisanje bez upijanja morske vode**. Majka zaista **pumpa** mlijeko u usta mladunca, koristeći **specijalni mišić** u svojoj dojki. Osim toga, kitovi imaju nešto što su evolucionisti opisali kao „specijalna uređenost,“ pomoću čega se grkljan produžio u cijev koja je umetnuta u nosni prolaz, što *sprječava ulaženje morske vode u dušnik kada kit otvara svoja usta da jede.* Naposljetku, cetacee posjeduju zadivljujući **sonarni sistem** koji im omogućava komunikaciju i lociranje objekata na osnovu zvučnih valova i ehoa. Za slanje i primanje ovih signala, kitovi i delfini imaju specijalno građene sinuse i slušne organe.

U pogledu ovih i drugih činjenica vezanih za morske sisavce, zajedno sa kompletnim nedostatkom fosilnog dokaza za njihovu evoluciju, sigurno da je najlogičnije zaključiti da je „Bog stvorio velika stvorenja u vodi.“ (1. Mojsijeva 1:21)

Prijelazni oblici, čak i da je moguće da nastanu, ne bi izdržali borbu za opstanak. Uginuli bi ili bi bili pojedeni. Umjesto obilja prijelaznih oblika u fosilima i u živom svijetu, nedostatak prijelaznih oblika dokazuje da je evolucija nemoguća. Evolucijsko drvo života spaja samo teorija.

Nekada se vjerovalo u „**Hekelov biogenetski zakon**,“ da embrionalni razvoj predstavlja ponavljanje evolucijskog razvoja vrsta. Danas se zna da je sam Hekel falsificirao svoje radove. Kada je embrionalni razvoj ozbiljnije istražen, utvrđeno je da nikako ne odgovara zamišljenom evolucijskom razvoju. „Bliski rođaci“ nemaju slične embrione, a „daleki rođaci“ imaju slične embrione.

Rudimenti su navodno organi bez funkcije, zaostali od evolucijskih predaka. Čak i da su zakržljali, to ne dokazuje evolucijski razvoj ka boljim vrstama nego degeneraciju postojećih vrsta. Kada je anatomija bolje proučena, utvrđeno je da je svaki dio tijela važan. **Slijepo crijevo** je dio limfnog sistema. Ono stvara antitijela koja su važna za obranu tijela naročito u djetinjstvu. Bori se protiv infekcija kao trbušni „krajnik.“ Neke vrste majmuna i mačke nemaju slijepo crijevo. Da li to

znači da je čovjek primitivniji od mačke i majmuna koji su se otarasili „nepotrebnog“ crijeva? **Krajnici** takođe imaju imunološku ulogu. Možemo živjeti bez njih kao i bez ruke i noge, ali je tijelu teže da se obrani od infekcije. Djeca rođena bez krajnika ostaju vrlo mala. Coccyx je **trtična kost**, koja je smatrana ostatkom repa bez funkcije. Međutim, za nju se vezuje nekoliko mišića važnih za razmnožavanje, rađanje i kontroliranje bešike. Ona pomaže da kada se čovjek uspravi, organi trbuha čvrsto stoje. Sljepoočnica podržava očnu jabučicu, omogućava da ne vidimo duple vizije. Podupire suznu vrećicu i zadržava prljavštinu da ne uđe u oko. Svi „rudimenti“ su **i danas u upotrebi**, a evolucionisti i dalje nemaju rješenje kako su nastali novi organi.

ČOVJEK - MAJMUN

Ako je nekom slučajnom mutacijom nastao čovjek, kako je u isto vrijeme nastala i žena? Da li to znači da su u isto vrijeme, kod grupe majmuna, mutirali isti geni? Pošto mutacije nasumce oštećuju genetski materijal, kako to da su izazvale takva oštećenja gena majmuna da su stvoreni muškarac i žena koji mogu da se razmnožavaju međusobno, a ne mogu da se razmnožavaju sa majmunima? Kako to da slučajnim oštećenjem gena, u isto vrijeme nastanu bića iste nove vrste, a različitog spola? Kako to da se danas ne događaju takve slučajnosti?

Čak i da je nekim čudom stvoren jedan ili više ljudskih parova, međusobnim križanjem u srodstvu, ljudski rod bi se brzo degenerirao. Degenerirane ljude bi prirodna selekcija odmah uklonila.

S druge strane, ako je Bog stvorio Adama i Evu savršene, oni su imali savršeni genotip, bez mutacija. Zato je potomstvo Adama i Eve moglo stupati u brak u srodstvu, jer zbog savršenog nasljednog materijala nije dolazilo do nasljednih bolesti. Poslije Potopa, kada je nestao vodeni omotač oko Zemlje, došlo je do jačeg utjecaja zračenja i radioaktivnosti pa je mnogo više dolazilo do mutacija. Zato je Bog kasnije rekao da se ne stupa u brak u srodstvu.

Evolucionisti pretpostavljaju da su se ljudi razvili od majmunolikih predaka, prije nekih 3 milijuna godina. Međutim, arheolozi su pronašli na raznim mjestima širom svijeta, veoma napredne, moderne kulture koje se naglo pojavljuju, a živjele su skoro istovremeno. To su bile kompletne civilizacije koje su posjedovale kompleksan jezik, profinjenu kulturu, poljoprivredna znanja, impresivnu tehnologiju i u mnogo slučajeva pisani jezik. Ove kulture su bile u stanju napraviti kalendar, sagraditi piramide, impresivne zgrade i morske lađe. Većina od njih je na kraju izgubila svoju naprednu tehnologiju i samo u zadnjih nekoliko tisuća godina ljudsko društvo počelo ju je ponovno sticati.

Nijedan majmun ne ispunjava anatomske i fiziološke zahtjeve da bismo ga smatrali pretkom čovjeka.

Kako su nastale rekonstrukcije dlakavog, pogrbljenog „čovjeka-majmuna“? Da li ga je netko vidio? Ili našao kostur? Iznenadjenje: od 2 koščice i puno mašte umjetnika saznali smo njegov izgled, građu, dlakavost, čak i da ima nakazno lice. Kad nema dokaza dobar je i crtež. Kako umjetnik može nacrtati osobu koju nitko nikad nije vidio?

Tako je 1922. od jednog zuba „rekonstruiran“ čovjek-majmun iz Nebraske, dok nije utvrđeno da je zub pripadao jednoj svinji. Piltdawnski čovjek je 41 godinu varao svijet dok nije utvrđeno da je nalaznik spojio ljudsku lubanju i majmunsku vilicu. Slikari su tada već bili rekonstruirali ovo „neuredno“, „dlakavo“ biće. 1891 je Eugen Dubois našao lubanju majmuna i *45 m dalje* dio kosti ljudske noge. Pošto je *tvrdio da kosti pripadaju istoj osobi, rodio se Javanski čovjek-majmun.*

Danas se pokazalo da su Ramapitekus i Australopitekus **obični majmuni** a ne prijelazne forme. To su izumrli tipovi stvorenih primata. Neandertalac je hodao uspravno i bio **čovjek degeneriranog izgleda**, a ne evoluirani majmun. Kada bi prošao gradom u modernoj odjeći, obrijan i ošišan (za razliku od evolucionističkih crteža), nitko ne bi obratio pažnju na njega. Na **nižem** stratigrafskom nivou od Neandertalca otkrivene su lubanje izrazito modernog čovjeka.

Razlike između čovjeka i majmuna su drastične u kromosomima, genima i krvi. Čovjek je inteligentno biće svjesno sebe i ima apstraktno mišljenje. Majmuni nikada nisu progovorili, jer samo čovjek ima centar za govor. Jezici starih naroda čak su i kompliciraniji od modernih. Majmuni nemaju ove osobine ni u blagom obliku. Majmuni nisu religiozni, a najstarija ljudska civilizacija imala je religiju. Zašto je čovjek-majmun izumro, a majmun opstao? Da li je majmun bolja vrsta od čovjeka-majmuna?

Čovjek je specifično biće u odnosu na sve životinje, ima osobine koje ne postoje u ostalom živom svijetu. Čovjek analizira, smišlja matematičke teoreme, logički misli, argumentira, govori, ima kulturu, komponira simfonije, bilježi svoju povijest, ima uređen društveni život, ekonomičan je (odgovorno upravlja dobrima), estetičar je (vrijednuje ljepotu), ima pravnu svijest (sud, pravda, kazna), ima etiku (razlikuje dobro i zlo), ima moć izbora i može vjerovati u Boga, biti duhovan. Religija je ono po čemu se čovjek potpuno razlikuje od životinja. **Karike koje nedostaju opovrgavaju evoluciju. Karika koja čovjeku stvarno nedostaje je Isus Krist. Jedino On može ponovno spojiti buntovnog čovjeka i Boga.** On je to učinio zato što voli stvorenja koja je stvorio iako su mu neprijatelji. Možeš prihvatiti ili odbaciti ovu kariku života. Izbor je na tebi.

FOSILI

Evolucionisti tvrde da su evolucionistički procesi previše spori da bi ih mi zapazili. Čak ni poslije 150 godina nismo vidjeli stvaranje prijelaznog oblika između vrsta, a kamoli stvaranje nove vrste. Ako danas ne vidimo prijelazne oblike, oni bi se ipak morali naći fosilizirani u naslagama tla koje je navodno staro milijunima godina. Ako ni među fosilima koji su tako stari nema prijelaznih oblika, onda je evolucija u škripcu.

Fosili su okamenjeni ostaci biljaka, životinja ili tragovi. Evolucionisti vjeruju da su fosili nastali u toku dugog vremenskog perioda, laganim taloženjem mulja preko nekih ostataka života. Pretpostavljali su da će se u najdubljim slojevima naći jednostavni organizmi, a u gornjim slojevima sve složeniji organizmi, sa obiljem prijelaznih oblika između vrsta.

Kreacionisti vjeruju da fosili nastaju u uvjetima katastrofe kao što je Biblijski Potop. Tada su organizmi bili živi sahranjeni, bez prisustva kisika i mikroorganizama, pa se nisu mogli raspasti. Zato će se u fosilnom zapisu vrste pojaviti odjednom, izmješane, bez postepenog razvoja i bez prijelaznih oblika.

Kad riba ugine, odmah biva pojedena od predatora. Ako nekim slučajem padne na dno, kosti joj budu razbacane bez reda. Sediment zato ne bi mogao postepenim taloženjem stvoriti fosil. Nađeni fosili ribe imali su poredane kosti, čak i očuvane mišiće i otvorene peraje. Mrtva riba skupi peraje kad ugine, a ove ribe su žive sahranjene. Postoji fosil velike ribe koja guta manju ribu i baš u tom trenutku ih je katastrofa obje zatrpala. Školjke pred smrt otvaraju svoje kapke, a nađeno je mnoštvo fosila školjki zatvorenih kapaka, što znači da su žive zatrpane.

Meduza koja ima tijelo sa 2% suhe materije i 98% vode, koja se na suhom posuši i od nje ostane neprepoznatljiva bijela skrama, ipak je nađena fosilizirana! Kao da je živa sahranjena i okamenjena

u katastrofi.

Nađeni su fosili pčela otvorenih krila, listova sa klorofilom (list nije uvenuo, nego je zatrpan prije no što se klorofil povukao), čak i okamenjeni tragovi zmija i ptica. Fosilizirane su nježne strukture prozirnih krila opnokrilaca, pa čak i pigment koji inače iščezne kad insekt ugine. Trag može ostati samo u blatu i morao je biti trenutno zatrpan i ubrzo okamenjen katastrofom. Činjenice iz prirode govore same.

Neke fosilne jednostavne forme izgledaju naprednije od današnjih složenijih vrsta. Npr. trilobiti su imali komplicirani optički sistem, kalcitna sočiva.

Sve nađene vrste u fosilnom obliku su i danas prepoznatljive, jer se nisu promijenile za sve te navodne tisuće i milijune godina. U fosilnom zapisu nema prijelaznih oblika između vrsta. Kako su očuvane samo lako prepoznatljive vrste a nijedan intermedijer, prijelazni oblik između vrsta?

Fosili konja u muzeju u New York-u poredani od najmanjeg do najvećeg ne dokazuju da su nastali jedan od drugog. Pokazalo se da ovi konji nisu živjeli po redoslijedu kako su poredani po veličini, po njihovoj navodnoj evoluciji. Ova zbirka pokazuje samo koliko varijacija ima konj, a ne pokazuje prijelaz između konja u drugu vrstu. Neki fosili sačuvani su u uspravnom položaju, jer ih je tako zatekla potopna katastrofa.

Neki fosili prolaze kroz više geoloških slojeva koji po evolucionistima imaju drastično različitu starost. Kada bi ti slojevi međusobno imali toliku vremensku razliku, onda ne bi nastao fosil, nego bi organska materija istrunula. To znači da je proces naslojavanja i fosilizacije bio jako brz, pa nije došlo do raspadanja.

Fosili morskih životinja nađeni su i u najvišim planinskim predjelima gdje nema mora. Jedino razumno objašnjenje je da se morsko dno prilikom neke katastrofe podiglo na tu visinu. Po današnjoj brzini erodiranja tla, fosili koji su navodno stari više milijuna godina uopće ne bi postojali, jer bi ih erozija odavno uništila.

GEOLOŠKI STUP

Standardni „geološki stup“ slojeva tla koji se pojavljuje u mnogim knjigama evolucije i geologije, izgleda vrlo uredno složen u teoriji, ali ipak **nigdje na Zemlji nisu nađene stijene poredane po ovom redoslijedu**. Ovaj zamišljeni stup zasnovan je na **pretpostavci** da se evolucija dogodila i da su „jednostavna“ stvorenja evoluirala u sve složenije oblike u toku više milijuna godina.

Ako bi se našao samo jedan fosil van svog mjesta, cijela teorija evolucije bi bila u nevolji. A ako bi bilo nađeno mnogo fosila van svog mjesta, to bi bilo fatalno za evoluciju. Dokaz o prisutnosti pravih ljudskih bića u stjenovitom sloju koji bi trebao biti tisuće milijuna godina stariji od čovjeka, bio bi dokaz da čovjek nije evoluirao.

Fosili riba u „najstarijim“ stijenama dokazuju da ribe nisu polako evoluirale od jednostavnijih organizama. Postojanje cvjetnih biljaka u prekambrijskim stijenama je dokaz da se te biljke nisu prvi put pojavile u kretaceusu, preko 400 milijuna godina kasnije.

Po evoluciji, moderni čovjek se pojavio prije oko milijun godina. Međutim, u sloju iz miocena starom navodno 25 **milijuna** godina, nađen je moderni ljudski skelet (Guadeloupe), ljudska vilica u uglju (Italija) glinene figure koje su pravili ljudi (Idaho, USA). U karboniferu, prije navodno 345 milijuna godina, nađeni su ljudski tragovi (USA) ljudski predmeti u uglju, zlatni lančić i željezni lonac. Po evoluciji tada bi trebali postojati najviše vodozemci i reptili, a nikako čovjek.

U ordoviciju, prije navodno 500 milijuna godina, po evoluciji trebali bi postojati samo prvi kralješnjaci i morski život. Ipak, u Teksasu je nađen dječji zub. U kambriju, prije 570 milijuna godina, po evoluciji trebala su postojati samo „primitivna“ morska stvorenja (trilobiti i ljuskari). Međutim, u istom sloju su nađeni otisci ljudskih stopala zajedno sa fosilima trilobita (Juta, SAD) kao i fosili svakog većeg živog filuma, uključujući i kralješnjake (ribe). U prekambriju, prije 4600 milijuna godina, kada su po evoluciji postojale samo alge i mikroorganizmi, nađeni su fosili peludovih zrna cvjetajućih biljaka (Grand Canyon, USA, i na drugim mjestima).

Kao vrhunac, u dolini Gleen Rose, pored rijeke Paluksi (Teksas), nađeni su jedno preko drugog fosilni tragovi čovjeka i dinosaura, kao da su zajedno bježali od nečega. Po teoriji evolucije, dinosauri su nestali 149 milijuna godina prije no što se pojavio čovjek! Umjesto da fosili potvrde da dinosaura i čovjeka dijeli ogromno vrijeme, vidimo da su živjeli istovremeno.

Neki organizmi poslije davljenja potonu, a neki plutaju po površini. Zbog toga su se poslije Potopa i grupirali fosili određenih vrsta na određenom nivou. Dakle, ne radi se o njihovom evolucijskom razvoju, nego o brzini taloženja u poslijepotopnom slijeganju tla.

Zašto su u najdubljim stijenama nađeni samo mikroorganizmi, a ne krupnija i složenija živa bića? Otkriveno je da i danas postoje živi mikroorganizmi u svim sedimentnim stijenama, koji podzemnim vodama dospjevaju u stijene na dubinama od 6 km! Na toj dubini u stijenama naravno nikad i nije živjelo nijedno drugo živo biće, pa onda ne možemo ni da ih nađemo iskopavanjima. Zato je logično da će u dubokim stijenama biti nađeni mikroorganizmi, a da će sisavci, ptice ili gmizavci biti nađeni samo u gornjim slojevima, jer je to njihovo stanište, a ne vrijeme pojavljivanja u povijesti. Redoslijed pojavljivanja fosila u geološkim slojevima više je u vezi sa njihovim staništem (mjestom življenja) i ponašanjem pri utapanju, nego sa vremenom njihovog pojavljivanja na Zemlji.

Također je moguće da su se površinski mikroorganizmi infiltrirali u duboke stijene u toku katastrofičkih događanja.

Dakle, u geološkom stupu fosili su grupirani na osnovu ovih faktora koji značajno utječu na njihov razmještaj: 1) pokretljivosti; 2) plovnosti; 3) ekoloških faktora.

Pokretljivost: Životinje su na različite načine pokušavale izbjeći posljedice Potopa. Na primjer, ptice su rijetke u fosilnom zapisu jer su letenjem mogle otići u tada najviše krajeve. Zato fosili ptica nisu nađeni ispod slojeva jure, a fosilni tragovi ptica nađeni su u trijasu, bez njihovih kostiju. Također su fosilni tragovi vodozemaca i gmizavaca uglavnom nađeni u nižim slojevima nego što su nađene njihove kosti, što znači da su bježali od nadolazeće vode. Krupnije životinje su tako uspješnije bježale nego sitne životinje.

Plovnost: Mnogi znanstvenici ukazuju da su fosili sortirani na osnovu njihove gustoće. Na primjer, većina jednostavnijih organizama (koralji, puževi, školjke, brahiopodi, i drugi morski organizmi) imaju veću gustoću nego kralješnjaci kao što su žabe ili mačke, pa su zato češći u donjim dijelovima geo stupa. U toku poplave, efekat gustoće odgovoran je za ovakav raspored organizama. Međutim, životinje sa težim kosturima javljaju se i u višim dijelovima geo stupa. Za to može biti odgovorna plovnost leševa koji mogu plutati daleko duže nego leševi druge vrste. Ptice plutaju u prosjeku 76 dana, sisavci 56 dana, gmizavci 32 dana, vodozemci 5 dana.

Teorija ekološke zonacije: Jasno je da mjesto i dubina na kojem se pojavljuju fosili, zavisi i od njihovog staništa. Biljke i životinje u visokim planinama značajno se razlikuju od onih na nivou mora. Tako su žabe i zmije rijetki u planinama, kao i sisavci. Tako je moguće da su dinosauri i ljudi živjeli u isto vrijeme, ali u različitim područjima. Jasno je da su pretpotopni ekosistemi različiti od današnjih, pa je onda takav i raspored fosila.

Čuveni „geološki stup“ je vremenski prevelik, jer ogromna vremenska skala u milijunima godina u stvarnosti nije ni postojala. Jedina logična alternativa tumačenja zapisa života na Zemlji je šestodnevno stvaranje prije nekoliko tisuća godina, iza kojeg je poslije nekog vremena slijedio veliki opći Potop po cijeloj planeti. Poslije Potopa su za kratko vrijeme fosilizirani ostaci života, prije no što su stigli raspasti se. Zato u fosilnom zapisu ne nalazimo redosljed od jednostavnih oblika života ka složenijim, nego je sve ispreturano.

KATASTROFA

Većina geologa prije oko 160 godina vjerovala je da su sedimentne stijene nastale u katastrofi. Međutim, poslije pojave ideje o evoluciji, većina modernih geologa vjeruje da su sedimentne stijene formirane polako tokom milijuna godina. Evolucija je plasirala ideju o **uniformizmu**: „**sadašnjost je ključ za prošlost**.“ Međutim...

FOSILNA GROBLJA

Postoje masovna groblja fosila svuda po svijetu. U njima se nalazi na milijarde riba, čiji fosili ne bi bili sačuvani u normalnim uvjetima jer mrtva riba ispliva na površinu, raspadne se ili je pojedu strvožderi. Postoje također brojna groblja dinosaura. 1878 godine otkriveni su kosturi 31-og gigantskog iguanodona na 300 m dubine u rudniku ugljena u Fosse St. Barbe, Belgija. Svi su oni naglo zatrpani sedimentom od blata.

FOSILI KOJI PROBIJAJU VIŠE STRATUMA (SLOJEVA)

Evolucionisti tvrde da su sedimentne stijene nastale taloženjem materijala u toku milijuna godina. Međutim, nađeni su fosili stabala drveća koji se protežu kroz veći broj stjenovitih naslaga - poznati kao **polistratski fosili**. Tu ne može biti sumnje da su te stjenovite naslage nataložene naglo, veoma brzo. U Joggings (Nova Škotska, Kanada) mnoga uspravna stabla protežu se kroz **760 m naslaga**, probijajući **20 vodoravnih geoloških slojeva!** **Ovo drveće moralo je biti sahranjeno u toku nekoliko godina, jer bi se inače raspalo.**

Postoji veoma jak dokaz da ova fosilizirana stabla drveća nisu nađena na mjestu gdje inače rastu, nego su doplovila do njihove sadašnje pozicije. Neka stabla su nađena sa **korjenjem okrenutim na gore**. Nedavna istraživanja na planini Sveta Helena u SAD, pribavila su dokaze da su stabla mogla plutati u vertikalnom položaju (a ne u horizontalnom), i da su veoma naglo zatrpana. Milijuni stabala sasječeno je erupcijom 1980-e godine i kasnije sprano u jezero Spirit, pa tako sada mnoga stoje uspravno u sedimentu na dnu jezera. Naravno, ove naslage nisu nastale taloženjem u toku milijuna godina nego za kratko vrijeme, čemu smo mi svjedoci. Kada geolozi ne bi znali da se ova katastrofa dogodila 1980., sigurno bi tvrdili da ima mnogo veću starost.

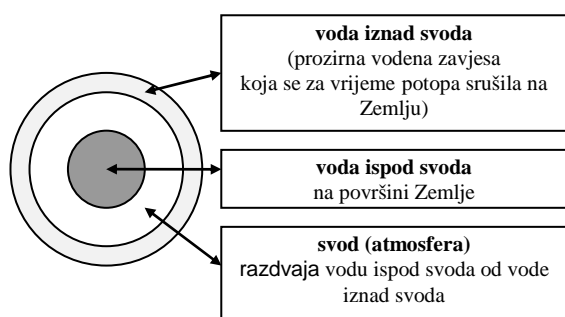
FOSILI NJEŽNIH STRUKTURA

Sada su već uobičajena otkrića nježnih fosilnih struktura kao što su **tragovi valova** ili **kišnih kapi**, primjerci **letećih insekata**, **lišća** i **cvjetova** sačuvanih u stijenama. To ukazuje na njihovo **naglo zatrpavanje**, jer se oni nikada ne bi sačuvali pod „normalnim“ uvjetima.

POTOP

Površina zemlje nosi obilje dokaza za katastrofu koja se dogodila istovremeno na cijeloj planeti. To nisu bile brojne lokalne katastrofe, nego jedan univerzalni Potop, kako i piše u Bibliji: „I Gospod videći da je nevaljalstvo ljudsko veliko na zemlji, i da su sve misli srca njihova svagda samo zle...(reče) -Evo pustiću Potop na zemlju da istrijebim **svako** tijelo...“ 1. Mojsijeva 6,5-17 Dakle, po Bibliji, dogodio se Potop na cijeloj planeti, koji je uništio sva tjelesna bića osim onih u Noinoj arci.

Evolucionisti negiraju postojanje Potopa u prošlosti. Neki evolucionisti vjeruju da su se događale manje katastrofe, ali se po njima nikada nije dogodila planetarna katastrofa. Tako stvaraju sebi nerješive probleme: Kako su nastala fosilna goriva (nafta, ugljen) na cijeloj planeti, a naročito na polovima gdje je sve pod ledom? Kako su nastala fosilna groblja školjki koje se nisu otvorile kao što rade pred smrt i ribe koje nisu spustile peraje? Zašto su izumrli dinosauri? Kako je nastalo ledeno doba? Kako su nastale sedimentne stijene svuda po Zemljinoj kugli, pa i na Himalaji? Odgovor koji nam je otkrio Bog u Svetom Pismu je Potop.

PRIJE POTOPA

Kada je stvorena planeta Zemlja, na cijeloj njenoj površini bila je voda. Bog je drugog dana stvaranja atmosferom odvojio vodu na površini planete od vodenog omotača iznad atmosfere (svod). Dakle, postojao je vodeni omotač oko naše planete iznad atmosfere. Veliki dio današnjih oceana bio je iznad našeg zračnog omotača.

Taj omotač je stvarao efekat staklenog vrta, tako da je temperatura na Zemlji bila ujednačena i ugodna na cijeloj planeti. Dakle, klima je bila ujednačena, tako da nije bilo ekstremnih temperatura na sjevernom i južnom polu i na ekvatoru. Grenland je zato i danas zadržao ime Zelena Zemlja, jer je u naslagama leda na polovima nađena gigantska fosilizirana subtropska vegetacija. Postoje

dokazi da je tropska klima bila i na polovima: nalazišta ugljena u polarnim regijama pokazuju da su bujne šume nekada rasle tamo gdje je sada samo snijeg i led. Nađeni su fosili tropskog bilja i životinja. Na Aljasci je nađen fosil palme, a na Novosibirskim otocima nađeno je voćno drvo visine 30 m, sa zrelim plodovima i zelenim lišćem, gdje sada rastu samo 2,5 m visoke vrbe. To drvo je zatrpano prije nego što je povuklo klorofil iz lišća i prije nego što su plodovi otpali sa njega. Nađeni su smrznuti mamuti koji imaju u ustima i želucu bilje koje raste u suptropskim uvjetima, kojega sigurno nema u snijegu i ledu na polovima. U Arktičkom tlu nađeni su ostaci preko 60 životinjskih vrsta (nosorog, deva, konji, tigrovi, antilope) pomiješani sa korijenjem drveća. Tamo gdje je nekad bujao život, danas je snijeg i led, kao što je i opisano u Bibliji.

Prije Potopa zbog ujednačene temperature nije bilo zračnog kretanja (vjetra), prašine, ni kondenzacije u atmosferi, pa nije padala kiša nego je rosa natapala zemlju. Vlažnost je bila velika pa je vegetacija bila bujna. Vodeni svod je štitió od ultraljubičastih zraka Sunca, pa vjerojatno nije bilo radijacije, ni C_{14} , bar ne u današnjem obliku. Atmosferski pritisak bio je viši nego danas, smatra se oko 2,18 Atm, što je dodatni faktor za ondašnju dugovječnost ljudi (oko 900 godina). Danas se u hiperbaričnim komorama visoki pritisak koristi za liječenje senilnosti i moždane kapi. Razvijena je Hiperbarična kirurgija, jer je otkriveno da rane zaliječe mnogo brže pod visokim pritiskom i većom količinom kisika, kao što je bilo prije Potopa. Povjesničar Josip Flavije tvrdi da su naši preci živjeli oko 1000 godina (Hebrejske Starine 88 str). Samo pod visokim pritiskom i obiljem kisika ogromni reptil pteranodon sa rasponom krila od 17 m mogao je letjeti. U današnjim uvjetima ne bi mogao ni da se podigne sa zemlje.

UZROK I EFEKTI POTOPA

Zbog moralne izopačenosti pretpotopnih ljudi i namjernog negiranja Boga kao Stvoritelja (2. Petrova 3,5-6), Bog koji održava život na Zemlji dopustio je da voda iznad svoda padne na površinu Zemlje. Tako se dogodio Potop. Vodeni omotač se srušio na Zemlju: „Otvoriše se ustave nebeske.“ 1. Mojsijeva 7:11

Zbog sve veće razdvojenosti ljudi od Stvoritelja i zbog zla među ljudima koje je raslo, vodeni omotač koji je bio oko Zemlje pao je na njenu površinu. U toku 40 dana i noći, padaline su bile neprekidne. Padaline su pokrenule zračne mase, vjetrove velike jačine, što je hladilo zrak. Površina tla je bila topla pa je popucala, a iz dubine zemlje izbili su gejziri („razvališe se svi izvori velikog bezdana“), a vulkani su izbacivali lavu i pepeo. Zbog izbijanja vode i lave iz zemlje, stvorila se praznina u unutrašnjosti zemlje, pa je sljeganjem tla došlo do tektonskih poremećaja i do stvaranja planina. Visoke planine koje su sačinjene od sedimentnih stijena predstavljaju ilustraciju veličine katastrofe koja je zadesila našu planetu, kada se morsko dno moglo izdići čak na 8000 m. Tlo je prilikom Potopa potpuno erodiralo, podigao se mulj i blato, čijim su kasnijim sljeganjem i očvršćivanjem nastale sedimentne stijene. Jake zračne struje, uz velika isparavanja sa tople površine Zemlje, donijele su obilne sniježne padaline i efekat ledenog doba.

POSILIJE POTOPA

Poslije Potopa, klimatski uvjeti su se drastično izmjenili. Počela su se smjenjivati godišnja doba, hladnoća i vrućina, počela je padati kiša. Životni vijek čovjeka drastično se smanjio, a bića koja

nisu mogla održavati temperaturu tijela, uginula su (na primjer dinosauri). Mnoge životinjske vrste su izumrle. Voda je sahranila skoro sav živi svijet, fosilizirala je pretpotopne šume i stvorila naftu i ugljen. Danas fosilna goriva više ne nastaju u većoj mjeri.

Smirivanjem vode i vjetrova, taloženjem materijala nastale su sedimentne stijene pune fosila i to po površini cijele planete. Zbog drastičnog izdizanja potopljenog tla u ovoj katastrofi, fosili morskih životinja dospjeli su i na najviše planinske vrhove.

Zbog nestanka zaštitnog vodenog omotača, kozmičko zračenje je poslije Potopa bilo pojačano, a mutacije su postale sve razornije za živi svijet (što je uzrok drastičnog smanjenja životnog vijeka). Tek poslije Potopa počelo je stvaranje C_{14} , tako da je pretpotopni materijal izgleda mnogo stariji nego što jeste, jer prije Potopa nije bilo stvaranja C_{14} zbog vodenog omotača..

DOKAZI DA SE POTOP STVARNO DOGODIO

Fosili su dokaz za katastrofu u kojoj su stvorenja živa sahranjena. Groblja morskih fosila širom svijeta, koja su negdje velika i desetine km^2 , govore o globalnoj katastrofi. Fosili se danas ne formiraju, jer se organizmi raspadnu prije nego što ih sediment može zatrpati. Fosili i velike životinje protežu se kroz 6-16 m sedimenta, pa čak postoje i okamenjene šume sa drvećem zatrpanim u vertikalnom stanju sa visinom sloja od oko 750 m, na primjer Joggings, Nova Škotska, što govori o kratkom vremenu taloženja. Ako su uniformističke ideje točne, gornji dio ovog drveća raspao bi se dok bi čekao stotine tisuća godina da se sediment nataloži preko njega. Lokalne katastrofe, kao na planini Sveta Helena 1980, pokazuju da je moguća mnogo brža stopa taloženja sedimenta. Naslage ugljena i nafte u polarnim predjelima govore o ogromnim fosiliziranim šumama pretvorenim u fosilna goriva.

Sedimenti, slojevi zrnastih stijena nataloženi širom svijeta također su dokaz za opći svjetski Potop. Tisuće metara neprekidnih sedimentnih slojeva duž kontinenta govori o svjetskoj morskoj katastrofi prije nego što se kopnena masa podijelila na sadašnje kontinente.

Vulkanske stijene pokrivaju tisuće kvadratnih milja na način *potpuno različit od današnjih vulkanskih izljeva*. Analiza lave iz različitih dijelova izljeva odvojenih tisućama milja, potvrđuju da su *nastali u jednom izljevu*. Ovi ogromni izljevi širom svijeta, od kojih su svi nekoliko puta veći od svih nedavnih, dokaz je da su se svi izvori bezdana provalili kao što je opisano u 1. Mojsijevoj 7.

Najčešće prirodne katastrofe su zemljotresi, bolesti, glad. Poplave ne izazivaju toliko smrtnih slučajeva, a ipak mnogi narodi tvrde da je baš vodena katastrofa izazvala smrt skoro cijele populacije na planeti, osim jedne porodice.

DOKAZI ZA NOINU ARKU

Stabilnost Noine arke: Na Univerzitetu na predavanjima o hidrauličkom inženjerstvu, može se čuti da je najstabilniji oblik broda Noina arka. Biblija daje njene dimenzije: 300 lakata duga, 50 široka, 30 visoka, sa prozorima veličine jednog lakta, sa vratima sa strane. Bila je na 3 nivoa. Mada je takav brod spor, skoro je nemoguće da se prevrne. Naravno, Noa nije nigdje žurio, jedino je bilo važno da se brod ne prevrne. Takav brod bi se čak i pri nasilnom naginjanju od 60° vratio u prvobitni položaj.

Dužina i širina u razmjeru 6:1 daje stabilnost, opirući se vrtložnim silama, okretanju i kotrljanju.

Brod bi lako plivao kroz valove zbog svoje dubine. Svi testovi modela broda prema kompjuterskim proračunima daju prednost obliku Noine arke. 1844 Brunel je koristio sličan razmjer u Velikoj Britaniji (322 x 51 x 32,5). Brunel je gradio prema iskustvu generacija brodograditelja, dok je Noa gradio po prvi put, ne po svom znanju nego po Božjem otkrivenju.

Kapacitet: Da li je takva Arka zaista mogla nositi sva stvorenja koja su neophodna da bi se nastanila zemlja poslije Potopa? Današnji lakat dug je oko 0,5 m, a prepotopni ljudi su bili mnogo viši od današnjih, pa su imali i veći lakat, a to znači da je kapacitet arke bio još veći. Ali čak i da uzmemo kraći lakat 0,45 m, Arka bi bila dužine 145m x 24m x 14m. To bi dalo kapacitet od 465 333 m³ gdje se može smjestiti 14 000 tona. To bi bilo jednako sa 522 standardna kamiona teretnjaka, koji mogu prevesti 125 280 ovaca. Postoji nekih 18 000 vrsta kopnenih životinja prosječne veličine sličnoj ovci, tako da čak ubrajajući sve one vrste koje su istrijebljene u Potopu, bilo bi mjesta za po dvije od svake vrste samo na jednom katu. Naravno, uzeti su samo primjerci životinja koje imaju genetski potencijal za sve rase njihove vrste. Primjerke životinja nije birao Noa, nego Bog. Odabrani primjerci su sami ulazili u arku. Na drugom katu mogla je biti smještena hrana (podrazumijevajući da životinje nisu bile u zimskom snu), a na trećem katu mogla je biti Noina porodica i drugi ljudi, da su se im htjeli pridružiti.

U arci je Bog sačuvao od svake životinjske vrste po 1 par, a od jestivih po 7 pari. Sve su stale u arku jer Noa nije uzeo sve podvrste, nego predstavnike vrsta od kojih su nastali sve podvrste. Mnoge životinje su bile u stanju kibernacije (zimskog sna), pa su i sa mnogo manje hrane sve životinje mogle opstati. Moguće je da su predstavnici krupnijih životinja bili njihovi mladunci.

Arka bi tako imala gaz od nekih 15 lakata, pa se nije mogla nasukati u toku Potopa, jer u Bibliji piše da je voda bila 15 lakata iznad najvišeg brda. Kada su se vode povukle, Arka se zaustavila na planini Ararat, blizu tursko-ruske granice. Postoje brojni izvještaji o prizorima viđenim u tamošnjem ledu. Političke i geografske teškoće onemogućuju traganje za ostacima Arke.

Ovakve svrhovite građevine ne postoje u mitologijama. Mitološki opisi Potopa kod drugih naroda prepuni su očigledno nestvarnih detalja. Babilonci su također opisali da je brod imao 3 kata, ali u obliku kocki različitih dimenzija. Ovakav brod bi se odmah okrenuo naopačke i potonuo.

Noin brod realno se može održati na izuzetno uzburkanom moru. Biblijski Potop je opisan realnim jezikom, sve su to situacije koje su moguće da se dogode. Noin brod nije izmislio čovjek, jer je ova tehnologija stvorena tek u moderno doba. Detalje za gradnju broda dao je najmudriji Konstruktor - Bog. Ipak, Noina arka nije opstala u Potopu zbog dobre građe, nego zato što ju je Bog čuvao radi 8 ljudi koji su imali potpuno povjerenje u Boga.

ZAŠTO LJUDI NEGIRAJU POTOP?

Postoje dva velika razloga zašto se svjetovni geolozi suprotstavljaju „potopnoj geologiji“:

- 1) Potop bi poremetio uniformističke postavke koje su neophodne za evoluciju. Potrebni su im milijuni godina „geološkog vremena“ da bi evoluciji dali vremena da se eventualno slučajno dogodi;
- 2) ne dopada im se što je Potop Božja presuda bezbožnim ljudima. Ali koliko god da se ljudima ne dopada ideja suda, to je realnost.

Isus Krist je govorio o Potopu kao o povijesnom događaju, a ne kao o mitološkoj priči, a također i apostoli. U Bibliji, Potop kao izvršenje presude povezan je sa budućim, univerzalnim sudom: „Zato tadašnji svijet bi vodom potopljen i pogine. A sadašnja nebesa i zemlja tom istom riječi zadržana su

te se čuvaju za dan strašnog suda i pogibli bezakonih ljudi.“ 2. Petrova 3.6-7. Kao što je Bog predvidio način da se izbjegne Potop, tako što su pobožni Noa i njegova obitelj napravili brod po Božjim uputstvima, tako je On predvidio način da se izbjegne i budući sud koji će On izvršiti. Jedina prava zaštita je povjerenje u Boga i vjernost Njemu.

Bog nije dao mnogo podataka koje bi znanstvenici mogli koristiti da bi shvatili mehanizme i zakonitosti koji su djelovali prije Potopa, za vrijeme i poslije Potopa, jer osnovni problem čovjeka nije neznanje znanstvenih istina. Bog je u Bibliji opisao da je osnovni ljudski problem odbacivanje Božjih moralnih načela, pa nam je zato u Bibliji ostavio mnogo više podataka kako da se vratimo u prvobitno karakterno stanje.

LEDENO DOBA

Ledeno Doba nije moglo nastati na toploj Zemlji, u današnjim uvjetima. Hladan zrak je suh, pa ne bi bilo snijega. Na primjer, u Sibiru nema ledenog pokrivača i ima vrlo malo snijega. Tamo ima hladnoće ali nema vlažnosti, nema isparavanja koje je potrebno za padaline i ledeno doba.

Za ledeno doba je potrebno mnogo vlage i isparavanja. Dobro je poznata fizička činjenica da isparavanje nastaje zbog procesa hlađenja (moderni hladnjaci rade na principu isparavanja.). Prilikom Potopa „razvališe se svi izvori velikoga bezdana, i otvoriše se ustave nebeske... I navaljivši voda, i usta jako po zemlji, i kovčeg stade ploviti vodom. I navaljivaše voda sve većma na zemlju, i pokri najviša brda što su pod cijelim nebom... I posla Bog vjetar na zemlju da uzbije vodu.“ 1.Mojsijeva 7:11-19; 8,1 Poslije Potopa prvi puta se spominju godišnja doba, toplina i hladnoća, ljeto i zima (1. Mojsijeva 8:22).

Ovdje postoje svi uvjeti za ledeno doba: ogromna masa vode pokrenula je zračne struje i snažne oluje spustile su temperaturu i do -90°C, zamrzavajući milijune mamuta čiji su ostaci još uvijek zamrznuti u arktičkom tlu. Mamuti su često nalaženi u smrznutom „blatu“ pomiješani sa ostacima drugih životinja.

Isparavanja i suhi vjetar su idealni uvjeti za stvaranje leda na polovima. Poslije 40 dana i noći padanja potopne kiše, mora su još uvijek bila topla zbog podmorskog vulkanizma što je dovodilo do isparavanja vodene pare, koja se u visinama hladila zbog zračnih struja i vraćala na zemlju u vidu snijega.

„I posla Bog vjetar na zemlju da uzbije vodu (1. Mojsijeva 8:1).“ Vjetar je padaline nosio ka polovima. Tamo je mjesecima obilno snježilo. Zbog oblaka od vulkanske prašine u zraku, manje sunca je prodiralo do tla. To su bili idealni uvjeti za početak jednog jedinog ledenog doba poslije Potopa i za hlađenje polarnih predjela. Stopa taloženja snijega i leda bila je ogromna u usporedbi sa današnjom. Ovaj teški snijeg onda je bio sabijan u ogromne ledene ploče i to je početak ledenog perioda. Hladnoća je stvarala mase plutajućih ledenih brijegova.

Računa se da je ovakvo stanje potrajalo oko 100 godina. Vremenom je došlo do zasićenja, smanjena je stopa isparavanja, zrak je postao suši, padalina je bilo sve manje, pa se ledeno doba počelo povlačiti do današnjeg stanja. Ledeno doba je naglo završilo kao što se kocka leda u čaši naglo otopi. Dok je led prisutan temperatura vode ostaje oko točke smrzavanja, ali čim se led otopi temperatura počinje naglo rasti. Zanimljivo je zapaziti da mnogi geolozi govore da se ledeno doba naglo završilo.

Dakle, ako je klima samo topla, nema ledenog doba. Ako je klima samo hladna, opet nema ledenog doba jer je hladan zrak vrlo suh i ne proizvodi padaline.

Sa mnogo vode zarobljene u ogromnim ledenim pločama, razine mora su sigurno bile *niže* nego danas, a „*kopneni mostovi*“ su vjerojatno spajali sva glavna kopnena područja na Zemlji. Dok je led prekrivao našu planetu, mogli su biti naseljeni kontinenti koji su danas odvojeni oceanom. Zbog leda na kopnu nivo mora bio je niži, pa su sigurno postojali kopneni mostovi između Aljaske i Rusije (Beringov prolaz), i Australije i jugo-istočne Azije (Timorov prolaz). Poslije otapanja leda, ovi kopneni mostovi su potopljeni. Sve ovo izgleda jako osmišljeno, sa ciljem da se ljudi i životinje jako brzo rasele po cijelom svijetu. To objašnjava postojanje domorodaca u Americi i Australiji, kao i njihovu specifičnu floru i faunu.

Po evolucijskoj teoriji Ledeno doba je postojalo dosta dugo. Da je to točno, u fosilnom zapisu naročito na polovima, našli bismo mnoge vrste prilagođene ekstremno niskim temperaturama. Međutim, na polovima su redovno nalaženi fosili biljaka i životinja karakterističnih za subtropsku i tropsku klimu.

ČOVJEK I LEDENO DOBA

Najviše stihova u Bibliji o snijegu, ledu i olujama ima u knjizi o Jobu. Smatra se da je Job živio oko 300 godina poslije Potopa u zemlji Uz (današnja Arabija). U rodoslovlju u 1. Mojsijevoj 10:23 spominje se čovjek Uz kao praunuk Noin. Pretpostavlja se da je po njemu zemlja Uz dobila ime. Zato se misli da bi Jobab iz 29-og stiha ovog rodoslovlja mogao biti Job.

Job jednom prilikom kaže: „Kao što suša i vrućina grabi *vode snježne*, tako grob grešnike (Job 24:19).“ U današnjoj Arabiji je nemoguće vidjeti sliku otapanja snijega, pa se pretpostavlja da je Job živio u vrijeme kada se ledeno doba povlačilo iz ovog područja.

„Iz čije je utrobe izašao *led*, i ko je rodio slanu nebesku? Kako *čvrstu vodu* poput kamena, i *led se hvata povrh bezdana* (KS, Job 38:29-30)?“ Da bi ove pouke Jobu nešto značile, on je morao znati za neku ledenu katastrofu u kojoj se čak i površina mora počela smrzavati. „*Bujni potoci mutni od leda*“ se otkravljaju i otiču (6:15-17), spominje se „*voda snježnica*“ (9:30), Bog govori *snijegu*: - Padni na zemlju...“ (37:6-10). Sve je ovo napisano da bi ljudi koji su živjeli poslije Potopa i ledenog doba dobili moralnu pouku, da bi znali da su svojim nemoralnim životom upropastili i sebe i prirodu i pokrenuli ove katastrofe.

Kakvi su bili ljudi u vrijeme ledenog doba? Poslije ove vodene katastrofe bilo je teško naći hranu, odjeću, teško je bilo naći drveće i metale da bi se napravilo sklonište, a klima je bila surovo hladna. Zato je jasno zašto je neandertalac, koji je živio u sjevernoj Europi bio tako **deformiran** da su ga isprva proglasili za čovjeka-majmuna. On je zbog hladnoće i vlage **bolovao od artritisa (upale zglobova)** pa su mu udovi bili uvećani, a zbog velike naoblake bilo je malo sunca, pa je **rahitis** u dolini Neandertal bio **endemski** zbog nedostatka vitamina D. Svi su ga imali zbog klime u kojoj su živjeli. Ipak, kapacitet mozga neandertalca veći je od kapaciteta mozga današnjeg čovjeka, jer su pretpotopni ljudi bili inteligentniji od današnjih. On je jeo sirovu, tvrdu hranu, jer klima nije dozvoljavala rađanje voća, pa su mu mišići na licu od žvakanja bili uvećani, što mu je dalo grub izgled pa je proglašen za čovjeka-majmuna. Ipak, nema sumnje da je to čovjek i da nema veze sa majmunima.

Ljudi koji su živjeli južnije, kromanjonac na primjer, imali su ispravljen stas i fin izgled, jer je tamo vegetacija bila bujnija, klima podnošljivija, pa deformiteti nisu bili tako česti. I on je imao veći mozak od današnjeg čovjeka. Prema 1. Mojsijevoj 4:22 ljudi su obrađivali metal još prije Potopa.

UZROK POTOPA I LEDENOG DOBA

Zašto se dogodio Potop? Zašto okrutno ledeno doba? Mnogi o Potopu govore kao legendi da bi izbjegli nemoral kao uzrok propasti prepotopne civilizacije. Mnogi narodi imaju iskrivljene mitove o Potopu, ali je Bog u Bibliji jasno rekao zašto će doći Potop i ledeno doba kao njegova posljedica: „I Gospod videći da je **nevaljalstvo ljudsko veliko** na Zemlji, i da su **misli srca njihova svagda samo zle...** i reče Gospod: - Hoću da istrjebim sa Zemlje ljude... A Zemlja se pokvari pred Bogom, i **napuni se Zemlja bezakonja** (1. Mojsijeva 6:5-11).“ Nije svejedno kako doživljavamo uzrok ranijih katastrofa na Zemlji, kakav je naš odnos prema Božjim zapovijedima. To pitanje je bilo život ili smrt i onda i sada.

Čitava ranija razvijena ali zla kultura ljudi uništena je u Potopu. Tako se danas stekao privid primitivnog čovjeka koji se razvijao do današnjeg modernog, iako su ponegdje i danas vidljivi tragovi nekadašnje napredne civilizacije.

Potop su preživjeli samo oni koji su poslušali svog Stvoritelja i ušli u brod. Isus je usporedio vrijeme pred Potop sa vremenom pred njegov drugi dolazak. Ljudi su samoživi, potpuno tjelesni, nemoralni, rugaju se Bogu i iskrenim vjernicima. To je slika koju vidimo i danas: ljudi se rugaju pravoj istini, ljubavi i dobroti, žive samo da bi zadovoljili svoje strasti. Naše okruženje je postalo emocionalno ledeno doba, ali blago onome koji vjeruje Bogu kao Noa.

Dokazi o postojanju ledenog doba sačuvani su kao dokaz izvršenog Božjeg suda u prošlosti i kao opomena da bismo ozbiljno shvatili Božji sud u budućnosti pri drugom Kristovom dolasku (vidi Izaija 24:18-21). Bog kaže Jobu: - Jesi li ulazio u riznice snježne? Ili riznice gradne jesi li vidio koje *čuvam za vrijeme nevolje, za dan boja i rata?* (Job 38:22)

Možete vjerovati da se ledeno doba dogodilo onako kako Bog kaže, ili ne vjerovati. U Bibliji je opisan primjer čovjeka koji nije vjerovao iako je vidio svojim očima. Bog je obavijestio faraona da će zbog njegovog protivljenja Bogu pasti vrlo velik led u Egiptu, iako je led u Misiru bio nepoznata pojava (2. Mojsijeva 9:18). Bog je upozorio da će stradati oni koji budu u polju, dakle oni koji nisu povjerovali ovoj opomeni. Egipćani su se vjerojatno smijali opomeni da će pasti led u pretoplom Misiru. Ali tuča je pala „da oganj skakaše na zemlji (9:22-23).“ *Svi koji nisu vjerovali stradali su. Oni koji su vjerovali bili su zaštićeni* (9:25-26). Faraon je odlučio pokoriti se Bogu ali samo dok je trajala nevolja, pa je opet tvrdoglavo nastavio protiviti se svom Stvoritelju (9:34-35). Vidio je svojim očima, ali se pokorio Bogu samo da bi izbjegao katastrofu a zatim nastavio živjeti nemoralno. Zato je završio tragično.

Međutim, grijeh ima granicu tolerancije. Bog čeka da ljudi odustanu od svoje tvrdoglavosti i nevjerovanja. *Bog čak opominje pred katastrofu i savjetuje kako se katastrofa može izbjeći.* Bog nas je opomenuo da će i pred drugi Kristov dolazak padati tuča i živa žeravica (Psalam 18:12-13; Otkrivenje 11:19; 16:21). „Pred mrazom njegovim ko će opstati?“ (Psalam 147:17) Opstati će ljudi koji poznaju Boga, koji znaju koliko Bog želi da nas sačuva od svih katastrofa. Samo je potrebno da mi damo svoj pristanak.

MAMUTI

Evolucionisti kažu da su slonovi evoluirali u mamute zato što su se nastanili u hladnim

krajevima. Zbog hladnoće im je navodno izraslo krzno, koje im je pomoglo da prežive ledeno doba. S vremena na vrijeme jedan od njih upadao je u snijegom ispunjenu pukotinu ili ledenu rijeku, gdje bi se zaledio i sačuvao u stanju u kojem ih mi danas nalazimo. Ovo su bajke, a evo i činjenica:

1) Mamuti su živjeli u subtropskoj klimi: U ustima i želucima zaleđenih mamuta pronađeni su: trava, divlji zumbuli, ljutići i divlji grašak, koji su bili svježiji u danu kada su bili pojedeni. Evolucionisti kažu da su svi kontinenti bili zajedno (Pangea), a zatim su se razdvojili, pa su zato mamuti jeli travu. Ali kako su zaleđeni ako su jeli bilje koje raste samo u toplim krajevima? Dakle, mamut je mirno pasao travu tamo gdje je danas polarna klima, kad ga je zaledila neviđena katastrofa.

2) Procijenjeno je da 5 milijuna mamuta leži sahranjeno u tlu Arktika: Tlo Sibira je prepuno kostiju mamuta koje su kopači slonovače iskopavali tokom mnogo godina i bar 20 000 kljova je nađeno u samo jednom iskopavanju. Kako to da toliki broj mamuta upadne u pukotine i ledene rijeke? Zar nije logičnije da ih je sve usmrtila katastrofa? Pored mamuta, tlo Arktika sadrži ostatke preko 60 životinjskih vrsta, uključujući nosoroge, deve, konje, tigrove i antilope. Mnogi od njih leže u zaleđenom tlu, izmiješani zajedno sa velikim kamenjem i korijenjem drveća.

3) Mamuti i ostale životinje naglo su zatrpani u ledenoj katastrofi: „Knjiga izvještaja čitatelja o neobičnim pričama i začuđujućim činjenicama“ iznosi, da je od eksperata za smrznutu hranu traženo mišljenje o zaleđenim mamutima. Što su oni rekli? „*Duboko zaleđivanje ogromnih živih mamuta, koji su bili izolirani debelim krznom, zahtjeva čudesno niske temperature ispod -101°C. Takve temperature nikada nisu zabilježene - čak ni na Arktiku.*“ Članak dalje kaže: „Očigledno, u jednom trenutku su mamuti mirno žvakali travu i ljutiće koji su bujno rasli u sunčanoj ravnici umjerenog pojasa. U sljedećem trenutku su bili izloženi žestokoj hladnoći, tako da su bili zaleđeni tamo gdje su stajali. Samo je iznenadna kataklizma nezamislivih razmjera mogla biti odgovorna za to.“

Najveća kataklizma svih vremena je, naravno, biblijski Potop. On jasno objašnjava kako su mamuti sahranjeni u mulju, zajedno sa drugim životinjama, korijenjem drveća i velikim kamenjem.

Većina zaleđenih mamuta je pronađena u stojećem položaju, okružena zaleđenim tлом. Tkiva njihovih tijela i sadržaj njihovih želudaca nisu se čak ni počela raspadati. Evolucionisti, čije se vjerovanje zasniva na gradualizmu (uniformizmu), nemaju zadovoljavajuće objašnjenje za misteriju zaleđenih mamuta.

Dakle, mamut nije slon koji je migrirao ka polovima pa mu je zbog hladnoće izraslo krzno, nego je živio na pašnjacima kada ga je iznenadna ledena katastrofa zarobila u ledu prije nego što je uspio pobjeći. Mamuti su okruženi smrznutim muljem, nisu hodali po snijegu i masovno upadali u provaliju. Njihovo tijelo nije se ni počelo raspadati, čak ni sadržaj u želucu nije uspio da se svari.

Po uniformizmu ovo je nemoguće. Evolucionisti nemaju odgovor za ovo. Stručnjaci za smrznutu hranu dodaju: „Jedino iznenadna kataklizma nezamislivog obima mogla bi biti odgovorna za ovo.“ Potop je rješenje i za zagonetku mamuta. Ova stvorenja čiji su ostaci sačuvani - učvršćuju dokaz za prorečeni Božji sud. (vidi 1. Mojsijeva 7:11 i Izaija 24:18-20)

RAST POPULACIJE I RASPON LJUDSKE POVIJESTI

Danas na Zemlji ima oko 6 milijardi ljudi. Po sadašnjoj stopi rasta populacije od 2%, od samo jednog para do 6 milijardi došlo bi se za samo 1100 godina! Ako čovjek postoji na Zemlji oko milijun godina, kako tvrde evolucionisti, pri sadašnjoj stopi rasta danas bi trebalo živjeti 10^{8600} ! Taj

broj je apsurdan, ali evolucionistički uniformizam zahtjeva da toliko ljudi sada treba postojati.

Ako uzmemo u obzir bolesti, gladi i ratove, pri umjerenoj stopi rasta populacije od samo 1% godišnje, zasićenje populacije bi bilo dosegnuto za manje od 5000 godina, ostavljajući 995 000 godina sa stopom rasta od 0%. Za to vrijeme **milijuni milijuna** ljudi i žena živjeli bi i umirali. Međutim, njihovi ostaci nisu nađeni. Njihovi alati i građevine nigdje nisu viđene.

Da li je razumno pretpostaviti da je čovjek postojao milijun godina, a da je tek nedavno naučio vještinu građenja, poljoprivrede i metalurgije, unutar posljednjih nekoliko tisuća godina? Naročito je iznenađujuće da čovjekova najranija djela, kao što je Keopsova piramida, zahtijeva napredno znanje arhitekture i astronomije, a da su rane pećinske slike majstorski radovi po modernom standardu.

Iako danas postoje brutalni genocidi, ogroman broj abortusa, strašni ratovi, smrtonosne bolesti i smrt od gladi od kojih umiru milijuni, stopa rasta populacije nije se mnogo promijenila. Ako je čovjek na Zemlji prisutan 1 milijun godina, stopa rasta bi trebala biti samo 0,0002%. Tako niska stopa rasta populacije nikad nije viđena. **Broj ljudi koji bi umro za to vrijeme je toliki da bi ispunio cijelu zapreminu planete Zemlje!** Gdje su ostaci tolikih ljudi? A gdje su tek ostaci životinja i biljaka?

država	godina popisa	stopa rasta populacije	prosječni godišnji rast
V. Britanija	1991	0,0%	
V. Britanija	1939-1951	0,43% najmanja	
V. Britanija	1811-1821	1,64% najveća	0,87 %
Njemačka	1837-1991		0,812%
Francuska	1801-1975		0,377%
cijeli svijet	1985-1990		1,7 %

Ako je kameno doba zaista trajalo 100 000 godina i imalo populaciju između 1 i 10 milijuna ljudi, trebalo bi biti zatrpano oko 4 milijarde tijela u najgornjim slojevima tla, a pronađeno je samo nekoliko.

RAST POPULACIJE IZRAELA U EGIPTU

Broj Jakovljeve porodice koja je ušla u Egipat dat je u 1. Mojsijevoj 46, gdje nam se kaže da je Jakov, sa njegovih 12 sinova, njihovih sinova i 2 unuka, brojao ukupno 70 osoba. U 2. Mojsijevoj 12:37-41 tvrdi se da 430 godina kasnije Izraelska populacija broji oko 600 000 ljudi osim žena i djece. To predstavlja stopu rasta od oko **2,13%**. Prema 2. Mojsijevoj 1:7 Izraelci su bili plodni i veoma su se umnožili. Stopa od 2,1% za 430 godina je veća od nedavne svjetske stope rasta od 1,7% i mnogo, mnogo veća od stope u Zapadnoj Europi od 0,4-0,9% (Demografski Godišnjak iz 1991 bilježi za Afriku prosječnu stopu rasta između 1985 i 1990 od **3,0%** godišnje). *Ovako visoka stopa za Izrael je iznenađujuća jer su je 2 faktora otežavala zadnjih 80 godina: radili su ropski posao i novorođeni dječaci bili su ubijani.*

ZLA I RATOVI

Na stopu rasta populacije utječu velike katastrofe kao što su ogromni pomori, bolesti, ratovi. Ali kao što je slučaj sa modernom Njemačkom, efekat ratova nije bio tako značajan za dugo vrijeme. Prvi nalet Crne Smrti harao je Europom od 1347-1351. Usporedne arhive ukazuju da je smrtnost varirala u različitim predjelima između 1/8 i 2/3 populacije. Brojevi nisu dostigli nivo od prije 1348 do početka 16. stoljeća (Micropedia Britanica).

GENETIKA I POPULACIJSKO GRLO

Analize genetske različitosti, koje je principijelno donio Naojuki Takahata i Jan Klajn na Graduate University for Advanced Studies u Japanu, izvještava u „Science,“ 16.01.1995. pokazujući kako smo mi **ljudi slični genetski jedan drugome**. *Bilo koja 2 čovjeka iz različitih krajeva zemlje imaju sličnije gene nego dvije gorile iz iste Zapadno Afričke šume. **Zaključak** japanske studije je da je prije nekog vremena, možda 12 000 ili više godina, ljudska populacija pretrpjela katastrofu i pala na 10 000 ljudi, prije no što se povećala na današnji broj. Usko grlo populacije potvrđuje predanje mnogih plemena i nacija i podržava biblijski izvještaj o svjetskom Potopu u Noine dane. Od Noe, njegova 3 sina i njihovih žena, tj. 8 osoba, stvorena je današnja populacija. Biblija datira ovu kataklizmu na prije oko 4 400 godina. Njih 8 su opet potomci samo jednog para, Adama i Eve, koji su živjeli oko 1 600 godina ranije, što se poklapa sa studijom mitohondrija DNA.*

Koliko dugo je potrebno da od 8 ljudi dostignemo današnju svjetsku populaciju, koristeći kao vodič minimum i maksimum stope rasta za Veliku Britaniju (što je manje od svjetskog prosjeka)? Stopom od 0,43% broj ljudi u svijetu bio bi dostignut za 4 738 godina, a stopom od 0.87% za samo 2.347 godina! Ovi podaci se slažu sa vremenskom skalom Biblije.

Stopa rasta od samo 0,377%, najniža stopa rasta u Zapadnoj Europi, za period od recimo 50 000 godina, dovela bi do nevjerovatnog broja od 10^{82} ljudi! Ova cifra je veća od procijenjenog broja čestica u svemiru. A 50 000 godina je samo djelić vremena za koje evolucionisti tvrde da je čovjek proveo na Zemlji. Ako je evolucija istinita, zemlja bi odavno došla do točke zasićenja stanovništva.

Kada čovjek razvija svoje stanište, on preuzima staništa drugih stvorenja. Kada bi evolucijska teorija bila točna, današnja kriza zbog iskrčenosti šuma, dogodila bi se tisućama tisuća godina prije. Zemljine mineralne rezerve odavno bi bile iscrpljene ako bi svijet bio prenaseljen ljudima koji koriste broncu i željezo. Zagađenje i ulov riba odavno bi uzeli svoje u oceanima. Sve ovo se ipak nije dogodilo.

Zaključak

Proučavanje populacijske statistike ukazuje da čovjek nije postojao do prije nekoliko tisuća godina. Ako bi čovjek postojao samo 50 000 godina Zemlja bi postala prezasićena ljudima odavno i izvori bi bili iscrpljeni.

Proučavanje ljudske genetike pokazuje da smo svi nastali od jedne žene, što se slaže sa pričom o Adamu i Evi. Nedavna japanska studija pokazuje da je svjetska populacija bila vrlo mala prije nekoliko tisuća godina, što se slaže sa pričom o Potopu u Noine dane.

Ukratko, populacijska statistika, kao i ljudska genetika podržavaju biblijski pogled na ljudsku povijest, a veoma se suprotstavljaju evolucionističkom scenariju. Stvoritelj je poklopio događanje popisa stanovništva sa utjelovljenjem Isusa Krista na Zemlji. Kao da nam je time pokazao da popisom stanovništva i statistikom možemo doći do zaključka da je ljudska populacija na Zemlji prisutna oko 6000 godina, a ne 100 000 koliko tvrde evolucionisti.

MORAL

Činjenica je da evolucija nije donijela moralni napredak u svijet oko nas. S druge strane, biblijska slika o napretku zla zbog odbacivanja Boga od strane ljudi vrlo je aktualna. Najoštriji sukob između ateizma i religije je u osnovnim načelima: „bori se za opstanak protiv svih svojih bližnjih“ i „ljubi bližnjega svojega kao samog sebe.“

Evolucijska filozofija potkrijepila je nacionalizam (npr. nacizam) idejom da bolja nacija opstaje, rasizam idejom da bolja rasa opstaje i komunizam idejom da nema Boga. Mnogi su u školama i fakultetima odvedeni u bezboštvo i beznade bez Boga. Čovjek je spušten na nivo zvijeri koja se brutalno bori za opstanak. Zlo više nije zlo nego borba za opstanak. Ubojstva, preljubi i abortusi postali su uobičajeni. Urođeni moralni standardi su iskrivljeni i stvoreni su „moderni.“ Evolucija je degradirala humanost. „Favorizirane rase“ su stvarale koncentracione logore i rezervate.

Kada bi evolucija bila istinita, onda bi ubojice i pljačkaši predstavljali buduću elitu ljudi, jer su najjači i najспособniji za goli opstanak. Pošteni, krotki i dobri ljudi po teoriji evolucije trebali su odavno izumrijeti. Ni preljub ne bi bio grijeh, nego pohvala za ostvarenje što više potomaka.

Neki evolucionisti prijevarom su postali slavni jer su lažirali rezultate svojih eksperimenata. I neki vjernici su svojom „revnošću“ (fundamentalizmom) postali obični zločinci (inkvizicija, mudžahedini). Međutim, očigledno je da ove dvije grupe nisu pravi predstavnici svojih ideja. Jasno je da Darwin nije pozivao na lažiranje argumenata, niti je Krist pozivao u sveti rat. Sud možemo donijeti na osnovu toga kakve su posljedice među ljudima koji potpuno prihvataju ove ideje. Kakvi su ljudi koji se nemilosrdno bore za opstanak, a kakvi su oni koji vole svoje bližnje?

Teorija evolucije učinila je da je život postao jeftin. Čovječanstvo ne samo da nije evoluiralo, nego je postalo okrutnije i brutalnije. Suvremeno oružje nadilazi riječ zločin (kemijski otrovi, atomske bombe, kasetne bombe...). Po evoluciji, ratovi su normalni, nestati će manje sposobni ljudi. Djeca se prodaju kao robovi, prodaju se ljudski organi, sportaši. Ubojstvo se može naručiti za male novce. Ogroman je broj abortusa zbog „neželjene“ trudnoće. Ljudi ubijaju svoju nerođenu djecu samo zato što ih ne žele. Karl Sagan je rekao da vjeruje da ljudski embrion prolazi kroz evolucionističke faze, pa po njemu abortus u prva 3 mjeseca predstavlja ubojstvo ribe ili žabe, a ne čovjeka. Ljudi se bore da se ozakoni eutanazija, ubijanje starih i teško bolesnih koji to žele, iz „samilosti.“ Super-čovjek evolucije je snažan, okrutan, nemilosrdan, potpuno tjelesan. Za njega je biti human i duhovan obična slabost.

Kada vidimo kako mnogi ateisti žive, jasno nam je da postoji đavao.

Kada su Europljani prvi put otkrili jedno ljudoždersko domorodačko pleme, ljudski život među njima bio je jako jeftin, u vrijednosti jedne krave. Poslije izvjesnog vremena cijena ljudskog života je porasla. Zapravo, ljude više nisu ni prodavali ni ubijali. Razlog zbog kojeg je u ovom plemenu vrijednost ljudskog života postala neprocjenjiva, bila je to što su prihvatili biblijskog Boga. Žrtva Isusa Krista, koji je svoj život dao umjesto svih nas, dala je ogromnu vrijednost svakom čovjeku.

Bog je u Bibliji opisao teoriju evolucije: „Jer što se na Njemu (Bogu) ne može vidjeti, od stvaranja svijeta moglo se poznati i vidjeti na stvorenjima, i Njegova vječna sila i božanstvo, da nemaju izgovora. Jer kad spoznaše Boga, ne proslaviše ga kao Boga niti mu zahvališe, nego zaludješe u svojim mislima, i potamnje nerazumno srce njihovo. Kad se praviše mudri poludješe, i pretvoriše slavu vječnoga Boga u obličje smrtoga čovjeka i ptica i četvoronožnih životinja i gmazova. Zato ih predade Bog u željama njihovih srca u nečistotu, da se pogane tjelesa njihova među njima samima. **Koji pretvoriše istinu Božju u laž, i većma poštovaše i poslužiše tvar nego Tvorca.**“ Rimljanima 1:20-25

Čovjekov najveći problem nije znanstvene, već moralne prirode. Čak i kad ima određena znanja čovjek se ponaša suprotno od onoga za što zna da je dobro. Znanstvenik napravi skicu filtera za tvornicu, ali netko novce odvojene za filter stavi u svoj džep. Znanstvenik otkrije nuklearnu energiju, ali neki ljudi to otkriće iskoriste za stvaranje bombi. Znanstvenik utvrdi da je pušenje nezdravo i štetno, ali ni sam ne želi prestati pušiti. Zato se svjetovni čovjek teško odlučuje odustati od teorije evolucije, koja mu služi kao odbrambeni mehanizam od istine. Lakše mu je vjerovati da su mu ljudi neprijatelji, konkurenti u borbi za opstanak koje treba pobijediti, nego da su oni bližnji koje treba voljeti.

Po evoluciji činiti dobro i voljeti je slabost. Takva osoba će nestati selekcijom. Evolucija ne govori o smislu života i ne riješava problem smrti. Evolucija guši ljudsku savjest, svijest o dobru i zlu i potrebu za spasenjem od zla. Pošto prihvaćanje Boga povlači i prihvaćanje Božjih moralnih normi (na primjer 10 zapovijedi), onda ljudi radije bježe u ateizam ili deizam. Evolucija je pokušaj bježanja od Boga, ali Bog neće nestati ako netko zamišlja da ga nema.

Grijech je stanje koje ne postoji među životinjama, ima ga samo čovjek. Jedino se čovjek može posramiti ili da ga grize savjest. Nijedna ženka bilo koje životinje nema himen. Samo djevice imaju himen jer je njegova uloga prvenstveno moralna, da očuva seksualnu čistoću djevojke prije braka.

Prije nego što počnemo koristiti neki aparat čiji mehanizam rada ne poznajemo, uvijek prvo pročitamo uputstvo za upotrebu. Tako nećemo pokvariti aparat i imati ćemo koristi od njega. Ako želimo ispravno upotrebljavati naše tijelo i život koji nam je dat, potrebno je u Svetom Pismu pročitati uputstvo za upotrebu. Kada riješimo naše moralne probleme, onda ćemo se kroz cijelu vječnost moći baviti znanstvenim problemima.

Čovjek ne može ugušiti moralnost koju mu je Bog usadio prilikom stvaranja. U nama postoje univerzalni, urođeni moralni standardi, koji nas upozoravaju da nije moralno prepisivati na ispitu, niti da oženjeni čovjek zavede tuđu ženu, niti da netko primi mito za nepoštenu uslugu. Ovi moralni standardi ne zavise od stavova pojedinaca. Mi smo stvoreni takvi, rođeni smo takvi, nismo obrazovani i naučeni da budemo takvi.

Svatko vidi na sebi da nije savršen i svi imamo potrebu da ne griješimo, da činimo najbolje, da budemo savršeni. Što se tiče morala, ne možemo ostati neutralni, moramo se odlučiti za ili protiv Boga. Još se nije rodio ateist koji je u stanju živjeti po Božjem standardu morala (poštenje, dobrotu, istina, ljubav prema svima...), i da se raduje takvom životu. Očigledno je da nas naš Tvorac jako voli jer strpljivo čeka da prestanemo bježati i da donesemo odluku da Mu se vratimo. Na osnovu naše odluke, Krist će nas prilikom svog drugog dolaska ili spasiti ili izvršiti presudu koju smo izabrali. Zato nije svejedno da li vjerujemo u evoluciju ili vjerujemo Stvoritelju. To pitanje je životno važno i svatko od nas će dati odgovor na njega.

LJEPOTA

Čemu služi ljepota u prirodi? Ona često nema selektivnu prednost jer opstaju jači, grublji i ružniji. Neke dubokomorske ribe žive u potpunom mraku, a izuzetno su šarene, prelijepih boja, iako ih nitko ne vidi. Čak su i jaja nekih stvorenja u dubini mora prelijepo obojena iako se nalaze u potpunom mraku.

Ljepota nema evolucijsku prednost. Korov bolje opstaje od nježnog, lijepog cvijeća. Najljepše cvijeće opstaje samo ako ga održava vrtlar. Pauna rep čini trapavim i sporim. Zbog svog prevelikog repa paun je lak plijen grabljivaca. Ali on je stvoren da bismo mi uživali u njegovim blistavim bojama i zato ga čovjek čuva od istrebljenja.

Evolucionisti kažu: „Mi, ljudi smo unijeli ljepotu u prirodu. Ne postoji ugrađena ljepota u prirodi, već imamo samo doživljaj da je nešto lijepo. A i čime bismo mjerili ljepotu? Mi, dakle, imamo interes da nešto bude lijepo.“

Ipak, svi mi vrlo lako prepoznamo da je nešto lijepo, a da nešto drugo nije lijepo.

Međutim, postoje mnogi primjeri gdje ne vidimo nikakvu korist od lijepog. Na primjer, **najljepše gljive su najotrovnije**. Lijepe su samo da bi zadovoljile našu potrebu za ljepotom. Postoje vrste gljiva koje imaju izuzetno neugodan miris, ne jedu se, ali izgledaju predivno, a **to ni sa čovjekovog, ni sa aspekta ostalog živog svijeta nema nikakve koristi za opstanak osim da zadovolji neke estetske potrebe**.

Dakle, **svijet prirode se razbacuje ljepotom koja nema nikakvu funkciju osim estetske. Stvari su lijepe, bez neke njima svojstvene potrebe**. Otkuda to? Kod ovog pitanja kreacionisti imaju uvjerljivo bolje objašnjenje: Umjetnička djela u prirodi pokazuju nam da postoji Stvoritelj koji ima smisla za lijepo.

Ljudi imaju potrebu za ljepotom, iako nam lijepe stvari ne donose materijalnu ni evolucijsku korist. Tko se ne divi mirisu ruže ili jagode? Čovjek uživa dok sluša muziku, uživa u slikama, pejzažima, zalascima sunca, iako nas to neće osposobiti da budemo najjači u borbi za opstanak. Zašto se čovjek bavi umjetnošću? Zašto se čovjek bavi stvaranjem lijepog? Tko nam je usadio smisao za ljepotu i potrebu da uživamo u njoj? Da li shvaćate kakav karakter ima Bog koji nam je stvorio estetske potrebe, koji je stvorio toliko lijepih prizora u prirodi? Naša potreba za lijepim je dokaz o ljepoti Božjeg karaktera. U ljepoti se vide otisci Božjih prstiju.

Sami dokazi iz prirode dovoljni su da svakog ateistu uvjere da Bog postoji. Upravo zato Bog i ne čini čuda, jer i pored svih čuda u prirodi koje je Bog ostavio, ljudi i dalje ne vjeruju.

TEISTIČKA EVOLUCIJA

Riječ „Teos“ znači „Bog,“ a riječ „evolucija“ odnosi se na razvoj kosmosa i živog svijeta na planeti Zemlji. Teistički evolucionisti vjeruju da Bog jeste stvorio kosmos, da je On dao početne impulse po kojima se kosmos razvija, da je (po nekima) udahnuo život u neke primitivne oblike, a onda je pustio da se sve samo razvija. Ako je negdje nešto kočilo, On je pripomagao. Dva ključna vjerovanja teističkih evolucionista su: 1) evolucija kao mehanizam kojim nastaju nove vrste je točna, i 2) biblijski šestodnevni izvještaj nije doslovan.

VRIJEME POJAVE I RAZLOG

Teistička evolucija se pojavila tek kad se pojavila klasična, znanstvena, neteistička evolucija. Prije pojave teorije evolucije nikome nije ni padalo na pamet da vjeruje u teističku evoluciju, a da u isto vrijeme vjeruje da Bog postoji. Sve crkve su do pojave teističke evolucije smatrale da su dani stvaranja doslovni. Međutim, mnogi znanstvenici su povjerovali u Darwinove ideje da je cjelokupni živi svijet sa svim svojim vrstama, nastao evolucijskim procesom, pa su odbacili ono što piše u Bibliji da je Bog stvorio svijet za doslovnih 6 dana.

I sada su neki vjernici bili u dilemi: ili će prihvatiti ono što naizgled tvrdi znanost, ili će prihvatiti ono što tvrdi Biblija. Situaciju je pogoršalo to što teolozi u vrijeme pojave evolucije nisu imali nikakve znanstvene argumente kojima bi se oduprli napadima evolucionista, nego su imali samo teološke argumente koji za znanstvenike nisu bili dostatni. Tako je teorija evolucije naizgled pobjedila. Mnogi ljudi ne vjeruju u Bibliju baš zato što su povjerovali u ono što se tvrdi u teoriji evolucije. Postoje oni koji kažu: „Kako da vjerujem u Boga poslije svega toga što smo učili na fakultetu.“

Zato se pojavila teistička evolucija koja je pokušala napraviti kompromis između biblijskog stvaranja i onoga što uči evolucionistička teorija. Da se nije pojavila teorija evolucije, ne bi se pojavila ni teistička evolucija, ne bi se pojavili ni teolozi koji bi je prihvatili kao metodu kojom je Bog stvarao.

Međutim, naše znanje o Bogu moglo bi zavisiti od ljudskih znanstvenih potvrda jedino ako Bog ne postoji, jedino ako su ljudi izmislili religiju. Ako Bog postoji, onda je Bog objavio što je istina i nikakva „znanstvena“ saznanja ne mogu opovrgnuti istinu koju je objavio Onaj koji sve zna.

Teističku evoluciju prihvaćaju neki neo-ortodoksni kršćani i neki moderni teolozi akademskog ranga. Po njima Biblija služi samo da nam otkrije da je Bog Stvoritelj, a kojom je metodom On stvarao, to će nam priopćiti znanost. Oni tvrde da je Bog ipak u početku stvarao u onom pravom smislu *ex Deo* i da je dao početne impulse, a da je kasnije razvoj bio spontan. U prvom izdanju „Porijekla vrsta“ to je usvojio i Darwin, ali je kasnije odbacio to vjerovanje.

KOMPROMIS

Iz želje da se napravi umjetni sklad između Biblije i evolucijske znanosti, nastalo je konkordističko tumačenje šestodnevlja (riječ „konkordističko“ znači „slaganje“). Da li je dobro pod svaku cijenu harmonizirati biblijski izvještaj sa onim što tvrdi moderna znanost i evolucija? Evolucijska teorija sve više pokazuje da je puna načelnih grešaka. Onog trenutka kada evolucijska teorija bude odbačena kao neadekvatna objasniti porijeklo života, porijeklo čovjeka i povijest svijeta, pasti će i sve teorije koje silom usklađuju Bibliju i evoluciju. Pogrešno je zadobijati nove vjernike tako što ćemo napraviti kompromis između ljudskog mišljenja i istine koju je Bog objavio.

Jedan od zagovornika ove ideje kaže: „Izgleda kao da postoji nesklad između Svetog Pisma i znanosti u pogledu trajanja stvaranja. Mojsije govori o danima, dok znanost svaki dan ili period stvaranja računa na stotine, tisuće ili čak i nekoliko milijuna godina. No i *taj nesklad je samo prividan*, jer ako imamo na umu riječi Psalma 90:4 kao i riječi svetog apostola Petra, da je „jedan dan pred Gospodom kao tisuću godina, a tisuću godina kao jedan dan“ (2. Petrova 3:8), i da naša

crkva nije nikad smatrala jedan dan iz opisa stvaranja vidljivog svijeta kod Mojsija kao vrijeme od 24 sata, onda će onome koji vjeruje biti jasno i shvatljivo.“

Teistički evolucionisti tvrde da se dani stvaranja odlično slažu sa geološkim periodima. Viktor Pirs tvrdi da se evolucijska antropologija savršeno slaže sa izvještajem u 1. Mojsijevoj, ali ne treba shvatiti da je bukvalno postojao neki pravi Adam. Termin „Adam“ treba shvatiti metaforički i on ustvari reprezentira ljudske populacije koje su živjele u novom kamenom dobu. Neki autori kažu: „Biblija zaista jeste nadahnuta. Kako je Mojsije mogao znati činjenice koje će paleontologija i geologija otkriti tek 35 stoljeća kasnije a da se tako fino uklapa, da dani stvaranja nisu bukvalni, doslovni dani od 24 sata, nego su to dugi vremenski periodi, kao geološke ere.“

Međutim, Adam je stvoren od doslovnog praha zemaljskog i doslovno se vraća u prah zemaljski prilikom smrti. Adam je imao doslovnu djecu čija su imena zapisana u rodoslovlju. Rodoslovlje Isusa Krista ide unazad i dolazi do Adama. Nijedan mit ne bi dao rodoslovlje izmišljene ličnosti. Logika zahtijeva da kada brojimo svoje pretke unazad, moramo doći do doslovnog prvog para ljudi. Adam je doslovno zgriješio i posljedica je doslovna smrt. Isus je govorio o doslovnom braku Adama i Eve koje je Bog sjedinio i zato ne dozvoljava razvod. I apostol Pavao je rekao da je Adam doslovni začetnik ljudskog roda (1. Korinćanima 15:42) Život mitoloških likova ne obvezuje ljude, a ako su Adam i Eva doslovni, to nas obvezuje na određeni način života.

Biblija jeste stvarno inspirirana, ali jedan ovako naštamani dokaz njene inspiriranosti od strane teističkih evolucionista nije dobar. Po ovoj teoriji, Bog je usavršio Adamovo tijelo kroz evolucijski proces, a onda je po nekima, u tako usavršeno tijelo utisnuo dušu. Dakle, evolucijskim procesom je pripremljeno tijelo, a onda je Bog natprirodnim procesom u takvo tijelo utisnuo dušu.

PROBLEMI TEISTIČKE EVOLUCIJE (TEOLOŠKE KONTRADIKCIJE)

Biblija funkcioniše kao cjelina. Njene doktrine funkcioniraju po principu „sve ili ništa.“ Ili je Biblija cijela točna ili nije uopće točna. Ako ona na nezadovoljavajući način odgovara na pitanje postanka, tko nas može uvjeriti da ona na odgovarajući način riješava problem naše egzistencije i problem našeg spasenja? Tko nas onda može uvjeriti da je Isus pravi Mesija, ako nije točno ono što piše u 1. Mojsijevoj? Tko nas može uvjeriti da može biti točno ono što Biblija govori o završnim događajima?

Ideja da Bog stvara trenutno a ne milijunima godina uopće nije nelogična. Vidimo da **Bog u Novom Zavjetu također stvara trenutno**: trenutno je pretvorio vodu u vino, trenutno je stvorio kruh i ribu za mnoštvo naroda, trenutno je dao oči slijepom od rođenja, itd. Bogu uopće nije potrebno vrijeme da bi stvarao. Dakle, moramo uzeti u obzir cjelokupni biblijski koncept, a ne samo neke tekstove.

KONTRADIKCIJE TEISTIČKE EVOLUCIJE U ODNOSU NA ŠEST DANA STVARANJA

(TEISTIČKA) EVOLUCIJA	STVARANJE OPISANO U BIBLIJI
materija je vječna	materija je stvorena, samo je Bog vječan
prvo je nastalo kopno pa oceani	prvo su nastali oceani pa kopno
prvo je nastao morski život, pa kopneni	prvo kopneni (3. dan) pa morski (5. dan)
prvo se pojavljuju ribe pa drveće	prvo drveće (3. dan) pa ribe (5. dan)
prvo se pojavljuju insekti pa ptice	prvo ptice (5. dan) pa insekti (6. dan)
prvo se pojavljuju gmizavci pa ptice	prvo ptice (5. dan) pa gmizavci (6. dan)
prvo se pojavljuje žena pa čovjek, ili cijela populacija ljudi	prvo čovjek pa žena 1.Mojsijeva 2.18,22; 1.Kor. 11.8,9; pojedinac a ne populacija
prvo se pojavljuje kiša pa čovjek	prvo čovjek pa onda kiša, mnogo kasnije prilikom Potopa.
prvo je nastalo Sunce, pa Zemlja	prvo Zemlja (1.dan) pa Sunce (4.dan)
borba i smrt su neophodni da bi nastao čovjek	čovjek je odvajanjem od Boga doveo do pojave borbe i smrti

Izgleda kao da je Bog stvarao baš tako zato što je znao da će se jednoga dana pojaviti teistička evolucija sa svojim tvrdnjama, pa je stvarao sve suprotno od ideja koje će biti izmišljene.

U 1. Mojsijevoj 1, u šestodnevnom stvaranju, sedam puta se pojavljuje fraza „po svojim vrstama.“ Bog je stvorio biljke „po svojim vrstama“ (3. dana); živi svijet u vodi i ptice nebeske „po svojim vrstama“ (5. dana), stvorio je životinje na zemlji „po svojim vrstama“ (6. dana)... Dakle, 7 puta se upotrebljava termin „po svojim vrstama.“ *Bog je stvarao životinje direktno po svojim vrstama, što znači da nije izvodio vrste jedne iz drugih.* I Isus je rekao da biljke rađaju samo plodove koje rađa vrsta kojoj pripadaju, da nije moguće da rode nešto što bi bilo druga, nova vrsta. Matej 7:16-18

Po Bibliji, Bog je stvorio ženu od Adamovog rebra. Od muškarca mogu nastati oba spola (i muški i ženski), pošto ima XY spolni kromosom. Žena ima XX spolni kromosom, pa od ženinog rebra Bog ne bi mogao stvoriti muškarca, nego samo ženu. Ovako se ne izmišlja bajka. Bog je nadahnuo pisce Biblije tako da se informacije iz Svetog Pisma slažu sa modernom genetikom. Bog je Adamu uzeo rebro i stvorio ženu, pa je Adam imao jedno rebro manje, ali danas ljudima ne fali ni jedno rebro jer se stečene osobine ne nasljeđuju.

BOŽJI KARAKTER I TEISTIČKA EVOLUCIJA

Teistička evolucija je suprotna samom pojmu biblijskog Boga. Bog je savršeno biće. Po Bibliji Bog je **ljubav**, a po jednoj ovakvoj teoriji mi ne možemo izvući zaključak da je takav Bog ljubav. Ako Bog koristi slučajni proces koji podrazumijeva mnoge smrti, patnje, propadanja, katastrofe, da bi kroz evolucijski proces doveo životinjsko tijelo u takvo stanje da mu može useliti dušu, to sigurno nije Bog ljubavi. Onaj „bog“ koji bi koristio slučajni proces, koji podrazumijeva da slabi

izumiru, da preživljavaju samo oni koji su najbolje adaptirani, a mnogi ginu, propadaju, muče se i bivaju istrijebljeni, sigurno nije Bog koji voli stvorenja koja je stvorio. Bogu koji je za svoje neprijatelje dao da umjesto njih umre njegov Sin, sigurno ne bi ostavio svijet da se mukotrпно razvija kroz zlo i smrt.

Bog je **sveznajući**, to znači da Bog pravi nepogrešive planove. Međutim, teistička evolucija podrazumijeva loše planiranje i to užasno loše planiranje, mnogo lutanja i grešaka. Biblijski koncept neposrednog stvaranja podrazumijeva savršeno planiranje i Božju moć da On to može odmah i učiniti.

Bog je **svemoguć**. Zašto Bog koji je svemoćan ne bi mogao stvoriti svijet za 6 dana? Što je Bogu teško? Zašto bi svemoguć Bog koristio jednu tako neefikasnu metodu kao što je evolucija, da bi stvorio čovjeka? Izgleda kao da je prvobitna stanica moćnija od Boga jer stvara nove vrste koje navodno Bog nije stvorio direktno. Biblijski Bog je svemoguć Bog, On može stvarati neposredno, riječju. „On reče i postade, On zapovijedi i pokaza se.“ Psalam 33:9 Nigdje ni govora o dugom stvaranju. Samo riječ iz Božjih usta i svijet nastaje. Nije suglasno tvrditi da je Bog stvarao evolucijom, a vjerovati da je On svemoguć.

Bog sve radi **svrhovito**, sve ima određeni cilj, svrhu. Kada bi Bog tako radio, u Njegovoj „radionici“ nastajali bi otpatci i promašaji koji trebaju biti osuđeni da izumru i propadnu. Nasuprot tome, mi vidimo da kada je Bog stvorio svijet „sve bijaše veoma dobro.“ 1. Mojsijeva 1:31

Nova teškoća je sukob sa činjenicom smrti. Životinje su navodno umirale milijunima godina prije nego što se pojavio čovjek. *Zašto bi postojala smrt ako nema grijeha?* Teistička evolucija podrazumijeva mnogo smrti. Ako nema nikakvog prijestupa, grijeha, zašto bi Bog koristio propadanje i smrt za razvoj života? To se nikako ne može usuglasiti sa biblijskim konceptom. *Prije pada u grijeh nije bilo smrti, a po ovoj teoriji bilo je mnogo, mnogo smrti prije nego što se pojavio čovjek.* Tek onda bi čovjek mogao pasti u grijeh, jer onaj tko se nije pojavio nije mogao ni pasti u grijeh.

Koncept teističke evolucije sukobi se sa shvaćanjem biblijskog Boga. Teistički evolucionisti optužuju i omalovažavaju Boga, jer izopačeno prikazuju Njegov karakter.

DANI = DUGI VREMENSKI PERIODI?

Po teističkim evolucionistima dani stvaranja nisu doslovni solarni dani od 24 sata, nego su to dugi geološki periodi.

Apostol Petar je ovako napisao: „Ali ovo jedno da vam ne bude nepoznato, ljubazni, da je jedan dan pred Gospodom kao tisuću godina i tisuću godina kao jedan dan.“ 2. Petrova 3:8 Ako jedan dan može biti tisuću godina, teistički evolucionisti kažu do onda može biti i milijune i milijarde godina. Međutim, ovakvo tumačenje gdje je 1 dan = 1000 godina bilo bi samo ako bi ovaj tekst bio proročanstvo. Izvještaj o stvaranju je opis nastanka naše planete i života na njoj, a ne proročanstvo. Jezik kojim je stvaranje opisano je doslovan jezik, a ne proročke metafore.

Međutim, apostol Petar ovdje govori o pojavi uniformista. To su evolucionisti koji vjeruju da postoji jednoobraznost u prirodi, tako da sadašnje događaje koriste kao ključ za razumijevanje prošlosti i da se sve oduvijek događalo onako kao što se događa i danas. Najbolje se to vidi u stihu 3:4: „Jer otkako su oci pomrli sve stoji tako od postanja stvorenja.“ Dakle, uniformizam, sve je isto. U tom kontekstu treba razumjeti Petrove riječi. Dakle, kada ljudi promatraju svijet, čini im se da on zahtijeva tisuće godina, a Petar kaže „to se može pojaviti za jedan dan.“

Sličan tekst je Psalam 90:4: „Jer je tisuću godina pred očima tvojim (Božjim) kao dan jučerašnji kad mine i kao straža noćna.“ Tema ovog psalma je da je Bog vječan: „Prije nego se gore rodiše i sazda se Zemlja i nebesa, i od vijeka i do vijeka Ti si Bog.“ Ps. 90:2 Nasuprot toga je čovjekova prolaznost i smrt (Ps. 90:5-10), sa naglaskom da je prosječan čovječji život oko 70 godina, nasuprot vječnom Bogu za koga je tisuću godina ništa. Dakle, **tema ovog psalma nije stvaranje, niti dužina dana prilikom stvaranja, nego je naglašeno da je Bog vječan.**

U Bibliji, u 1. Mojsijevoj upotrebljava se za dan hebrejska riječ „jom.“ Riječ „jom“ znači „dan,“ ali i „vrijeme“ ili duži vremenski period. Bog je sam definirao što znači riječ „jom“ u danima stvaranja u 1. Mojsijevoj 1:5: „I svjetlost nazva Bog dan, a tamu nazva noć.“ Očigledno je, dakle, da svjetlost Bog naziva dan, a tamu naziva noć. Biblija kaže: „I bi večer i bi jutro, dan prvi.“ **Svakog dana stvaranja Bog naglašava da je palo večer i osvanulo jutro, da bismo bili sigurni da su to doslovni dani, a ne mileniji.**

Kada god se riječ „jom“ upotrebljava sa rednim brojem: prvi, drugi, treći, četvrti, peti,... , uvijek se misli na doslovan dan. Recimo, „Hebreji su 17-og dana mjeseca abiba činili to i to.“ To apsolutno znači da se radi o doslovnom, solarnom danu koji traje 24 sata. To znači da izraz „i bi večer i bi jutro, *dan prvi*,“ govori o tome da se radi o doslovnim danima u izvještaju.

Međutim, teistički evolucionisti kažu da je Bog tek četvrtog dana stvorio nebeska tijela (sunce, mjesec, zvijezde), koji ustvari omogućavaju da rotacija Zemlje dovodi do smjene svijetle i tamne faze dana. Prema tome, oni kažu da barem prva 3 dana nisu doslovni dani. Ono što je sigurno, je to da su barem posljednja 3 dana doslovni dani, jer postoji sunce koje ih definira.

Međutim, ako su dani stvaranja bili dugi vremenski periodi, **kako su opstajale biljke koje su stvorene u trećem danu i odmah počele rasti, ako se sunce pojavilo tek poslije tisuću godina u četvrtom danu?** Kada bi dani stvaranja bili veliki periodi, onda bi biljke koje su stvorene 3. dan uvenule, jer je sunce stvoreno tek četvrtog „velikog vremenskog perioda.“ Biljke bi uvenule bez sunca, a bez biljaka ni životinje, ni ljudi ne bi imali hranu, pa ne bi bilo života na Zemlji. Zato je **Bog naglasio da su biljke i drveće odmah poslije stvaranja počele rasti**, nisu ostale hibernirane u stanju sjemena: „Opet reče Bog: *-Neka pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi sjeme, i drvo rodno, koje rađa rod po svojim vrstama, u kojem će biti sjeme njegovo na zemlji. I bi tako. I pusti zemlja iz sebe travu, bilje, što nosi sjeme po vrstama svojim, i drvo, koje rađa rod, u kojem je sjeme njegovo po njegovim vrstama. I vidje Bog da je dobro.*“ 1. Mojsijeva 1:11-12 Dakle, **biljni svijet je opstao zato što je već poslije 24^h zasjalo sunce.** Osim toga, opstanak mnogih biljaka, stvorenih trećeg dana, nezamisliv je bez oprašivanja od strane životinja koje su stvorene tek šestog dana. Da je između stvaranja biljaka i insekata prošlo 2000 godina, mnoge biljke čiji život zavisi od oprašivanja preko insekata bi izumrle, a mi vidimo da one danas postoje.

Da li su prva 3 dana zaista doslovni dani od 24^h? **Bog ne ovisi ni od kakvih nebeskih tijela da bi mjerio vrijeme.** To je svakome jasno. Dakle, da bi izmjerio jedan period vremena, **Bog ne ovisi od toga da li će se Zemlja obrnuti oko Sunca. Sam izraz „i bi večer i bi jutro“ govori da je Zemlja sigurno rotirala u odnosu na neki izvor svjetlosti.** Koji je to izvor svjetlosti? Bog je mogao koristiti poseban izvor svjetlosti, to je jasno. A da li je, to stvarno ne znamo. Međutim, u Ivan 1:5-9 kaže da je sam Bog svjetlost. Ako je Bog svjetlost, jasno je da Njegov boravak oko planete Zemlje prilikom stvaranja može definirati svijetli dio dana. Izlazak Boga iz tog dijela svemira stvarao bi noć, tamni dio dana.

Bog stvara ono što nikako ne može nastati spontano. Međutim, ono što Bog stvori, to može nezavisno postojati, ali ne potpuno nezavisno. To je najočiglednije po pitanju života. Bog je stvorio život. Život nikako ne može nastati spontano, ali se može spontano prenositi. Čovjek može samo

prenositi život, on ne može stvarati život. Dakle, Bog stvara nešto što ne može spontano, samo od sebe nastati, ali može funkcionirati po nekim svojim autonomnim zakonima, koje je opet Bog u njih usadio. Tako je Bog definirao dužinu dana i dužinu prva 3 dana svojim pojavljivanjem oko Zemlje. Poslije četvrtog dana kada je stvorio Sunce, ono je automatski preuzelo te funkcije.

Četvrta Božja zapovijed o danu odmora je još jedan dokaz da su dani stvaranja doslovni. Razlog da se 6 dana radi, a da se sedmog dana odmara je taj što je Bog za 6 dana stvorio nebo i Zemlju i da je sedmog dana počnuo. Božji zakon predstavlja doslovne zapovijedi, a ne alegorijski, metaforički ili simbolički način izražavanja. Ako je četvrta zapovijed alegorijska, onda nas ništa ne sprečava da mislimo da su i ostale zapovijedi alegorije i onda bi umjesto po Božjem zakonu živjeli kao bezakonici.

Zašto neki moderni teolozi prihvaćaju teističku evoluciju? Evo što kaže jedan od njih: „Neki kršćani se ni najmanje ne osvrću na rezultate moderne antropologije i paleontologije. Ta znanost, iako ne zna točno koliko je vremena prošlo od pojave prvog čovjeka na Zemlji, ipak nije ni malo sklona primiti njihovu tezu da je Adam živio 930 godina, kao što doslovno piše u Bibliji. Antropolozi na osnovu iskopina procjenjuju starost ljudskog roda na mnogo stotina tisuća godina, čak i na milijune godina. Neki idu i dalje. Ako je to točno, *tko može iznijeti ikakve dokaze koji su sedmični dan ti ljudi praznovali.*“

Zašto je ova teorija omiljena kod modernih akademskih teologa? Ako je teistička evolucija istinita, tko može dokazati koji su sedmični dan ljudi praznovali? Ako je točna teorija evolucije, onda sedmi dan nema rajsko porijeklo, nego su ga Hebreji izmislili. Teistička evolucija je napad na četvrtu Božju zapovijed, a samim tim i na sav Božji zakon.

Cjelokupna kritika koja pada na evoluciju pada i na teističku evoluciju. Umjesto da se razvija u sve složenije i bolje oblike, cijela priroda uključujući i čovjeka, očigledno degradira. Ljudi koji vjeruju u teističku evoluciju više vjeruju u ono što kaže znanost, to jest smrtni čovjek koji stalno mijenja svoje znanstvene iskaze, nego u ono što kaže sveznajući, nepogrešivi Bog. Biblija funkcionira kao cjelina. Ako ne razumijemo ispravno početak, stvaranje i pad u grijeh, sve ostalo ćemo razumjeti pogrešno.

IZABERI

Ateističke tvrdnje o nastanku svijeta, života i čovjeka su apsurdnije nego što su tvrdnje o Bogu misteriozne.

Mnogi kažu: „Vjerujem samo ono što vidim,“ ali je istina da oni vide samo ono što vjeruju, a ono što ne vjeruju ne žele vidjeti. Ljudima je povjerenje potrebno i kada uđu u autobus (povjerenje u vozača). Ljudi kažu da ne mogu vjerovati da je Bog stvorio svijet jer nisu vidjeli Boga i nitko nije vidio da je Bog stvorio svijet. Međutim, nitko nije vidio ni da se ameba „porodila,“ da je život ikada nastao slučajno, pa ljudi to ipak rado vjeruju.

Ako bi se oslonili na svoje utiske, donijeli bi mnoge pogrešne zaključke. Mi imamo utisak da planeta Zemlja stoji na mjestu i da je ravna, a Zemlja se okreće brzinom od 1670 km/h na ekvatoru i brzinom 1800 km/min oko svoje osi i okrugla je! Zato se ne možemo osloniti na svoje utiske. Neke stvari samo izgledaju tako, a potpuno su drugačije.

Ateisti i lažni vjernici još uvijek pokušavaju razapeti Boga. Ljudi misle da mogu postaviti Bogu teža i značajnija pitanja od odgovora koji nam Bog može dati. Međutim, Bog ima i odgovor i rješenje na životno važna pitanja koja ni moderna znanost ne može riješiti.

Čovjek koji odluči otići od Boga također je pred nerješivom dilemom: on se mora suočiti sa materijom, mrtvom ili živom, koja mu kaže: ja sam te stvorila, ja posjedujem okultne i magične moći, ja imam božje attribute, ja sam tvoj bog. Odabрати ateizam znači izabrati metafiziku.

Ako je čovjek nastao od majmuna, on neizostavno upada u krizu identiteta. Ako sam ja samo razvijena životinja, što će mi onda pravda, istina i ljubav, život postaje besmislen. Ako se sve što radim završava smrću, onda moj život ne vrijedi puno.

Krist je na zemlji upravljao prirodom. Bog nije priroda, ni energija. Bog energijom stvara prirodu. „Reče bezumnik u srcu svojem: nema Boga.“ (Psalam 14:1). Ako je čovjek slučajno nastao, odakle mu ideja o vječnosti i apsolutnoj pravdi, ako nikada nije živio u vječnosti, niti je sreo vječno biće koje je apsolutno pravedno? Bog je stvorio savršenog čovjeka, vječnog i pravednog, sa slobodom izbora. Tada su Adam i Eva izabrali život bez Boga, bez pravde i vječnosti.

Danas mi imamo izbor: drvo života koje nudi Stvoritelj ili drvo smrti Sotonine filozofije. To je pitanje života i smrti. Trećeg izbora nema. Čovjek je neizlječivo religiozan. Čovjek ima glad za Bogom, jer u našim srcima postoji jedna točka koju samo Bog može ispuniti. Izaberi: ili evolucija - vjera bez nade u životu i vječna smrt, ili povjerenje u Stvoritelja, smisao u životu i nada u vječni život kada Isus ponovo dođe da uništi grijeh i spasi ljude koji vjeruju. „Vjerom spoznajemo da je svijet riječju Božjom stvoren, da je sve što vidimo iz ničeg nastalo.“ Hebrejima 11:3.